

NINJA PAAP-LUIJTEN

Marlan

De vervloekte
tuinkabouter

Marlan

De vervloekte tuinkabouter

NINJA PAAP-LUIJTEN

Inhoud

Marlan De vervloekte tuinkabouter	I
1 · De verplaatsing.....	1
2 · Nachtwandeling.....	4
3 · Ongewenst bezoek	10
4 · Valse Rik.....	17
5 · Hoop en vrees.....	22
6 · De oude Wesler	28
7 · Onthullingen.....	34
8 · Stenen huilen niet	40
9 · De verrader verraden.....	45
10 · Waterput	51
11 · Het hart van de horde	55
12 · De vijand van mijn vijand	61
13 · Open kaart	66
14 · Uit de put.....	73
15 · In de rats	78
16 · Huisbezoek.....	85

17 · Magicusmagie	93
18 · Vliegende tuinkabouter	98
19 · Torenkamer	103
20 · Wachters en wandelpaden.....	109
21 · Het katten oog	117
22 · Erica aan zet	124
23 · Urrans klem	131
24 · Vechten en vluchten.....	138
25 · De nauwe kloof	144
26 · De duistere dijkgraaf	149
27 · Overwegingen	158
28 · De put in de kerker	164
29 · De toren van Thonstad	170
30 · De top van de toren	176
31 · Het paard van Wesler	181
32 · Onkruid vergaat niet.....	186
33 · Achter Sannas' neus aan	192
34 · Kloosterkasteel	199

35 · Vervloekte vent	207
36 · Het hart van de duivel	215
37 · Een kelder vol ratten	220

1 · De verplaatsing

Het leven was niet makkelijk voor een vervloekte tuinkabouter. Daar was Marlan heel vlug achter gekomen. Zodra er een mens in de buurt kwam, versteende hij, of hij dat nu wilde of niet. Het was onderdeel van zijn vloek.

Zo stond hij vaak hele dagen in de kasteeltuin, hongerig, stijf, onzichtbaar voor de talloze bezoekers en bewoners van kasteel Hoogzicht. Hij haatte zijn situatie, zijn belachelijke puntmuts, de baard die hem gegeven was, de absurde kuiltjes in zijn wangen. Toch was er één lichtpuntje te vinden in wat hem was aangedaan: het was niet de bedoeling geweest.

Steeds als hij daaraan dacht, moest hij grijnzen. Wie goed naar de massieve stenen tuinkabouter keek op zo'n moment, zou gevaarlijke lichtjes in zijn ogen kunnen herkennen, maar niemand lette op hem. Voor de tuinvrouw was hij een van de vele hebbedingetjes van mevrouw Erica de Hoog, voor alle anderen was hij nagenoeg onzichtbaar. Zelfs Rafaël, die hem dit had aangedaan, wist niet dat hij hier stond.

Op een steenworp afstand van zijn slaapkamer.

Vandaag kon Marlan het zoete parfum van Rafaël ruiken toen de man langs hem liep. Versteend als hij was, kon hij niet niezen, geen

neus optrekken en zelfs zijn ogen niet sluiten. De geur nestelde zich in zijn geheugen. Rafaël plukte een anjer, gaf die aan zijn vrouw en keek even fronsend naar Marlan.

‘Ik wist niet dat wij tuinkabouters hadden,’ merkte de kasteelheer op. Gedachteloos wreef hij een pluusje van zijn op maat gemaakte kostuum. ‘En nog van die lelijke ook.’

‘Ach, ik vind hem wel grappig,’ antwoordde Erica.

Het was maar goed dat Marlan niet kon grijnzen. Hij zou door de mand gevallen zijn. Zo stond hij met moordlustige gedachten aan de voeten van zijn grootste vijand, machteloos maar met één troef in handen.

Rafaël dacht dat hij dood was.

‘Wacht.’ Plotseling bukte Rafaël zich. Hij pakte Marlan op, bekeek hem eens goed, liep een eindje door de tuin.

Marlan werd misselijk van het gewiebel, vooral toen hij op zijn kop werd gehouden.

‘Kijk, dát is een mooi plekje!’ zei Rafaël.

Marlan werd neergezet. Onmiddellijk herkende hij waar hij terecht was gekomen. Die smeerlap had hem bij de toegangspoort voor het publiek neergezet, precies naast de rozenstruik waar...

De warme klaterstraal van hondenplas kletterde op zijn puntmuts. Marlan wenste dat hij Tobbie weg kon jagen, maar de

waakhond leegde rustig zijn blaas op hem en rende vervolgens kwispelend achter Rafaël en Erica aan.

‘Tobbie is er blij mee,’ merkte Rafaël op.

Marlan kon hem niet eens hatelijk nakijken. Het echtpaar was naar binnen gelopen.

2 · Nachtwandeling

De nacht was een verademing. Het kasteel ging slapen; het grote voordeel van vreedestijd. Marlan wachtte ongeduldig tot ook de wachters hun post hadden ingenomen. Onbedoeld had Rafaël hem nu buiten hun zicht geplaatst. De wachters hingen rond bij de ingang van de kasteeltuinen, bij de hoofdepoort. Marlans plekje bij de publieksingang was volkomen duister. Daar liepen alleen wachters aan de buitenkant rond, niet in de tuinen.

De enorme neus van Tobbie snuffelde aan zijn baard. Marlan walgde van de smerige lucht die uit de hondenbek kwam. Net toen hij dacht dat er geen einde aan de inspectie van de hond zou komen, verbrak de betovering. Dat ging plotseling, zonder waarschuwing, volkomen geluidloos. Het ene moment was hij versteend, het volgende...

Het volgende niet meer.

Tobbie kefte van schrik. Marlan gaf hem een tik op zijn snuit. De hond piepte, blafte en toonde aan hoe laf hij werkelijk was. Het beest ging ervandoor.

‘Wat is er met hem?’ hoorde Marlan een van de wachters zeggen.

Dat mormel was rechtstreeks naar die gewapende rotzakken gierend!

Razendsnel keek Marlan om zich heen. De vloek die hem achtervolgde, werkte veel te goed. Hij was nu een tot leven gewekte tuinkabouter. Al tijden vroeg hij zich af of hij ooit zijn vroegere lichaam terug zou krijgen. Iets waar hij voorlopig geen antwoord op kon vinden, vooral niet als hij verdoemd was zijn dagen in de tuin door te brengen.

Het schorre geblaf van Tobbie schalde door de nacht.

‘Toch eens gaan kijken,’ klonk de barse stem van Nilda.

Marlan raakte in paniek. Nilda was een brede, wrede vrouw die hij ooit vergeefs had getracht in te palmen. Hij zag haar ervoor aan dat ze aan hem kon ruiken wie hij was.

Op zijn korte beentjes rende hij over het schelpenpad. Hij klom over de stenen die de rand van het pad markeerden, plonsde door een plasje water en verschool zich achter een brandnetel.

Hij was nu ruim een halfjaar tuinkabouter. Toch bleef oriënteren bijzonder lastig als je amper dertig centimeter groot was. Waarom was hij niet een andere kant uit gerend? Het antwoord was simpel; vanaf zijn lage gezichtspunt kon hij amper zien waar hij was. Hij had gedacht naar de kasteelmuur te kunnen rennen, maar hoe ver was hij gekomen? Amper enkele meters. Voor zijn kabouterbenen voelde het aan als tientallen meters. De tuin was een woestenij voor hem.

Het geblaf van Tobbie kwam dichterbij, net als de bonkige voetstappen van Nilda.

‘Wat is er, jongen?’ Nilda droeg een lantaarn. Haar harnas glom in de zachte gloed van de verlichting. Losjes hield ze een vlijmscherpe speer vast.

Vanuit zijn schuilplaats achter de brandnetel kon Marlan haar prima zien. Hij huiverde bij het idee dat ze die speer op hem zou richten. Ze was een reus. Als ze op hem stampte, kon ze hem zo vermorzelen.

Tobbie kwam snuffelend de bosjes in. Bij Marlan bleef hij staan. Een zachte grom klonk op uit zijn keel.

‘Wat heb je daar, Tob?’ Nilda stapte het pad af. Haar blik gleed over de brandnetel.

Onmiddellijk versteende Marlan. Inwendig gilte hij toen de enorme hand van Nilda de struik opzij duwde en haar priemende kraalogen hem in het zicht kregen.

‘Wat doet dat ding nou hier?’ mompelde de gewapende vrouw.

Nee, nee, nee! Het liefst had hij geschreeuwd, zijn tanden in de vingers van Nilda gezet of haar gewoon de huid vol gescholden. Dat kon allemaal niet. De sterke vingers van de vrouw sloten zich om hem heen en tilden hem op. Het licht van de lantaarn verblindde Marlan bijna. Het was alsof Nilda’s gezicht in brand stond.

‘Wat een afgrijselijk geval. Dat snap ik dat je daar op aanslaat, kerel, maar dit is niet gevaarlijk. Kom.’ Nilda begon terug te lopen naar de andere wachters, die onder een afdakje bij de kasteelmuur zaten – en ze nam Marlan mee.

Tobbie sprong opgewonden voor haar uit.

De bewegingen van Nilda’s grote passen maakten Marlan miselijk. Diepe angst nestelde zich in zijn borstkas. Wat ging ze in godsnaam met hem doen?

‘Hé, moet je kijken wat die hond heeft gevonden!’ Nilda hield de tuinkabouter omhoog.

De drie andere wachters lachten.

Voordat Marlan kon bedenken wat er ging gebeuren, bonkte hij op de oude tafel die onder het afdak stond. Vier doorgewinterde vechters bekeken hem argwanend.

‘Wat een lelijk geval,’ merkte Seb op.

‘Waar komt die vandaan?’ vroeg Laren.

‘Wat moet die hond ermee?’ was de vraag van Erwin.

Nilda schudde haar hoofd. ‘Jullie wilden toch een mascotte? Nou daar heb je d’r een.’

Dwars door elkaar protesteerden de andere drie.

Marlan grijnsde zijn versteende grijns en keek recht in de ogen van Nilda toen ze op een stoel plofte en hem bestudeerde. Haar kraalogen leken dwars door hem heen te kijken. Zij grijnsde niet.

‘Seb, kam de tuin uit. Neem Laren mee. Die hond blaft nooit zo.’

‘Als je het mij vraagt, is dat beest bang van kabouters,’ mopperde Seb. Ondertussen stond hij op, greep zijn speer en wenkte Laren.

De mannen vertrokken voor een grondige inspectie van de tuin.

Nilda zat nog altijd naar Marlan te staren.

‘Kunnen we dat ding niet weggooiën?’ vroeg Erwin. De oude man krabde door zijn baard.

Marlan kon hem zien vanuit zijn ooghoek. Erwin was een kalme oude wachter. Deed geen vlieg kwaad, behalve als hij een misdadiger tegenover zich kreeg. Erwin was de beste vechter van allemaal.

‘Als mevrouw Erica of meneer Rafaël dat mooi vindt, wie zijn wij dan om het weg te gooien?’ vroeg Nilda.

‘Ik heb ’m liever niet hier, als u het niet erg vindt.’

Nilda knikte. ‘Nee, ik snap je helemaal.’ Ze stond op. Nam Marlan mee.

Hulpeloos moest hij toezien hoe hij opnieuw werd gedragen. Hij kreeg een nieuwe plek: met zijn rug naar de wachterspost toe werd hij aan de rand van het voetpad gezet, naast de zonnwijzer. Nilda plantte

hem met zijn voeten stevig in het schelpenpad begraven, waarvoor ze hem fors op zijn hoofd duwde en enkele keren heen en weer wiebelde.

Achter zijn rug hoorde hij de wachters praten. Constant bleef hij in het zicht.

Het kasteel werd klokje rond bewaakt.

Als hij het had gekund, zou hij hebben gehuild.

Na een poosje kwam de hond terug. Tobbie besnuffelde hem, tilde een poot op en deed wederom wat honden nu eenmaal graag deden.

3 · Ongewenst bezoek

Wekenlang grijsde Marlan bij de zonnewijzer. In regen, wind en hagel. De hond was zijn grootste fan. Ook bekeek Nilda hem dagelijks, met haar gebruikelijke argwaan. Die breedgeschouderde vrouw vertrouwde hem niet.

Honger knaagde aan hem. Het was zijn redding dat hij als versteende tuinkabouter geen eten nodig had. Toch voelde hij het rommelen van zijn buik, het verlangen om wat te drinken, de stijfheid van zijn ledematen.

De kasteeltuin kreeg al de eerste herfstfeestversieringen. Lampionen en pompoenen werden opgehangen en neergelegd. De bezoekers en bewoners van het kasteel renden heen en weer als het regende en bleven bewonderend staan als het droog was.

Ondanks zijn haat voor Rafaël, moest zelfs Marlan toegeven dat de kleurenpracht in de tuin uitzonderlijk mooi was.

Midden in een koude herfstnacht veranderde er ineens iets. Stemmen. Fluisterende, gedempte stemmen, waarvan hij er zelfs een herkende: Laren.

‘Schiet nou op!’ Laren klonk gehaast. ‘We hebben maar even, Nilda komt zo terug.’

‘Je bent nogal bang van dat vrouwtje,’ merkte de ander op.

Marlan meende die stem ook te herkennen, maar hij kon hem niet plaatsen.

Voetstappen klonken op het schelpenpad. Ineens verscheen Laren voor Marlan, samen met iemand die midden in de nacht niet in deze tuin thuishoorde. In geen enkele tuin, vond Marlan. Hij schrok. Voor het eerst sinds zijn vervloeking was hij blij met zijn toestand. Die broodmagere kerel naast Laren, met zijn rimpelige gezicht en knokige handen, dat was Urran. Heer van enkele steden in het noorden, aartsvijand van Rafaël. Door- en doorslecht.

Laren liep voor hem uit, een kaarsje in zijn hand. Schichtig keek de jonge wachter om zich heen. Zijn harnas maakte ongetwijfeld meer lawaai dan hem lief was.

‘Hierheen,’ fluisterde Laren.

Urrans blik gleed over Marlan. De oude tovenaar trok een lip op bij het zien van de tuinkabouter. Voordat hij goed kon kijken, zei Laren weer iets.

‘De plannen moeten vannacht meteen terug.’

‘Normaal zijn jullie met vieren,’ merkte Urran op.

Marlan rilde. Die vent was goed op de hoogte. Te goed. Rafaël mocht wel uitkijken – wat dééd Urran hier? Over welke plannen ging dat?

‘Seb en Erwin zijn op buitenronde. Uw list houdt Nilda niet lang weg, heer. Schiet nou toch op!’

‘Hmpf.’ Urran snoof verontwaardigd.

De voetstappen stierven weg. Plotseling ontsteende Marlan. Perplex struikelde hij naar voren – het was een behoorlijke poos geleden dat hij voor het laatst had kunnen wandelen.

Hij keek om. Daar, onder het afdak van de wachters, smiespelden Urran en Laren met elkaar. Kwispelend ging Tobbie naar ze toe. Daar had Urran duidelijk geen geduld voor – de magere man schopte de hond opzij. Zacht piepend schoot Tobbie onder het afdak uit.

Dierenbeul, dacht Marlan verontwaardigd.

Hij begon te lopen. Stram, aanvankelijk, maar na enkele passen kreeg hij zijn soepelheid weer wat terug.

Tot zijn eigen stomme verbazing liep hij niet weg, zoals hij zou moeten doen – nee, hij was te nieuwsgierig.

Hij liep naar de verraders toe.

Het was een heikele onderneming. Voor de verandering had hij in Tobbie een bondgenoot. De hond zag hem wel, maar blafte niet. Marlan stak zijn hand uit en liet de waakhond aan hem snuffelen. Natuurlijk, hij rook naar Tobbie!

Was hij niet voor niets wekenlang als pispaal gebruikt.

Zo snel als hij kon op zijn korte benen en zonder geluid te maken, beende hij door het gras naast het schelpenpad naar het afdak. Het waren enkele lange minuten.

‘Dat is verdomme een goede verdediging,’ hoorde hij Urran zeggen.

‘U vroeg me niet om goed nieuws, u vroeg me om de plannen,’ zei Laren.

Dat leverde hem een lange, intense blik op van de oude tovenaar. ‘Pas op je toon, jochie. Weet wie je tegenover je hebt.’

Laren mompelde een verontschuldiging.

Eindelijk was Marlan in de buurt. Hij keek om zich heen. Hij stond aan de rand van het afdak, naast het wapenrek en achter de krat met blokken hout voor de vuurkorven. Voorzichtig schuifelde hij tussen de krat en het wapenrek door. Nu kon hij de tafel zien, en Urran en Laren, maar niet wat er óp de tafel lag. Hij staaarde naar de onderkant van het tafelblad.

‘Ik hoop voor jou dat Rafaël niets doorkrijgt. Als hij merkt dat dit is weggeweest, verandert hij alle verdedigingsplannen.’

Er lagen zadeltassen in de hoek. Marlan beseftte dat dit een kans was die hij niet kon laten liggen.

‘Dat is een zwakke plek,’ zei Laren.

Beide mannen bogen zich weer over de tafel heen.

Marlan sloop achter de krat vandaan, achter de benen van Urran langs. Uiterst voorzichtig begaf hij zich richting de zadeltassen die achteloos in een hoek waren neergelegd.

Het zweet brak hem uit toen Laren opkeek. De hond redde hem. Het was alsof Tobbie begreep wat hij van plan was. Het geblaf van de hond schalde door de nacht.

‘Hou dat beest stil!’ siste Urran.

‘U kunt beter vertrekken,’ zei Laren. ‘Nilda komt zo...’

Marlan verstijfde, dit keer niet omdat hij versteende. Razendsnel had Urran een mes getrokken. Dat hield hij nu tegen de keel van de jonge Laren. Wat ging hij doen? De wachter ter plekke de keel doorsnijden?

‘Doe wat ik zeg,’ fluisterde Urran.

Marlan keek om. Zijn hakken stonden op de hoek van een van de zadeltassen. Snel bukte hij, opende de tas en keek erin. Daar paste hij makkelijk bij. Tussen de potten en papieren. Tijd om te kijken wat dat allemaal was, had hij niet. Een keer keek hij nog richting de tafel.

Tobbie was gestopt met blaffen. Hij knaagde op een stuk gedroogd vlees.

Laren rolde de papieren op en deed ze in een enorme koker. Urran draaide zich om.

Direct liet Marlan de flap van de zadeltas zakken. Hij maakte zich zo klein mogelijk, helemaal onder in de tas. Daar bleef hij liggen, met bonzend hart en honderden scenario's gillend in zijn hoofd.

Dat was de rode koker, die Laren had laten zien aan Urran.

Dat waren de verdedigingsplannen van het kasteel en van het omringende land. Plannen die Marlan had meehelpen opstellen, want niemand wilde ten prooi vallen aan de hordes uit het westen. Daarvoor hadden hij en Rafaël hun vete kortstondig neergelegd.

Wat was Urran daarmee van plan?

Ineens werd hij gewichtsloos. Gehobbeld volgde. Een stapel kruiden viel tegen hem aan en prikte in zijn neus.

'Wees niet zo laf, Laren. Ik zal je goed belonen,' merkte Urran nog op.

'Dank u,' was het zachte antwoord.

Marlan had opnieuw het gevoel te zweven. Daarna een bonk. Zweven. Een bonk.

Urran liep met hem weg.

Even later hoorde hij het geluid van een deur die zacht in het slot viel. Het was pikkedonker in de zadeltas. Na een zwierend gevoel lag hij plotseling stil op iets wat aangenaam zacht aanvoelde. Een paard briede. Urran mompelde iets in zichzelf.

Schommelend lag Marlan in de zadeltas, te wachten in de duisternis. Het paard zette een draf in. Marlans hoofd tolde.

Nu was hij eindelijk weg uit die kasteeltuin. Het was echter de vraag waar deze reis hem heen zou brengen.

De kat van Urran was groot, spierwit en ontzettend vals. Dat was de reden dat Marlan behoedzaam onder de flap van de zadeltas door keek. Hij had gemiauw gehoord.

Na de rit, waarbij Marlan zijn richtingsgevoel volkomen kwijt was geraakt, waren ze aangekomen bij het huis van Urran. De oude tovenaar trok de zadeltassen van het paard en nam die mee naar binnen. Marlan stond doodsangsten uit, want hij ging er niet vanuit dat Urran hem heel zou laten als hij hem vond. Daardoor hoorde hij niet wat er tegen de bedienden werd gezegd.

Misschien was hij wel flauwgevallen.

In elk geval wist hij nog dat hij meegenomen werd. Daarna werd hij hier ineens wakker, op de ergste plek waar hij kon zijn: de privé-kamer van Urran.

Na een lange tijd wist hij voldoende moed bij elkaar te schrapen om te bewegen. Dat was het moment waarop hij gemiauw hoorde en zich herinnerde dat Urran een kat had.

Marlan slikte een smerige smaak weg en duwde de flap van de zadeltas een beetje verder omhoog. Eindelijk kon hij iets zien.

Wel heb ik ooit, dacht hij verwonderd.

Ergens diep vanbinnen had hij een hol verwacht. Een donker hok, vol troep en ranzigheid. De spiegel van Urrans ziel.

Niets was minder waar.

Kennelijk had Urran hem op iets hoogs gelegd, een tafel waarschijnlijk. Zo had hij een prachtig overzicht op de kamer. Die was licht, met een marmeren vloer en stevige gepleisterde zuilen die het hoge plafond ondersteunden. Het leek eerder een tempel dan een gewone kamer. Marlan ontdekte tot zijn ontsteltenis dat er al daglicht door de hoge, gebrandschilderde ramen naar binnen kwam. Even bekeek hij de afbeelding in het raam – een vuurrode zon, met een hellebaard erachter. Dat was het wapenschild van Urran.

Hij moest in Thonstad zijn. Dat was meer dan veertig kilometer van Rafaëls kasteel vandaan. Waren ze zolang onderweg geweest?

De stem van Urran haalde hem uit zijn overpeinzingen. Voor de aangestoken open haard was de oude tovenaar in een leren fauteuil gaan zitten. Tegenover hem lag de kat, op het kleedje voor de haard. Een grote bonk wit haar en spierkracht.

‘Rik.’ Urran keek de kat zonder enig gevoel aan. ‘Nis-arh.’

De woordencombinatie zond rillingen over Marlans rug.

De kat sprong op, grauwde – en werd langer. Het wit van de vacht kleurde grauw. Stuiptrekkend en rochelend groeide de kat, tot

er opeens een rimpeling door het hele beest heen ging. Ineens stond er geen kat meer. Rik was veranderd in een dhirling.

Valse Rik. Niet eerder was Marlan zó bang geweest, zelfs niet toen Rafaël hem met die toverdrank besproeide die van hem een tuinkabouter had gemaakt. Nooit. De kat was vals geweest, dat had hij elke keer gemerkt dat hij met die klootzak van een Urran te maken had gehad, maar dit? Dit had hij nooit kunnen bedenken. Rik was niet meer dan een dekmantel. Een mooi kostuum voor een afgrijselijk wezen. De dhirling die nu in de kamer van Urran stond, was een aanvoerder van de hordes uit het westen.

En hij boog voor Urran.

Marlan dook ineen. Toch bleef hij kijken. De dhirling was ongeveer een meter hoog, had een grauwwitte, pokdalige huid en gloeiende kattenogen. Op zijn hoofd groeiden drie hoorns, achter elkaar. Daar aan had Marlan hem als aanvoerder herkend. Alle gehoornde dhirlingen waren aanvoerders.

‘Tot uw dienst, grote Urran,’ zei Rik kruiperig.

‘Ik heb de verdedigingsplannen,’ zei Urran. ‘Licht Ober in.’

‘Waar zijn de plannen, uwe grootsheid?’

Urran haalde iets uit zijn binnenzak en wierp het richting de dhirling. Het ritselde. Het leek...

O, nee, dacht Marlan. Nee, nee, nee... Laren, wat heb je gedaan?

Rik opende de uiterst dunne vellen papier en grijnsde zijn puntige tanden bloot. Het was uiterst dun papier waar met houtskool keurig overheen was gewreven. Zelfs vanaf zijn verborgen plekje kon Marlan herkennen dat Urran alle verdedigingsplannen van Rafaël had gekopieerd.

Rik boog diep. 'De m'gan zal tevreden zijn.'

'Ga.'

Nadat hij de papieren zorgvuldig had opgevouwen, kraste Rik met zijn nagel een cirkel op de vloer. Het marmer lichtte fel op waar hij het had aangeraakt. De dhirling sprak enkele woorden uit. Een plof, alsof een kussen op de grond viel, klonk op. Tegelijk met de plof verdween Rik.

Marlan verlangde terug naar de tijd dat Rik een doodgewone valse kat was geweest. Dit was erger.

Urran stond op, liep naar de houtmand en pakte een blok hout. Terwijl hij zo met zijn rug naar de rest van de kamer stond, greep Marlan zijn kans. Hij glipte de zadeltas uit.

Hij stond op een bureau. Helemaal in de hoek van de kamer.

Razendsnel schoot hij naar de hoek van het tafelblad. Nadenken was er niet bij. Naast het bureau stond een grote kamerplant en dat was het enige waar hij aan kon denken.

Marlan sprong.

Hij landde exact met zijn benen in de potgrond. Een van de grote bladeren van de plant vouwde zich over hem heen.

Zo versteende hij.

Urran kwam naar het bureau en opende de zadeltas. Hij haalde er enkele potten en papieren uit. Zacht neuriënd trok hij de houten stoel bij die bij het bureau stond en ging zitten.

De tovenaar wist niet dat er een tuinkabouter naast zijn knieën in zijn kamerplant stond.

Die magere tovenaars was van alles, maar niet lui. Urran zat rustig uren achtereen aan zijn bureau te werken. Datzelfde bureau waar Marlan naast stond, versteend in de bloempot van de kamerplant.

Tallose plannen vlogen op recordtempo door Marlans gedachten. Denken was iets wat hij oneindig kon doen, zelfs in zijn versteende vorm.

Hoe graag hij Rafaël ook ten onder zag gaan, dit ging hem te ver. Het allerergste was nog dat die smeerlap van een kasteelheer weleens zijn enige hoop kon zijn.

Zijn hoop? De hoop van alle Rivierlanden. De tijd van koningen en hogere autoriteiten was lang vervlogen. Rafaël was bevelhebber van een van de sterkste legers, hij was de belangrijkste leider die de opmars van de hordes tegenhield. Dit verraad ging veel verder dan een steek in de rug van Rafaël. Het bedreigde de hele oostelijke wereld. Marlan rilde bewegingsloos bij de gedachte aan de duizenden slachtoffers die er zouden vallen. Honderdduizenden.

Hoe moet ik dat in naam van de Oppermoeder tegenhouden? Steeds weer wisselden wanhoop en vastberadenheid elkaar af. Hij wist ervan. Hij kon iets doen.

Hij was een tuinkabouter die versteend was in de kamerplant van de grootste verrader die de regionen in eeuwen hadden gekend.

Het suizen en tolleren van zijn eigen emoties ging zo heen en weer dat hij pas doorhad dat Urran de kamer verliet doordat hij plotseling ontsteende.

Knipperend met zijn ogen helde Marlan voorover. Hij was scheef in de potgrond geland, waardoor hij nu over de rand van de pot helde. Zijn reactie was te traag. Als tuinkabouter van vlees en bloed moest hij zijn evenwicht bewaren; hij had zijn been moeten verplaatsen. Toen hij dat niet deed, deed de zwaartekracht het voor hem.

Hij donderde voorover de pot uit.

Marlan slaakte een gillette en landde met een klap op het marmer. Een scherpe pijn trok door zijn arm. Jammerend ging hij rechtop zitten, wrijvend over zijn beurse korte beentjes. Voorzichtig wiebelde hij met zijn voeten.

Hoewel alles zeer deed, voelde het niet erg beschadigd aan. Hij was zo lomp op zijn zij terechtgekomen dat hij het gewicht verdeeld had over zijn hele lichaam. Dat was waarschijnlijk zijn redding geweest.

Stijfjes stond hij op, aftastend of het echt allemaal meeviel. Nu al kon hij blauwe plekken op zijn onderarm ontdekken, als hij zijn mouw omhoog schoof. Er leek echter niets te zijn gebroken.

Marlan keek naar de ramen. Het licht nam snel af. Het werd donker. Het was de vraag hoeveel tijd hij had.

Hoe dan ook moest hij deze kamer uit zien te komen.

Mistroostig keerde hij zich naar de deur. Die zat potdicht, de klink had net zo goed in de wolken kunnen hangen. Toen hij zag wat er onder in de deur zat, begon hij echter ongelovig te grijzen.

Urran wilde kennelijk dat zijn kat altijd naar hem toe kon komen. Logisch, als dat zijn contactpersoon was. De tovenaar had nooit aan een tuinkabouter hoeven denken.

Marlan staaarde een hele poos naar het vierkante houten ding dat onder in de deur was gemaakt. Daarna liep hij erheen. Zacht duwde hij ertegen. ‘Een kattenluik,’ fluisterde hij.

Achter het luikje lag een stille, met lampen verlichte gang.

Marlan dook onder het luikje door en hoorde het hout achter hem op zijn plaats terugschuiven. De grijns ging niet meer van zijn gezicht.

Na de eerste stille gang door te zijn gelopen, ontdekte Marlan een doorgang die werd afgesloten met een dik gordijn. Stemmen klonken gedempt vanaf de andere kant. Gehaast perste hij zichzelf tegen de muur aan de kant waar het gordijn vasthing. Daar versteende hij toen een vrouw de zware stof opzij duwde en samen met een man de stille gang in liep.

‘... weken duren,’ vervolgde de vrouw het gesprek. Ze droeg het rode uniform van Urrans huurlingen. Haar gesprekspartner was in dezelfde kleding gehuld en zag er vervaarlijk uit, met een enorme zwarte baard en een litteken dat zijn halve gezicht tekende.

Marlan werd half aan het zicht onttrokken door het gordijn. Als een van hen omkeek, zouden ze hem zien.

‘Mij best, als ik mijn loon maar krijg,’ mopperde de man.

De vrouw mepte hem op zijn schouder. ‘Je krijgt straks meer zilver dan je dragen kunt, eikel. Doe niet zo dom.’

Het tweetal ging de hoek om.

Marlan ontsteende, haalde diep adem en wreef over zijn zwetevrije voorhoofd. Als de huurlingen van Urran ongedurig werden door achterstallige loonbetalingen, kon dat handige informatie zijn. Daar wilde hij graag meer over te weten komen. Jammer genoeg was dat niet zo eenvoudig.

Behoedzaam liep hij verder. Deze nieuwe gang was donkerder, niet verlicht door lampen, en leidde naar een grote ruimte waar hij veel meer stemmen hoorde. Marlan wurmde zich achter een lage bank langs die tegen een muur stond, waar een scheur in zat, en snoof de geur op die in de lucht hing.

Soep. Vers brood. Gebraden vlees.

In laarzen gehulde voeten bonkten voorbij, er klonk gelach en gescheld, Marlan hoorde minstens twintig rauwe stemmen uit rauwe kelen komen.

Dit moest de eetzaal van Urrans huurlingen zijn.

De kapotte bank stond in een hoek tegen de muur. Marlan keek om zich heen. Hier brandden wel lampen, maar niet overdreven veel. Aan lange tafels zaten enkele groepjes in rode uniformen gehulde krijgers bij elkaar te eten. Niemand zag hem.

Marlan raapte een stuk brood van de grond, knabbelde eraan en schuifelde door de schaduwen verder. Achter de tafels langs. Soms op niet meer dan een meter afstand van grote voeten. Schuifelend. Langzaam. Gebruikmakend van de brede tafelpoten en de rotzooi die heren der lag. Zadelassen, uitgetrapte laarzen, neergelegde helmen.

Overal verschool hij zich achter.

Zo trok hij door de zaal, tot hij eindelijk aan de andere kant kwam en een donkere gang in kon lopen.

De heerlijke etensgeuren werden daar verdrongen door de scherpe walm van paardenmest. Een koude tocht streek langs het gordijn dat hier de boel afsloot. Stemmen schalden door de buitenlucht, snauwden bevelen.

De wielen van een koets ratelden over stenen.

Marlan spiekte om de hoek van het zware gordijn. Dat uitzicht herkende hij. Hier was hij eerder geweest. Hij keek uit op de grote binnenplaats van Urrans landhuis. Recht voor hem, midden op de binnenplaats, stond een grijsgroene koets klaar in de avondschemering. Op de bok zag hij Wesler zitten, een joviale oude man die aan een oog blind was. Dat was de postkoets die heen en weer reed tussen Thonstad en Beneestad!

Als hij daarop kon komen...

De gedachte had nauwelijks vorm gekregen, of enkele huurlingen kwamen uit de eetzaal. Ze duwden het gordijn opzij, dat Marlan op slag bedekte. Duisternis viel over hem heen. Marlan hoorde een huurling tegen Wesler uitvallen dat hij op moest schieten met zijn post, omdat ze meer te doen hadden dan oude halfblinden van dienst te zijn.

De wielen van de koets ratelden.

Marlan kon niets anders doen dan blijven staan en hopen dat niemand hem hier ontdekte.

Het moest er een keer van komen. Terwijl Marlan probeerde te bedenken hoe hij weg kon komen uit zijn penibele situatie, maakte een lompe laars van een nog lomper huurling een onverwacht einde aan zijn plannen.

Het ene moment stond hij achter het toegangsgordijn weg te dromen, het volgende persten twee brede huurlingen zich tegelijk langs een derde, die net naar binnen wilde, en trapte een van de mannen met de punt van zijn laars tegen Marlan aan.

De huurling vloekte, struikelde en schopte nog eens toen hij Marlan ontdekte. Briesend keek hij om zich heen. Marlan rolde ondersteboven en schoof tegen de muur.

‘Wat doet dat ding hier?’ snauwde de huurling.

De andere twee lachten hem uit.

‘Je laat je te kijk zetten door een tuinkabouter!’ zei een van hen.

‘Rot op!’ De gestruikelde huurling greep Marlan en stampte met hem in zijn hand over de binnenplaats.

Marlan beefde inwendig. De man liep regelrecht op de afvalton af! Zo kwam hij op de vuilnishoop terecht, als hij pech had werd hij zelfs begraven met het andere afval. Hoelang zou hij dan onder de grond blijven? Of zou hij dan ontstenen en sterven?

Misselijk van angst zag hij de ton dichterbij komen, waarin hij contouren van kapotte kleding, kromgebogen ijzer en kaalgevreten botten kon herkennen. Afvalsnuisteraars zouden de tonnen ophalen en eruit halen wat nog bruikbaar was.

Wat onbruikbaar was, werd verbrand of begraven.

‘Luitenant? Gaat u die weggooien?’ klonk een krakerige, vriendelijke stem plotseling.

De huurling keerde zich op zijn hakken om. Daardoor kreeg Marlan zicht op de man die achter hem was verschenen: Wesler. De oude man gebaarde naar Marlan en bekeek de huurling met zijn ene goede oog.

‘Mot jij dit hebben dan?’ vroeg de huurling.

‘Als u geen bezwaar hebt, luitenant, dan graag.’

De hebberigheid van de huurling kon Marlan bijna voelen. De vingers van de forse man grepen hem strakker vast.

‘Wat bied je ervoor?’

‘U gooit hem weg.’

‘Als afval is-ie minstens vijf koperstukken waard.’

Wesler trok zijn wenkbrauwen op. De korte mantel van zijn geelbruine uniform flapperde in een windvlaag.

De vrienden van de luitenant joelden.

‘Geef dat ding aan die ouwe!’ riep iemand. ‘Laat hem er een pleziertje mee maken!’

Grinnikend bekeek de luitenant Marlan. Hij was een bijzonder knappe man met een meedogenloze grijns op zijn gelaat. Hij likte over zijn lippen en stak Marlan uit naar de postbode.

‘Ga ’m maar lekker verwennen, ouwe.’

Wesler nam Marlan van hem aan en bedankte beleefd, zonder zich iets aan te trekken van de toespelingen die werden gemaakt.

Vanuit zijn ooghoek zag Marlan hoe de huurlingen obscene gebaren maakten voordat ze ieder hun weg zochten. De luitenant ging met een maat naar de stallen, de derde ging naar binnen.

Wesler liep met Marlan naar zijn postkoets en verdween in de schaduwen van de stalling uit het zicht van de huurlingen.

Even, slechts heel even, flitste de angst door Marlan heen dat Wesler inderdaad een liefde voor tuinkabouters kon hebben. Toen duwde Wesler hem onder een deken en zag hij helemaal niets meer.

Marlan was te angstig om iets te doen. Onder de deken ontsteende hij vrijwel meteen. Toch bleef hij stijf liggen. Na een poos viel hij in slaap. Hij droomde dat hij in een kuil werd gegooid, dat zijn muts barstte doordat hij op een kapotte vaas terechtkwam en dat een man scheppen zand op hem smeed.

Het laatste beetje daglicht verdween net door de derde schep zand toen hij wakker werd van een schokkende beweging. Na een tweede schok werd de beweging vloeiender.

De postkoets reed weg.

Er niet helemaal gerust op dat Wesler hem simpelweg had meegenomen om hem in de tuin te zetten, koos Marlan ervoor om niets te proberen. Hij kon gekraak van de koets horen, stemmen die Wesler een afscheidsgroet toe bromden, het klappen van de leidsels op de rug van het paard. Het klik-klak van de hoeven op steen, het ratelen van de koetswielen.

Zo lag hij lange tijd te luisteren, tot Wesler plotseling de koets een zachte ondergrond opstuurde, halthield – en de deken wegtrok.

‘Heb ik jou eens voor een vroegtijdige begrafenis behoed,’ zei Wesler opgewekt. Hij greep Marlan vast en draaide hem om.

Marlan staarde naar de oude man. Die hield één oog dicht – zijn linkeroog, het goede oog. Hij staarde naar hem met zijn glazige, melkwitte rechteroog. Maar wat veel vreemder was, was dat Marlan zich nog kon bewegen.

Hij versteende niet.

‘Niet zo verlegen. Ja, ik weet dat je vervloekt bent. Zeg eens iets.’

Marlan likte over zijn lippen. Voorzichtig ging hij op eigen kracht staan. Wesler liet hem nu helemaal los en bleef hem onderzoekend bekijken met dat melkwitte oog dat blind hoorde te zijn.

‘Hoe kan dit?’ stamelde Marlan.

Wesler glimlachte zijn scheve tanden bloot. ‘Je bent nog bij je verstand?’

‘Helemaal. Wesler...’

‘Kennen wij elkaar?’

Hij aarzelde. Wesler was geen normale postbode, zoals hij altijd had gedacht. Zoals iedereen dacht. Maar wat voor keuze had hij?

Even keek hij om zich heen. Ze waren gestopt op een zacht stukje grond naast de hoofdweg, tussen bomen en struiken. In de verte kon hij een ruiter voorbij zien rijden op de weg. Niemand kon hen horen.

‘Heeft Urran je dit geflikt?’ vroeg Wesler.

‘Nee. Luister – je moet me naar Rafaël brengen. Urran werkt samen met de hordes uit het westen.’

Het melkwitte oog van Wesler werd groot. Hij greep Marlan vast en keek hem goed aan. Toen float hij zacht.

‘Goede genade, jij bent Marlan, is het niet?’

Marlan zweeg. Hij voelde hoe hij rood werd. Zijn baard zou dat grotendeels verbergen, maar niet helemaal.

‘Niemand anders weet zo veel walging in het uitspreken van die naam te leggen als jij. Maar jij was dood!’

‘Ik leef nog. Min of meer,’ piepte hij. De stevige grip van de oude man perste de lucht uit zijn longen.

Wesler zette hem snel terug op de deken. ‘Heer Rafaël snijdt je de keel door voordat je boe of bah kunt zeggen. Of hij slaat je in je versteende vorm aan gruzelementen en laat je uitstrooien als grind op zijn tuinpad. Ik kan je niet naar hem toe brengen.’

‘Je moet! Het maakt niet veel uit wat er met mij gebeurt...’

Dat deed Wesler even zijn goede oog openen. Marlan versteende. Wesler sloot zijn oog weer.

‘Leg dat maar eens uit,’ zei Wesler.

Dus legde Marlan het uit. Het hele verhaal. Alles.

Tegen de tijd dat hij klaar was, keerde Wesler zijn koets om en snauwde zo hard tegen zijn paard dat het dier in volle draf wegstoof.

Marlan kreeg niet eens de kans om te vragen hoe het zat met het ‘blinde’ oog van de oude postbode.

7 · Onthullingen

Uren achtereen draafde Weslers paard over de zanderige wegen. Het dier was duidelijk gewend aan de lange afstanden. Moeiteloos trok hij de postkoets voort.

Wesler negeerde dorpen waar hij hoorde te stoppen, nam kortere routes waar hij langs boerderijen had moeten gaan en joeg zijn paard over rammelende bruggen met meer nijd in zijn stem dan Marlan ooit van hem had gehoord.

De avondschemer veranderde in het diepe donker van de nacht. Marlan dook ineen als hij een schaduw van een boom zag opdoemen voor de koets, maar het paard en de bestuurder wisten uiterst goed wat ze deden. Obstakels werden moeiteloos ontweken, ze reden zelfs om kuilen heen. Hoe de postbode het nachtzicht van een wolf kon hebben, daar vroeg Marlan niet naar.

Hij was te geschokt om iets te zeggen.

In zijn beleving was Wesler altijd een oude sul geweest. Die half-blinde, trage man die met zijn koets kalmpjes heen en weer reed tussen de twee grote steden en iedereen voorzag van brieven en pakjes. Meer niet. Hij had er niet verder naast kunnen zitten.

‘Hooo, Karkan. Ho maar,’ sprak Wesler ineens zachtjes.

De koets minderde vaart, tot ze helemaal stilstonden.

Voorzichtig ging Marlan staan, zodat hij over de rand van de bok kon kijken.

Enkele honderden meters verder waren de contouren te zien van Rafaëls kasteel. De donkere muren staken als zwarte gaten af tegen de nachtlucht. Wolken raasden langs de nachtelijke hemel. Her en der prikte een lichtje door de duisternis.

‘We zijn er,’ zei Wesler zacht.

‘Waarom stoppen we dan?’ vroeg Marlan.

‘Ik heb een idee hoe we dit aan kunnen pakken.’

De zweetlucht die van het paard sloeg, waaide in Marlans gezicht. Hij trok zijn neus op.

‘Ga naar achteren,’ zei Wesler.

Mokkend deed Marlan wat de oude man zei. Hij klom van de bok af, opende het luikje dat tussen de bok en de achterkant van de koets zat – normaal bedoeld om te controleren of de lading nog goed lag – en ging daar doorheen. Toen het ding achter hem dichtviel, stond hij in het duister.

Buiten sprak Wesler enkele woorden tegen het paard. Geschuif van materiaal en voetstappen deden Marlan beseffen wat de man deed; hij legde waarschijnlijk de deken over het paard heen waar Marlan de reis op had doorgebracht.

Er klonk gekraak, gedempt geluid, zacht gemompel. Ineens dook er licht op. De achterdeur van de koets ging open. Wesler verscheen in de opening met een lantaarn in zijn hand.

‘Kom hier,’ zei Wesler. Hij klom naar binnen, trok de deur achter zich dicht en plaatste de lantaarn zorgvuldig in het midden op de grond. Alle post lag in vastgebonden zakken en rekken aan de zijkan-ten, stevig vastgemaakt zodat niets kon gaan schuiven.

Marlan rilde bij het idee dat de lantaarn zou omvallen en de olie zich door de koets zou verspreiden. Voorzichtig ging hij om de licht-bron heen, die bijna net zo groot was als hij.

Wesler rommelde in een tas die in een hoek was vastgemaakt met touw. ‘Je gaat een brief schrijven, Marlan.’

‘Een brief,’ reageerde hij vlak. ‘Ik ga een brief schrijven.’

Wesler keek hem aan met dat melkwitte oog. ‘Aan heer Rafaël. Schrijf op wat je mij hebt verteld. Denk in godsnaam na wat je schrijft. Ik pak je in en lever je af zoals ik altijd alles aflever; als post.’

‘Wesler...’

‘Ik ben postbode. Jouw vloek hoeft niet de mijne te zijn. Begrepen?’

Ongelukkig bekeek hij de oude man. ‘Wát ben jij?’

‘Verstandig genoeg om me niet in deze pispot te mengen.’

‘Waarom?’

De vraag was zo eenvoudig dat Wesler er even door van zijn stuk werd gebracht. Hij legde een klein stukje houtskool – tuinkabouter-formaat – en een vel papier voor Marlan neer en zuchtte diep. Daarna tuurde hij een poos naar het vlammetje van de lantaarn.

‘De vete tussen jou en heer Rafaël. Die heeft te maken met de dood van zijn zus, is het niet?’

‘Ja.’ Na een korte stilte zei hij: ‘Ik was met Nadia verloofd. Hij vond mij niet goed genoeg en waarschuwde haar niet naar een afspraak met mij te komen. Dat was de reden dat ze stiekem ’s nachts wegsloop. Ze kwam in een gevecht terecht tussen twee bendes, waar ze niets mee te maken had. Ze stierf op straat, alleen, achtergelaten als een stuk vuil. Omdat ze niet wilde dat Rafaël erachter kwam waar ze heen ging. Dat zal ik hem nooit vergeven. Nooit.’

Vermoeid keek Wesler hem aan. ‘En mij?’

‘Jou?’

De oude postbode knikte langzaam. ‘De knokploeg van Duvelen tegen die van Achterwijk.’

‘Hoe weet jij...’

‘Ik was er een van.’

Voordat Marlan kon reageren, opende Wesler zijn andere oog. Onmiddellijk versteende hij, inwendig briesend van woede en haat. Uitwendig grijnzend met zijn stomme kaboutergrijns.

‘Ik werkte voor de ploeg van Achterwijk. In dat gevecht krabde zijn rivaal me in mijn oog. Daar komt dit van.’ Wesler gebaarde naar zijn melkwitte oog. ‘Jullie Nadia hoorde daar niet te zijn. Ze was de enige dode die nacht.’

Die oude man was bendelid geweest? Marlan wist niet wat hij moest geloven.

Wesler, zich onbewust van Marlans gedachten, sprak verder: ‘De bendetijd is voorbij. Sindsdien meng ik me nergens meer in.’ Kort sloot hij zijn normale oog, peilend wat Marlan zou doen.

De ontsteende tuinkabouter bleef bevend staan. Zijn ogen vlamden van razernij, maar hij wist zich te beheersen. ‘Als de hordes hierheen komen,’ beet hij Wesler toe, ‘mengen zij zich overal in. Denk je dat ze jou zullen sparen?’

‘Dat zul jij tegen moeten houden. Waarom denk je dat ik jou help? Uit liefde voor je puntmuts?’

Voordat hij daar een snerend antwoord op kon geven, opende Wesler zijn goede oog weer. De postbode legde zijn plan uit en Marlan kon niet anders dan luisteren.

Pas toen Wesler helemaal klaar was met praten, keek hij hem weer alleen met dat melkwitte oog aan. Marlan ontsteende, tandenknarsend en opnieuw trillend van ongenoegen.

Toch deed hij exact wat Wesler hem zei, want hij had geen enkele andere keuze. Hij moest de man vertrouwen die indirect voor de dood van zijn verloofde verantwoordelijk was, om terecht te komen bij de man die hij haatte om dezelfde reden.

Hij kon niet anders.

Marlan schreef een lange brief en liet zich vervolgens inpakken in een houten kistje. Toen Wesler het kistje dichtspijkerde, was het alsof er nagels in zijn doodskist werden geslagen.

Hoe het toch kwam dat hij in slaap viel op momenten als deze, begreep Marlan niet. Het was hem eerder overkomen, toen hij in de zadeltas van Urran werd meegenomen. Nu weer. Wesler rende met het dichtgespijkerde kistje onder zijn arm van de koetsenstalling naar de ontvangsthal van het kasteel en tijdens dat geschommel doezelde Marlan weg. Alsof de spanning hem te veel werd en zijn lichaam besloot dat hij dan maar beter een uiltje kon knappen. Of misschien – al wilde hij dat niet aan zichzelf toegeven – viel hij flauw. Hoe het ook ging, wat ook de oorzaak was, het resultaat was hetzelfde.

Toen de oude Wesler het kistje aan Rafaël overhandigde, lag Marlan muisstil en vermoedde niemand wat de werkelijke inhoud van het ‘postpakket’ was.

Gekraak van hout wekte Marlan ruw uit zijn slaap. Iemand had een kachelpook tussen het deksel en het hout van het kistje gezet en was het ding nu open aan het wrikken. Vlak naast Marlans oor. Met een gil wilde hij opspringen. Daardoor knalde hij met zijn hoofd tegen de deksel. Half duizelig viel hij terug in het zaagsel.

‘Wat zullen we nou...’ Rafaëls knappe, fronsende gezicht verscheen boven de kist. Onmiddellijk versteende Marlan. De kasteelheer bleef even stilletjes over zijn bureau gebogen staan.

Marlan grijnsde zijn tuinkaboutergrijns en vroeg zich af wat Rafaël nu moest denken. Zo dacht je een pakketje te krijgen, zo ontdekte je de tuinkabouter die in je kasteeltuin hoorde te staan.

Zwijgend tilde Rafaël hem uit het kistje en plaatste hem op het bureau. Vervolgens ging hij langzaam zitten. Hij trommelde met zijn vingers op de envelop die Marlan herkende, waar in keurig schuin-schrift Rafaëls naam op was geschreven.

Marlan staarde naar de wand achter Rafaël. Er hing een schilderij aan de muur van Nadia en Rafaël, toen ze allebei jong waren en breed glimlachend hadden geposeerd voor de kunstenaar. Nadia’s warme blik was uitmuntend weergegeven.

Rafaël opende de envelop, haalde er de met houtskool geschreven brief uit en las wat er geschreven stond. Zijn handen trilden tegen de tijd dat hij halverwege was. Toen hij klaar was, kreukte de brief tussen zijn verkrampte vingers. Uit macht der gewoonte keek hij op.

De kasteelheer slaakte een kreet en deinsde terug. Daardoor viel zijn stoel achterover. Met een klap kwam het hout op de vloer terecht. Rafaëls ogen waren groot geworden en schoten over die van Marlan heen. ‘Dat bestaat niet...’ fluisterde hij. Vervolgens deed hij iets waar

Marlan totaal niet op had gerekend: hij stak zijn hand uit en tastte heel voorzichtig over het gezicht van de stenen tuinkabouter.

Pas toen hij de fluisterzachte tast van Rafaël over zijn wang voelde gaan, merkte Marlan de koelte op die onder zijn ogen was gekomen.

Tranen.

Rafaël keek naar het vocht dat op zijn vingers achterbleef, bukte, keek nog eens in de ogen van Marlan. ‘Jij leeft. Wie ben jij?’ En vervolgens, alsof hij helderziend was, keek hij over zijn schouder achterom. Naar het schilderij waar Marlan naar had staan turen.

Naar Nadia.

Zo bleef het een tijd stil, terwijl Rafaël peinzend de met houtskool geschreven brief op zijn bureau legde en een la opende. Marlan had geen idee wat de man deed. Hij hoorde hem rommelen tussen de spullen.

‘Stenen huilen niet,’ mompelde Rafaël. ‘En er kan maar één man zijn die me die brief heeft geschreven. Maar die is dood, dat kan helemaal... Aha.’

Voordat hij goed en wel kon schrikken omdat hij zag wat Rafaël plotseling in zijn hand hield, was de dop al van de fles getrokken en sprenkelde Rafaël wat van de groene vloeistof over hem heen.

‘Vava’ña,’ fluisterde Rafaël.

Marlan ontsteende. Hij struikelde een pas naar voren, geschokt door de kracht die hij door zijn lichaam had voelen gaan, alsof hij door een bliksemflits was geraakt. Een kracht die nu alweer weg was.

Ze staarden elkaar aan. De kasteelheer en de tuinkabouter.

Marlan schuifelde een pasje achteruit en slikte. De smaak van zilte tranen hing aan zijn lippen. ‘De brief. Dat is de waarheid.’

‘Marlan?’

Hij knikte slechts. Het laatste beetje kracht dat hij nog over had gehad, vervloog uit zijn korte kabouterbenen. Hij zonk op zijn knieën en boog zijn hoofd. Vanuit zijn ooghoek zag hij de briefopener die op het bureaublad lag. Vlijmscherp. Hij verwachtte woede, de punt van een wapen in zijn rug en de dood.

Niets van dat alles gebeurde.

Rafaël zette zijn stoel rechtop en wreef over zijn gezicht. Hij ging zitten. ‘Ik dacht dat je dood was.’

‘Ik weet niet goed wat ik ben,’ bekende Marlan.

Rafaël stak zijn hand weer naar hem uit. Dit keer trok hij de puntmuts eraf, waarna hij Marlan met een hand rechtop zette.

Vermoeid keek Marlan in de blauwe ogen van Rafaël. ‘Ga je me doden?’ vroeg hij.

Rafaël tastte opnieuw over de tranen op Marlans wangen, tranen die nog altijd stroomden, alsof er een dijk was gebarsten.

Marlan bleef stijfjes staan, wachtend. Hij beet op zijn lip en wreef met zijn mouw over zijn gezicht om de meeste tranen weg te krijgen. Steeds weer keek hij naar Nadia's portret. Al die jaren had hij aan haar gedacht, nooit had hij een portret van haar gezien en hier hing ze, levensgroot, levensecht.

Het duurde lang voordat een van hen iets wist te zeggen.

De herinnering van een bezoek aan het graf van Nadia speelde door Marlans hoofd. Hij was er stomtoevallig een keer heen gegaan toen Rafaël er ook was. De emoties waren hoog opgelopen en uiteindelijk hadden hij en Rafaël slaande ruzie gekregen over de vraag wie verantwoordelijk was voor Nadia's dood. In een opwelling had Rafaël zijn flesje tovervloeistof gegrepen en leeggegooid op Marlan. Met een flits en een knal was Marlan verdwenen.

‘Ik dacht dat ik je had vermoord,’ bekende Rafaël.

Marlan was op een stapel papier gaan zitten, zijn puntmuts in zijn handen geklemd. ‘Ik weet niet hoe ik in de tuin terecht ben gekomen. Het ene moment gooide jij dat spul over me heen, het volgende werd ik wakker in de kasteeltuin. Iemand zette me rechtop. Sindsdien...’ Hij trok zijn schouders op.

‘Ik dacht daarnet dat ik je terug in een mens veranderde,’ ging Rafaël verder. De kasteelheer bekeek het flesje groene tovervloeistof. ‘Het was de juiste spreuk, de juiste intentie...’

Na een diepe zucht keek Marlan op. ‘Ik ben nooit een normaal mens geweest, Rafaël. Magisch bloed stroomt door de aderen van mijn familie. Bij iedereen uit het zich anders. Kennelijk zorgt het er bij mij voor dat ik lastig te betoveren ben.’

‘Je bent geen magicus.’

‘Dat laat ik aan jou over.’

Rafaël krabde aan zijn kin. ‘In elk geval verander je niet meer in steen.’

Dat vond hij een bijzonder schrale troost, al moest hij toegeven dat het een verbetering was.

Rafaël stond op en stopte het flesje weer in de la. ‘Ik zal Laren aan de tand voelen. Als jij me bedriegt...’

‘Wat denk je, dat ik mezelf in een tuinkabouter heb veranderd zodat ik uitgerekend naar jou toe kon komen om je te vertellen dat je verdedigingsplannen op straat liggen? Denk dan nog maar wat dieper na, Rafaël.’

Dit keer was het Rafaël die ervoor koos te zwijgen. Hij greep Marlan beet, rolde hem in een wollen sjaal en liep met grote passen de kamer uit.

Marlan kon door de stof heen kijken, zodat hij wat kon zien. Andersom hadden de mensen die Rafaël met hem zagen lopen, geen idee dat er een levende kabouter in de sjaal was verstopt.

Rafaël beende het kasteel door, dat zo diep in de nacht bijna uitgestorven was. Hij ging rechtstreeks naar de wachters. Daar gaf hij Nilda, die vannacht dienst had, opdracht om Laren te halen. Ze moest

de jonge wachter daarvoor van zijn bed lichten, want Laren had enkele dagen vrij.

Zonder verdere uitleg te geven, trok Rafaël zich terug in de keuken. Daar zette hij Marlan op het aanrecht en stak enkele lampen aan.

‘Houd die sjaal om je heen. Laren zal denken dat je een bundeltje kleding of zo bent.’

Daar ging Marlan niet tegenin. Hij kende die duistere blik die nu in de ogen van Rafaël lag. Dat was dezelfde blik die hij had gehad vlak voordat hij bij het graf van Nadia die vloeistof over Marlan heen had gegooid.

Enkele minuten later kwamen Nilda en Laren de keuken in. Nilda leek nog forser dan normaal in haar glimmende harnas en Laren leek daarnaast heel klein. Hij huiverde van de kou, wreef over zijn blote armen en vermeed het om Rafaël aan te kijken. Schichtig kwam hij naar binnen.

Marlan kreeg bijna met hem te doen. Nilda was met haar rug voor de deur blijven staan, speer in de hand, een en al waakzaamheid. Rafaël zat dodelijk kalm aan de grote, oude keukentafel. En Laren stond daar nu voor, in zijn hemd en broek. Hij droeg zelfs geen sokken. De jonge wachter zag bleek, was maar een smalle man vergeleken bij Nilda en kon zijn huiveringen niet onder controle krijgen.

‘Hoe bevalt het werk je hier, Laren?’ vroeg Rafaël.

‘Goed, meneer.’

‘En het werk dat je voor Urran doet?’

Geschokt keek Laren op. De schrik op zijn gelaat was zo overduidelijk dat Rafaël geen verdere vragen meer hoefde te stellen.

‘Wat bedoelt u?’ vroeg Laren desondanks hees.

Achter de jonge wachter greep Nilda haar speer steviger vast.

Rafaël stond op, schoof zijn stoel aan en ging voor Laren staan. Hij was even lang, maar meer dan twintig jaar ouder. De stoppelbaard op zijn wangen en de vlamme blik in zijn ogen gaven hem een overwicht dat Laren ineem deed krimpen.

‘Meneer...’ Laren sloeg zijn ogen neer. ‘Ik weet niet wat u bedoelt.’

‘Ik geef je één kans,’ zei Rafaël zacht. ‘Vertel me nu wat ik al weet, dan spaar ik je leven. Of je gelooft de leugens van Urran en blijft zwijgen. Maar geloof me – hij zal je niks aandoen. Ik ben hem voor. Heb je mij weleens kwaad gezien, Laren?’

‘Wat u al weet?’

‘Urran heeft de verdedigingsplannen gekopieerd. Daar had hij hulp bij. Van jou.’

Zelfs vanonder de sjaal kon Marlan zien hoe Laren wit wegtrok. Hij was al bleekjes geweest, maar nu hield hij helemaal geen kleur meer over.

‘Wat heeft hij je beloofd, hm? Rijkdom? Dacht je dat echt?’

Laren zei niets.

‘Praat!’ schreeuwde Rafaël plotseling.

Laren deinsde terug. De speer van Nilda porde onmiddellijk in zijn onderrug en hij verstijfde. Klemgezet tussen Nilda’s wapen en Rafaëls toorn bleef hij staan.

‘Hoeveel heeft hij geboden, Laren?’ drong Rafaël aan.

‘U begrijpt het niet...’

‘Hoeveel!’

Larens schouders zakten naar beneden. Hij likte over zijn lippen en keek aarzelend naar Rafaël. ‘Vijfhonderd silli.’

Nilda kreunde zacht. ‘Stomme idioot,’ fluisterde ze – maar de speer hield ze stevig tegen Larens rug geduwd.

Rafaël deed een stap terug. ‘Hoe kun je zo stom zijn om hem te geloven? Hij zou je hebben vermoord zodra hij je niet meer nodig had. Zo is hij.’

‘Hij zou me ook vermoorden als ik het niet deed, meneer,’ reageerde Laren zacht.

‘Je had naar mij moeten komen.’

Er viel een stilte. Marlan beseftte dat het leven van die jonge wachter aan een zijden draadje hing.

‘Meneer?’ vroeg Nilda voorzichtig.

‘Haal die speer weg.’

Dat deed ze. De stok van het wapen tikte op de keukenvloer toen ze hem rechtop naast zich neerzette.

Rafaël trok zijn lip op. ‘Wil jij blijven leven?’

‘Ja, meneer,’ zei Laren fluisterend.

‘Dan hoop ik dat je goed kunt omgaan met tuinkabouters, Laren.’

Dat Rafaël hem er ineens bij betrok, kwam als een totale verrassing. Marlan schrok zich rot toen de kasteelheer ineens de sjaal van hem afhaalde en hem pontificaal midden op de keukentafel zette. De schok was echter snel voorbij, zowel bij hem als bij de anderen, want Rafaël gaf hun de tijd niet om er lang bij stil te staan. Hij legde kalm zijn plan uit en gaf duidelijk aan dat hij geen enkele tegenspraak zou dulden.

Laren kon niet anders dan instemmen. Het was voor hem de enige manier om deze puinhoop te overleven.

Aan Marlan werd niets gevraagd.

De troepenmacht die Rafaël direct op de been bracht, was groot. Terwijl Laren met Marlan onder zijn arm het kasteel verliet, marcheerden honderden in harnas gestoken krijgers richting het westen en noorden.

Rafaël was niet van plan af te wachten. Hij had direct de verdediging aangepast en stuurde nu troepen naar de meest bizarre plekken om Urran en de hordes in verwarring te brengen.

De instructies die Laren had meegekregen van Rafaël, waren glashelder en angstaanjagend. Nauwgezet volgde hij de route die hem was uitgelegd. Het kasteel uit, over een smal pad langs de bosrand, tot

hij bij een oude waterput kwam die half werd verscholen door het struikgewas.

‘Ik snap dat hij wil dat ik daarin spring, maar...’ Laren was naast de waterput blijven staan. In de nachtelijke duisternis leek het gat oneindig diep.

Er vielen enkele sneeuwvlokken naar beneden. Marlan keek omhoog. Het zou nog veel harder gaan sneeuwen, vermoedde hij. De kou beet in zijn lijf.

Laren zette hem op de rand van de put.

‘Dit is geen waterput, Laren,’ zei Marlan. Hij keek in de diepte. Er glinsterde iets. Het ademde kracht uit en gloeide vaag groenig.

‘Zo ziet-ie er wel uit. Wil heer Rafaël dat ik mezelf dood?’

‘Nee. Je hebt hem gehoord. Die dhirling kan niet verder zijn gekomen dan de westergrens. Portaalreizen gaat niet in de hordelanden. Het zal even duren voordat hij die plannen bij de hordeleider heeft. We kunnen op tijd komen, als we dit nu doen.’

‘Hij heeft een grote voorsprong. En jij hebt hele korte pootjes.’

‘Benen,’ merkte Marlan gepikeerd op.

‘Is dit geen portaal?’

Bijna rolde Marlan met zijn ogen. Het besef dat hij maar een kleine tuinkabouter was die op de rand van een dodelijke put stond,

hield hem tegen. ‘Nee, Laren, dit is een reisbron. Portalen wék je op. Bronnen gebruik je, die bestaan uit zichzelf.’

‘Waarom staat dit ding hier zo onbewaakt? Als het waar is...’

Marlan diepte iets op uit zijn vestzakje. Het was niet groter dan een appelpit en glinsterde goudkleurig. Op zijn kleine handpalm leek het een gouden steentje. ‘Rafaël gaf dit aan me. Deze doorgang werkt alleen als je een sleutel hebt. Anders val je inderdaad gewoon dood.’

‘En dat zeg je nu!’ snauwde Laren zacht. ‘Ik sprong al bijna!’

Marlan keek even naar het gouden pitje. Vervolgens bracht hij het naar zijn mond en beet erin. Het ding was verrassend zacht. Zijn tanden hapten er een groot stuk uit. Bijna de helft slokte hij in één keer op. Het vruchtvlees van de pit explodeerde met een rijke smaak in zijn mond. Het was alsof hij chocolade at, zo zoet en vol.

Voordat Laren hem kon tegenhouden, had hij de hele pit opgegeten.

‘Wat doe je?’

‘Houd mij vast, Laren, anders sterf...’ Marlan hapte naar adem. Een hevige kramp trok door zijn darmen. Even bleef hij stil, daarna maakte hij zijn zin af. ‘... anders sterf je. Ik moest die sleutel opeten van Rafaël. Als ik doodga, kom jij niet meer terug. Je zult mij in leven moeten houden om zelf te kunnen overleven.’

Laren vloekte zacht. Toch maakte hij er geen woorden meer aan vuil. Hij had geen keuze. Hij klom op de rand van de put, greep Marlan stevig vast – en liet zich in het ongewisse vallen.

De val was enkele momenten een gewone val. Toen greep het groenige licht hen. Marlan voelde een ruk aan zijn binnenste en werd ogenblikkelijk stekeblind. Hij kreeg geen lucht, kon niet schreeuwen, kon niets. Het enige wat hij nog voelde, waren de vingers van Laren, die hem krampachtig vasthielden.

Een stevige wind voerde hen mee. Dit was waarschijnlijk wat Rafaël had omschreven. Die had hen naar de ‘waterput’ gestuurd, een magisch gevormde poel waar hij een put omheen had gemetseld. Hoe sterk Rafaël precies was als magicus, dat begon nu pas langzaam tot Marlan door te dringen.

Het gevoel te vallen en vervolgens weggeblazen te worden, hield net zo abrupt op als het was begonnen. Ineens bonkten ze op een stugge ondergrond. Laren kreunde zacht en liet Marlan los.

Marlan schudde zijn hoofd, alsof hij daarmee het vreemde gevoel kon weggagen. Hij haalde diep adem, genietend van verse lucht in zijn longen. Dat genot was van korte duur. Hij trok zijn neus op. De lucht stonk naar zwavel en zure oprispingen.

Ze waren in de hordelanden terechtgekomen.

Terwijl hij om zich heen keek, herkauwde Marlan in gedachten de haastig gefluisterde uitleg van Rafaël. De kasteelheer had hem apart genomen voor het vertrek. Nu hij zag waar ze waren – een oeroude grot met dekens en stro op de grond en een eeuwig vlammetje in een olielamp aan de wand – begon hij te geloven dat Rafaël de waarheid had verteld.

Een magicus was niet hetzelfde als een tovenaar. Dat had Marlan altijd al geweten. Rafaël was geboren met magische vaardigheden. Urran, de tovenaar, moest diezelfde magie stelen van anderen. Er waren genoeg planten en vruchten die gegeten konden worden voor de tovenarij, maar Rafaël wist zeker dat Urran een hele andere bron had. Dat kon hij echter niet bewijzen.

Rafaël had ook verteld dat hij Laren en Marlan via de magische poel naar een grot zou sturen, diep in de hordelanden. De grot was in elk geval naar waarheid verteld. De stank vertelde genoeg over de locatie. Als alles waar was, stond Marlan dus voor de moeilijkste opdracht die hij ooit had gekregen.

‘Ik ben kotsmisselijk,’ fluisterde Laren. Hij zat met zijn handen op zijn buik in het midden van de grot. Een harnas had hij niet aan mogen doen van Rafaël. Hij liep rond in donkere, oude kleren.

Marlan antwoordde niet. Hij liep de grot door. In een hoek ontdekte hij een plas die leek op water. Dat moest hun terugweg zijn.

Aan de andere kant van de grot was een opening te zien. Marlan liep erheen. Hij werd al snel gevolgd door Laren.

De opening kwam uit op de flank van een berg. De nachtlucht was hier grauw. Het sneeuwde niet, het was warmer dan waar zij vandaan kwamen. Een eindje verderop slingerde een smal, uitgesleten pad de berg af.

Marlan knikte richting het pad. ‘Daar moeten we heen. Tot nu toe klopt alles wat Rafaël heeft gezegd.’

‘Wat doen we als hij ons aanbod niet aanneemt?’

‘Zij, Laren. Deze m’gan is een zij.’

‘Ook goed. Wat doen we als het mislukt?’

Marlan keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. Had die knul nou echt niet door wat er op het spel stond? ‘Dan sterven we, Laren.’

Laren slikte iets weg. Hij pakte Marlan op en begon te lopen. Al binnen enkele meters kregen ze een beter uitzicht op de rest van de bergflank. Het landhuis dat onder hen als een donkere puist uit de berg oprees, zorgde ervoor dat ze allebei geen woord meer zeiden.

Rillend van de spanning slopen ze de berg af. Het geschreeuw van dhirlingen kraste door de nacht. Er liepen genoeg wachters rond bij het landhuis.

‘Dit kan nooit goed gaan...’

‘Bluffen, kerel,’ zei Marlan.

Laren haalde diep adem. Zijn blik schoot over de grijswitte figuren in duistere harnassen die op het pad voor het landhuis de wacht liepen. Hij was helemaal omgelopen, zodat ze nu onder het huis waren gekomen. Samen met Marlan stond hij in de struiken, onopvallend.

‘Schiet op!’ siste Marlan hem toe. ‘Anders doe ik je nog wat aan!’

Opnieuw moest Laren slikken. Opnieuw haalde hij diep adem.

Toen stapte hij de beschutting van de struiken uit, zodat hij gezien kon worden door de wachters. De kleine vechters hadden hem bijna meteen in de gaten en grijsden bevelen in het dhrilings, hun speren dreigend opgeheven.

‘Ik kom namens de Rivierlanden! Met mandaat van de vier legers!’ snauwde Laren. Uit niets bleek dat hij strontzenuwachtig was. Arrogant liep hij op de wachters af. ‘Breng me naar de m’gan, nu meteen,’ zei hij.

‘Wat is dat?’ vroeg de ene dhriling. Het kleine wezen wees met een priemende vinger naar Marlan, die naast Laren meeliep.

‘Mijn tuinkabouter,’ zei Laren met een uitgestreken gezicht. ‘Problemen mee?’

‘Hoe kom jij hier?’ vroeg de andere dhirling. Ze had een hoge stem. Haar gezicht was versierd met rode, krullerige tekeningen.

‘Dat gaat je niets aan. Breng me naar de m’gan. Als ze erachter komt dat jullie haar lieten wachten, denk ik niet dat ze vrolijk wordt. Er is geen tijd te verliezen.’

‘Of,’ zei de eerste dhirling, en hij prikte zijn speer in de dunne kleding van Laren, ‘ik rijg jou eerst aan mijn speer en sleur je lijk mee.’

‘Lijken praten niet,’ merkte Marlan op. ‘Sannas wil ons echt horen. En anders kan ze prima zelf bepalen wat er met ons moet gebeuren, denk je ook niet?’

De twee dhirlingen deinsden terug. De vrouw keek Marlan nijdig aan met haar kattenogen.

‘Breng ze naar de m’gan,’ zei ze zacht. ‘Ze vragen er zelf om.’ Ze bukte en keek Marlan in de ogen. ‘Ik denk dat ze wel zin heeft in kabouterpastei.’

‘Ik ben giftig,’ was Marlans reactie. ‘Ze zou in me stikken.’

De dhirlingen keken hen nog eens goed aan. Noch Marlan, noch Laren liet merken hoe bang hij was.

Toen liep de man om Laren heen en prikte met zijn speer in zijn knieholte. ‘Lopen. Mijn speer is ook giftig. Eén keer prikken en je gaat eraan.’

Braaf liepen ze voor de dhirling uit. Een eindje verder kwamen ze meer wachters tegen. Al vlug werden ze vergezeld door in totaal vier wachters, allemaal met speren die glinsterden van giftige zalf.

Marlan liep voorop, zijn neus in de lucht en zijn puntmuts recht op zijn hoofd. Uiterlijk kalm. Vanbinnen voelde hij zich alsof hij van blubber was gemaakt.

De wachters porden hen plagerig en werkten hen zo onder het valhek door, het binnenterrein van het landhuis op. Het hart van de hordenaanvoerder in.

De vijand van mijn vijand is mijn vriend, dacht Marlan. Het zinnenetje echode keer op keer door zijn hoofd.

De vijand van mijn vijand is mijn vriend.

De wachters leidden hen door gangen met marmeren vloeren, langs kamers waar volop dhirlingen aan het discussiëren waren, naar het hart van het huis. Aan de wanden hingen kleurige wandtapijten waarop voornamelijk vuurspuwende bergen en slagvelden waren afgebeeld. De harnessen van de dhirlingen ratelden en tikten bij elke pas. Marlan negeerde het plagende porren van de speren die steeds tegen hem aan werden gedrukt.

Zo kwamen ze aan bij een kamer waarvan de deuren uitnodigend openstonden. Aan een witgelakt houten bureau zat een vrouwelijke dhirling. Rode rozen waren op haar gezicht getekend. Marlan wist niet hoe ze dat hadden gedaan, maar de bloemen zagen er verbluffend echt uit. Het was alsof er levende rozen op haar gezicht groeiden.

De dhirling keek op, fronsend. Haar kattenogen bekeken het groepje aanvankelijk zwijgend. Toen ging ze staan, kwam achter haar bureau vandaan en legde bedaard het vel papier neer waar ze mee bezig was geweest.

Zelfs vanaf de andere kant van de kamer voelde Marlan de rauwe kracht die deze kleine vrouw had. Ze was niet groter dan een meter, haar huid zo wit als het marmer in het huis, haar houding statig en volmaakt rustig, maar hij vóelde het.

Die vrouw, dat was Sannas, de leider van de dhirlinghordes uit het zuiden. Ze was geen vrienden met Ober, de dhirlingleider uit het westen, maar ze was evenmin vrienden met de rest van de wereld.

‘Het afval hoort buiten,’ zei Sannas.

‘Ze vroegen u te spreken,’ zei een van de wachters.

Pure minachting was op haar gelaat te lezen. De rozen op haar gezicht bewogen en krompen ineem totdat het dichte knoppen waren.

Gefascineerd staaarde Marlan ernaar. Magie, overduidelijk.

‘Wat moet ik met een stel... een mens en een kabouter?’

Marlan besloot het heft in handen te nemen. Laren was dichtgeklast, die stond maar wat te staan. Dus stapte hij naar voren met zijn korte kabouterbenen, weg van de porrende speer, en boog lichtjes.

‘M’gan Sannas,’ zei Marlan kalm, ‘ons lot ligt in uw handen. U kunt ons ter plekke laten doden, maar misschien is het interessanter voor u als u eerst luistert naar wat we te zeggen hebben. We zijn ongewapend en vormen geen enkele bedreiging voor u.’

Sannas wisselde een blik uit met de wachters. Een flauwe glimlach speelde om haar mondhoek. ‘Ze denken dat ik bang ben dat ze een bedreiging vormen. Horen jullie dat?’

De wachters lachten braafjes. Marlan hoorde de nervositeit in hun zachte gegrinnik.

Sannas stak haar hand uit, wiebelde met haar vingers en uitte enkele keelklanken. Een zuchtje wind speelde met Marlans baard. Naast hem vloog Laren omhoog. Hij gilte van schrik. Vlak onder het plafond kwam hij plotseling tot stilstand, jammerend en maaiend met zijn armen.

De vrouw met de rozen op haar gezicht keek Marlan aan. Er was geen spoor van warmte of medeleven bij haar te bekennen.

‘Als u hem wilt martelen om mij te laten praten, of andersom,’ zei Marlan, ‘bespaar u dan de moeite. Wij zijn geen vrienden van elkaar.’

Sannas liet Laren langzaam zakken, tot hij op handen en knieën op de grond landde. Hoe ze dat deed kon Marlan niet zeggen, want ze keek niet naar hem en bewoog evenmin. Hijgend bleef Laren op de grond zitten, niet in staat zichzelf meteen bijeen te rapen.

Had hij gedacht dat Rafaël een sterke magicus was? Marlan had het ijskoud gekregen. Hij slikte.

‘Laat ons alleen,’ beval Sannas. ‘En sluit de deuren.’

De wachters deden onmiddellijk wat ze zei.

Sannas keek hen beurtelings aan. De rozen op haar gezicht open- den zich enigszins, maar niet helemaal. Bewust negeerde Marlan de magie op haar wangen en voorhoofd en richtte hij zich op haar ogen. De verticale pupillen in de groene ogen lieten hem geen moment los.

‘Dus,’ zei Sannas, ‘waarom stuurt Rafaël een snotneus en een tuinkabouter naar mij toe?’

Larens hoofd ging met een ruk omhoog. ‘Hoe...’

Marlan schopte hem tegen zijn bovenbeen. Ook al had hij kleine voetjes, hij kon nog steeds venijnig schoppen.

‘Jullie hebben heel kort de tijd om interessant te worden, heren.’

‘Heer Rafaël heeft ons gestuurd,’ begon Laren haastig, ‘hij...’

Snel onderbrak Marlan hem. Hij gokte. Hij kon slechts hopen dat hij goed gokte. ‘Hij heeft uw hulp nodig, mevrouw. En met hem alle Rivierlanden.’

Ze snoof. ‘Dat is niets...’

‘Urran en Ober spannen samen,’ gooide Marlan eruit. ‘Als ze de Rivierlanden innemen, denkt u dat ze dan stoppen?’

‘En dat moet ik geloven? Geen dhirling werkt samen met...’

‘De kat van Urran is een dhirling, m’gan Sannas. Ik weet dat zeker. Ik heb het met mijn eigen ogen gezien.’

Ze zweeg. De rode rozen op haar gezicht werden duisterder.

‘Een witte kat,’ ging Marlan door.

Sannas hief haar hand op. Ze sloot kort haar ogen. ‘Zwijg, vervloekte man. Ik weet genoeg.’

Marlan, daarentegen, had geen idee. Als ze hem niet geloofde, eindigde zijn leven hier. Dat van hem en dat van Laren.

Het bleef stil. Pas na een poosje kreeg hij door dat de rozen op Sannas' gezicht langzaam kleiner werden. De takken werden zichtbaar. Doorns verschenen glimmend tussen de stengels en bladeren. Het vocht dat aan de doorns glinsterde, werd veroorzaakt door de tranen die uit Sannas' ooghoeken ontsnapten.

‘Wie is hij?’ vroeg Laren voorzichtig. ‘Die kat...’

‘Een veranderlijke verrader,’ zei Sannas. ‘Die smeerlap...’ Ze opende haar ogen. Vermoeidheid trok over haar gelaat. ‘Dat is mijn broer.’

Marlan voelde aan dat ze beter open kaart konden spelen, dus vertelde hij alles. Hoe hij als kabouter in de kasteeltuin van Rafaël had gestaan, waar hij Laren betrapte op zijn verraad. Zijn tocht mee naar Urran, waar hij ontdekte dat Urrans huurlingen om salaris zaten te springen. Dat Valse Rik, de kat, een dhirling bleek te zijn.

Laren bevestigde, met forse tegenzin, wat Marlan had gezien. Geld en angst waren zijn beweegredenen geweest om met Urran samen te werken.

Lange tijd luisterde Sannas. Zodra alles was uitgesproken, liep ze even naar de gang om iets met de wachters te bespreken die daar waren gebleven. Daarna kwam ze terug. Voor het tweetal bleef ze staan, haar armen over elkaar geslagen, de rozen op haar gezicht vuurrood en half geopend.

‘Jij bent een erg domme kerel,’ was hoe ze van wal stak. Ze keek Laren peinzend aan. ‘Urran beloofde je geld, maar dat heeft hij helemaal niet. Hij kan zijn huurlingen niet eens betalen momenteel.’

Laren staaarde naar de grond. Hij gaf geen antwoord.

‘Ik heb dat al een poosje geleden gehoord,’ ging ze verder. ‘Ik dacht dat het onzin was.’

‘Het lijkt er niet op,’ zei Marlan. Hij vroeg niet hoe ze dat kon weten. Waarschijnlijk had zij overal bronnen en spionnen.

‘Rafaël heeft gelijk,’ ging ze verder. ‘Als we Urran niet tegenhouden, zal hij de kans krijgen de Rivierlanden onder de voet te lopen. Ik kan maar één reden bedenken waarom hij plotseling in geldnood zit.’

‘En dat is?’ vroeg Marlan. Nieuwsgierigheid won het van zijn voorzichtigheid.

‘Heel eenvoudig, uiteraard. Denk je dat Rik voor niets werkt? Of Ober? Of dat ze zomaar een mens als bondgenoot accepteren? Urran betaalt ze. En goed ook. Te goed voor zijn bestwil.’

‘De ene gierigaard plukt de andere kaal,’ mompelde Laren.

‘Wat staat er tegenover?’ vroeg Marlan.

Het gezicht van Sannas betrok. Ze maakte een wijds gebaar richting het raam. ‘Een leger. En magie. Dat laatste is een grotere zorg dan het leger van Ober.’

Laren en Marlan keken elkaar geschrokken aan.

‘Waarom is magie erger?’ waagde Marlan het te vragen. ‘Het leger van Ober...’

Sannas wuifde dat weg. ‘Zijn leger, geloof me, is niet het grootste probleem. Dat kunnen de Rivierlanden aan. Maar als Urran tovenaarsmagie bezit...’

‘Hij is tovenaar,’ beaamde Marlan.

‘Dat is niet wat ik bedoel. Normale tovenaars verkrijgen hun magie uit planten, magisch bronwater, kruiden, dat soort zaken.’ Ze liep naar het raam. ‘Kom hier.’

Braaf deden ze wat ze zei. Vanuit het raam konden ze de bergflank zien. Aan de voet van de berg was een stad zichtbaar, de contouren van de donkere gebouwen staken hoekig af tegen de omgeving.

‘Mijn grondgebied strekt zich uit van het zuiden van Dhirran tot... wel, dat doet er niet toe. Er leven hier duizenden dhirlingen. Onze wetten wijken af van de wetten van Ober, vooral het rechtstelsel is heel anders.’ Ze haalde diep adem. ‘Ober is een tiran. Ik vermoed dat hij dhirlingen uitlevert aan Urran. Als Urrans magie daarvan afkomstig is, vormt hij een groter gevaar dan een legermacht die tien keer zo groot is als die van Ober.’

‘Waarom zou Ober zo veel macht aan een mens geven?’ vroeg Marlan.

‘Omdat Ober en Rik iets willen hebben wat ze niet kunnen krijgen.’

‘De Rivierlanden?’ vroeg Marlan.

De dhirlingvrouw keek Marlan van opzij aan, haar kattenogen donker en de pupillen groot. ‘Mij, beste puntmuts. Mij en mijn

grondgebied.’ Abrupt keerde ze zich af van het raam. ‘Volg me. Ik wil jullie iets laten zien.’

Marlan beet op zijn tong. Met zijn hoofd vol vragen haastte hij zich achter Sannas aan. Laren tilde hem al snel op, want de kleine vrouw zette er flink de pas in.

Ze verlieten de kamer en beenden door het landhuis. Al die tijd probeerde Marlan zich voor te stellen wat de gevolgen zouden zijn als de enorme magische krachten van Sannas in verkeerde handen zouden vallen – hij faalde. Hij kon het zich niet voorstellen. Wat hij wel bedacht, was dat Urran geen idee kon hebben. Die dacht dat hij de touwtjes in handen had, maar als Sannas gelijk had, was hij slechts een pion in het plan van Ober en Rik.

Zodra Ober de Rivierlanden had veroverd samen met Urran, zou hij zich dus hoogstwaarschijnlijk op Sannas richten. Maar als hij haar te pakken kreeg, zou hij met haar magie erbij nog veel machtiger worden dan Urran. Dat was de enige logische conclusie.

Zo maalden Marlans gedachten door zijn hoofd, terwijl ze het landhuis verlieten en aan de achterzijde een paadje volgden dat al snel een grot in leidde. De grot leek nietsbetekenend, maar er liepen erg veel wachters omheen.

De grot was enkele meters in doorsnee, bijna volmaakt rond, en in het midden was een grote cirkel op de vloer te zien. In die cirkel

glinsterde een plas van iets wat leek op water. Een groenige gloed steeg op uit de plas.

Voordat Laren of Marlan er iets van konden zeggen, greep Sannas Larens hand vast. Zonder er een woord aan vuil te maken, stapte ze de plas in. Ogenblikkelijk werden ze weggerukt uit de grot.

Ze reisden door de magie.

Een ruk aan zijn binnenste. Stekeblind. Geen lucht. Toen, ineens, het gevoel van vallen. Het volgende moment klapte Marlan op een stenen vloer.

‘Kijk,’ zei Sannas.

Dat kostte moeite. Kreunend ging Marlan rechtop zitten. Daarna opende hij zijn ogen pas. Zijn hoofd deed zeer en hij was kotsmisselijk.

Ze waren in een bos terechtgekomen, waar een stenen plein was gemaakt. Marlan had de pech dat hij door de reisbron hard op de stenen was uitgespuugd. Toen hij eindelijk zag waar Sannas naar wees, knipperde hij een paar keer met zijn ogen in de overtuiging dat hij een te harde klap tegen zijn hoofd had gekregen.

‘Pijlen, gif, vuur, niets kan hen deren.’

Laren stond al rechtop. De jonge vechter had een grauw gezicht gekregen.

Het was echt. Marlan was niet aan het hallucineren, het was echt.

‘Dit kunnen we niet in de handen van Ober laten vallen,’ zei Sannas.

Marlan hoorde zichzelf een bevestiging mompelen, maar hij besefte amper wat hij zei. Hij kon zijn blik niet van de wezens in het bos halen.

Tussen de oerbomen, met stammen die meer dan twee meter in doorsnee waren, bewogen wandelrotsen heen en weer. De figuren waren meer dan drie meter hoog en hun lichamen waren gemaakt van rotsen die door pure magie aan elkaar bleven hangen. Een van hen zag Sannas. Ogen als gesmolten lava lichtten op. Het wezen kwam naar Sannas toe, boog en groette de dhirlingleider. Het gekraak dat de kaken van de wandelrots vormden, kon Marlan niet verstaan.

Sannas beantwoordde de buiging. Vervolgens sprak ze enkele woorden.

Elke wandelrots die Marlan zag, en dat waren er minstens vijftien, verstijfde onmiddellijk. Nu leken het net gewone rotsen die lukraak in het landschap waren neergegooid.

Sannas sprak weer. De wezens sprongen omhoog, simultaan. De grond beefde.

Marlan viel bijna om door de trillingen.

Een gebaar van Sannas bevrijdde de wandelrotsen. Die gingen verder met hun bezigheden; doelloos rondwandelen.

‘Hoeveel wandelrotsen zijn er hier?’ vroeg Marlan zacht. Hij kreeg het bijna niet uitgesproken, zijn stem was krachteloos.

‘Dit is het uiterste puntje van hun leefgebied,’ zei Sannas. ‘Er zijn er honderden, Marlan.’

‘Hoe... léven ze?’ vroeg Laren.

‘Het hoe en wat is een lang verhaal,’ zei Sannas. ‘Maar als Ober dit in zijn handen krijgt, zal zijn heerschappij voortduren tot hij sterft. En met de magie die hij dan tot zijn beschikking heeft, kan hij eeuwenlang leven.’

Een tiran die voor altijd aan de macht zou zijn.

Marlan kon zijn misselijkheid niet langer bedwingen. Hij stapte opzij en braakte.

Ze reisden terug door de reisbron naar de zwaarbewaakte grot en liepen naar een kamer van het landhuis waar hooggeplaatste dhirlingen aanwezig waren. Marlan zag mannen met dolken aan hun riem en gewapende vrouwen met tekeningen op hun gezicht. Sannas sprak kort met hen, in het Dhirlings, waardoor haar metgezellen er niets van verstonden. Daarna schreef iemand een vel papier vol en zette iedereen, ook Sannas, er een handtekening onder. Sannas stak het vel papier in een stevige zilveren koker en wreef er met haar hand over. De koker brandde met veel rook dicht. Dat Sannas zilver kon solderen met haar magie, dat verbaasde Marlan niet, maar het gemak waarmee ze dat deed bleef angstaanjagend.

Opnieuw ging Sannas hen voor. Dit keer kregen ze gezelschap van twee gewapende dhirlingen in volledig harnas, compleet met helm die hun hele gezicht bedekte. De harnassen waren gitzwart en duidelijk van betere kwaliteit dan de harnassen van de wachters die buiten rond hadden gelopen. Marlan keek af en toe om, zodat hij er zeker van was dat ze nog achter hen liepen.

De twee liepen geruisloos.

Zo wandelden ze het landhuis uit en de berg op, rechtstreeks naar de grot waar Marlan en Laren uit waren gekomen. Ook daar liepen

intussen wachters rond. Eenmaal in de grot aangekomen bekeek Sannas de reisbron kritisch. Daarna zei ze voor het eerst weer iets tegen Laren en Marlan. Laren hield Marlan vast, want meelopen op het hoge tempo was voor hem als tuinkabouter echt bijna onmogelijk.

‘Wie van jullie draagt de sleutel?’ vroeg Sannas.

Marlan begon het net comfortabel te vinden in de elleboogholte van Laren. Intussen hadden ze allebei door hoe hij het gemakkelijkst voor hen beide lag; Laren droeg hem als een pasgeboren baby.

‘Ik,’ zei Marlan zacht.

‘Houd jij hem dan goed vast, anders sterf je,’ zei Sannas.

Laren knikte.

Sannas bekeek Marlan een tijdje. ‘Waarom heeft Rafaël zo’n diep vertrouwen in je?’

‘Mij?’ Bijna schoot hij in de lach. Hij wist zich in te houden. Dat was maar goed ook, want Sannas meende het. ‘Dat weet ik niet,’ zei hij uiteindelijk. Dat leek hem het eerlijkste en veiligste antwoord.

‘Dat was de enige sleutel in alle Rivierlanden,’ zei Sannas. ‘Als Rafaël die aan jou heeft gegeven, vertrouwt hij je met zijn leven en met de levens van zijn dierbaren.’

‘Ik heb geen idee, m’gan,’ zei Marlan. ‘Om eerlijk te zijn hebben we een grondige hekel aan elkaar.’

Haar blik bleef priemend, tot ze een zacht ‘hm’ uitte en zich om- draaide. ‘Nou, hup dan maar. Houd elkaar vast en probeer zachtjes te landen.’ Na die woorden stapte ze de reisbron in. Met een oogverblin- dende flits en het geluid van twee handen die tegen elkaar klapten, verdween ze.

Een van de wachters duwde Laren naar voren. Marlan werd bijna fijngeknepen in de krampachtige greep van de jonge vechter, want Laren was zenuwachtig. Toch stapte hij zonder morren naar voren.

Voordat Marlan kon bedenken dat het reizen via een reisbron iets was waaraan hij begon te wennen, rukte de magie hem keihard vooruit en slingerde hij door het niets, terug naar de waterput in de Rivierlan- den.

De waterput braakte hen uit. Laren bonkte met Marlan hard tegen een boom aan en bleef even versuft liggen. In zijn val had hij Marlan we- ten de behoeden voor hetzelfde lot. Marlan stond al rechtop en zag hoe de twee geharnaste dhirlingen als duivels uit een doosje de put uit kwamen springen en soepel op de grond landden, alsof ze dagelijks uit waterputten werden gelanceerd.

‘Sta op,’ zei Marlan zacht. Hij duwde tegen Larens schouder. Die bleef kreunend liggen. ‘Sta op, Laren, ze geven geen zier om je.’ De dhirlingen kwamen al aan, hun handen op hun zwaard.

Laren ging rechtop zitten. Net op tijd. Sannas greep hem onder zijn oksel en duwde hem omhoog, alsof ze lucht onder zijn rug blies. Ze was veel kleiner dan hij. Toch wist ze het voor elkaar te krijgen.

‘Breng ons naar Rafaël,’ zei ze. Toen keerde ze zich naar de wachters die ze had meegenomen en maakte een zwierend gebaar.

De wachters verdwenen op slag uit het zicht.

Zowel Laren als Marlan staarden naar de plek waar de wachters zojuist hadden gestaan.

‘Ik kan niet...’ begon Laren.

Marlan schopte hem tegen zijn kuit. ‘Houd je kop. M’gan, dit kunt u niet doen.’

Laren protesteerde zacht en probeerde Marlan te pakken, maar die hupste met gemak uit zijn bereik en hij wilde zich niet volkomen belachelijk maken door achter een tuinkabouter aan te gaan, dus hield hij het op een woedende blik.

‘Als we zichtbaar aankomen, is het kasteel in rep en roer. Iedereen zal begrijpen wat we zijn. Ik vraag jullie niet om ons ongezien naar binnen te smokkelen,’ zei Sannas. Ze gebaarde naar Laren. ‘Hij kan naar binnen lopen en Rafaël vertellen dat wij er zijn.’

‘Dat werkt niet,’ voorspelde Marlan. ‘Rafaël heeft alles op scherp gezet. U hebt indrukwekkende magie, m’gan, maar...’

Plotseling moest hij aan Wesler denken. De man met het alziende blinde oog.

‘Maar?’ vroeg Sannas, toen hij niet verderging.

Marlan grijnsde. ‘Maar – ik heb een idee. Denkt u dat jullie in een postkoets passen?’

Marlans voorstel klonk zo solide dat Sannas geen andere keuze had dan erin mee te gaan. Het was niet moeilijk te bedenken wie vervolgens op zoek kon naar de postbode; Marlan was te klein en de dhirlingen waren dhirlingen. De enige die overbleef, was Laren.

‘Gelukkig heb ik jou laten leven,’ merkte Sannas op.

De toon van haar stem was genoeg om Laren ineen te laten krimpen. Hij zag eruit alsof hij liever terug de waterput in was gesprongen.

‘Ga die man zoeken,’ zei Sannas. ‘En bedrieg me niet.’

Laren schudde zijn hoofd. Struikelend ging hij eerst enkele passen achteruit, daarna draaide hij zich abrupt om en rende weg.

Het bleef enkele seconden stil.

‘Hoelang gaat dat duren?’ vroeg Sannas uiteindelijk.

Marlan dacht razendsnel na. Wesler was, als hij niet met tuinkabouters rondreed, betrouwbaarder dan de stadsklok. Zijn hele leven bestond uit het heen en weer rijden tussen Thonstad, waar Urran woonde, en Beneestad, waar ze nu waren. Altijd had hij één rustdag per week.

‘Hij zal thuis zijn,’ zei Marlan dan ook. ‘Het is vandaag zonnedag.’

‘Weet die jongeman hem dan te vinden?’

‘Zeker. Wesler woont in de stad.’

Dat leek Sannas enigszins gerust te stellen. Ze liep naar de waterput en ging ervoor zitten, haar rug tegen de stenen rand aan.

Het enige wat ze nu konden doen, was wachten.

De ochtend kondigde zich aan met vogelgezing en dansende bundels licht die tussen de kale boomtakken door prikten. Marlan werd gewekt door Sannas. Dat hij in slaap was gevallen, was ongemerkt gegaan. Zo zat hij op de grond voor zich uit te staren, zo werd hij uren later wakker omdat de dhirlingvrouw met de rozen op haar wangen hem door elkaar schudde.

‘Marlan! Word wakker!’ fluisterde ze.

Het eerste wat hem opviel, was dat ze niet langer bij de waterput zaten. Hij wilde iets zeggen, maar Sannas drukte een hand op zijn mond en schudde haar hoofd. Daarna wees ze naar iets in de verte.

Waar wáren ze?

De urgentie drong nog niet goed tot hem door. Slaperig keek hij om zich heen.

De waterput was in de verte zichtbaar. Sannas had hem kennelijk meegenomen naar een groepje bomen met uitzicht op het bospad waar hij samen met Laren een eeuwigheid geleden overheen was gelopen.

Nu wees ze hem op twee geharnaste dhirlingen die hem akelig bekend voorkwamen en die akelig stil op dat smalle bospad lagen.

Net als Laren.

‘Laren kwam net terug, zonder postbode, met die lui,’ fluisterde Sannas razendsnel. ‘Ze hebben hen vermoord. Wie zijn dat?’

Marlan knipperde met zijn ogen. Het was bijna niet te geloven. Over de dode dhirlingen heen gebogen stonden Erwin en Seb. Hij herkende hun harnassen en hun gezichten. De twee wachters zou Marlan volledig hebben vertrouwd, en Laren klaarblijkelijk ook. Misschien was hij hen eerder tegengekomen dan Wesler, had hij hen verteld wat er aan de hand was...

‘Doorzoek de omgeving,’ sprak iemand.

Achter Erwin kwam een man uit de schaduwen tevoorschijn. Hij droeg een donker pak met een gitzwarte mantel eroverheen. De kap was ver over zijn hoofd getrokken. Die stem zou Marlan altijd herkennen. Dat was Urran.

‘Dat zijn Rafaëls betrouwbaarste wachters,’ fluisterde Marlan, ‘en die duistere is Urran. Hoe...’

‘Laren riep ons. Mijn vechters gingen naar hem toe, waarop die kerels ineens aanvielen.’ Meer uitleg gaf Sannas niet. ‘Die lui zijn goed.’

‘Het zijn verraders.’

‘Kom.’ Sannas tilde Marlan op en sloop met hem weg.

Marlan keek een keer achterom. Onder de lichamen van Laren en Sannas’ wachters werd een dieprode plas bloed almaar groter. Urran stond Erwin en Seb te commanderen. Ze bogen voor hem, grinnikten om iets, gaven een achteloze schop tegen het jonge lichaam van Laren.

Marlan gruwelde. Diepgewortelde woede borrelde in hem omhoog. Het maakte hem niet langer uit hoe hij over Rafaël dacht, hij zou een manier vinden om de kasteelheer te helpen en Urran tegen te houden.

Zonder de weg te vragen liep Sannas door het bos, tot ze aan de rand kwamen waar ze uitzicht kregen op Beneestad. De zon stond aan de hemel, de lucht was fris en het gras kraakte onder Sannas’ voeten. Sannas hurkte neer achter een bramenstruik en zette Marlan op de grond.

‘Als Laren heeft verteld dat we Wesler zochten,’ zei Marlan, ‘dan zullen ze hem al hebben gevonden.’

Sannas dacht even na. ‘Hij riep ons. Laren, bedoel ik. Vanaf dat bospad. Ik denk dat hij nattigheid heeft gevoeld en die twee naar ons leidde. Misschien heeft hij niets over Wesler verteld.’

‘Dat is een grote gok, m’gan.’

‘Als Wesler nog niet erbij is betrokken, moeten we naar hem toe, al is het maar om hem te waarschuwen,’ zei ze.

‘Ik kan bijna niet geloven dat Erwin en Seb ook...’

‘Jij zei dat Laren bang was voor Nilda.’

‘Urran volgens mij ook, al zei hij dat niet. Nu begreep ik wel waarom hij zich in de kasteeltuin durfde te laten zien.’

Sannas tuurde naar de stad in de verte. Beneestad was een slecht zichtbare verzameling vormen in het fijne ochtendlicht. Honderden meters akkers, weilanden en slootjes lagen tussen hen en de stad in. Enkele wegen doorkruisten het landschap. Vier molens draaiden loom op de zachte wind die over het land trok.

‘We kunnen niet zo naar het kasteel lopen,’ zei Sannas. ‘En geen van beiden kunnen we zomaar door de stad gaan wandelen, we vallen op als een witte knikker in een bak vol zwarte.’

‘Uw magie kan ons helpen.’

‘Niet als het druk is. Dat risico is te groot. Iemand kan tegen ons aanbotsen.’

‘Ziet u die brede sloot die daar langs die achterste molen draait?’ Marlan wees naar een sloot die meer dan vijf meter breed was, maar door hun afstand slechts een dun koordje in de verte leek.

‘Ik zie wel iets.’

‘Die sloot mondt uit in een kanaal dat door de stad gaat. Weslers huis heeft een veranda met aanlegsteiger aan dat kanaal. Als we over het water kunnen, kunnen we ongezien naar Wesler komen.’

‘Ik heb geen boot in mijn broekzak.’

Marlan glimlachte. ‘Als u zo goed bent als ik denk, heb ik een oplossing. Als het er nog ligt...’

Ze kreeg de kans niet om hem iets te vragen. Marlan wandelde voor haar uit. Zo ver van de stad vandaan was er niemand die hen zag. Na een korte aarzeling kwam Sannas achter hem aan.

Een snelle wandeling bracht hen tot aan de slootkant. Daar liep Marlan op en neer tot Sannas hem wel kon wurgen van ongeduld. Na kostbare tijd te hebben verspild, zag hij eindelijk waar hij voor was gekomen.

Verscholen tussen het riet, half gezonken, lag een tweepersoons roeibootje. De achterkant lag helemaal onder water, de voorkant stak als een dappere laatste strijder boven de modder uit.

‘Daar!’ zei Marlan.

Sannas was de tijdverspilling beu. Ze ging zonder erover na te denken de sloot in, waar ze tot aan haar middel in het water zakte, en rukte de boot los. Dat ging gepaard met magie, want Marlan voelde de zoemende energie tot in zijn kiezen doortrillen. Als een bovennatuurlijk sterke vrouw kantelde Sannas de boot, hield hem

ondersteboven boven haar hoofd en wachtte tot al het water eruit was gelopen. Toen keerde ze hem om. Met een plons viel het vaartuig terug op het water. Keurend bekeek ze de binnenkant, mompelde wat, gebaarde hier en daar met haar hand.

Voor zijn ogen zag Marlan houtrot verdwijnen, gaten dichtschroeien en water verdampen. Binnen luttele minuten had Sannas de boot leeg, schoon en zo goed als nieuw gemaakt.

Marlan slikte. ‘U bent inderdaad zo goed,’ zei hij.

Sannas greep hem vast en zette hem op de bodem. Daarna klom ze zelf de boot in. Gevaarlijk schommelend bleef het ding wonderlijk genoeg recht liggen. Sannas zag er vermoeid en doorweekt uit. Haar blik was fel. Ze greep de roeispaan, die de tand des tijds nog beter had doorstaan dan de boot, en zette af.

Geluidloos dobberden ze de sloot door. Terwijl Marlan rilde van de zenuwen, zag hij hoe Sannas’ uiterlijk veranderde. Zo zag ze eruit als een dhirling, zo kreeg ze het uiterlijk van een kleine mensenvrouw. De rozen op haar wangen werden blosjes, haar sprietjehaar werd een volle bos zwarte krullen en haar kleding droogde binnen een mum van tijd op.

Marlan dacht aan Laren en wendde zijn blik af. Zo kon ze niet zien dat hij zijn tranen wegveegde.

De tocht naar het huis van Wesler was verrassend rustgevend. Marlan bleef stilletjes op de bodem van de roeiboot zitten. Herinneringen aan boottochtjes met Nadia duikelden over elkaar heen. Na een tijdje hielden zijn tranen op, kwamen zijn herinneringen tot rust en staarde hij alleen nog maar voor zich uit.

Af en toe vroeg Sannas waar ze heen moesten. Van de sloot draaiden ze een smal kanaal in dat achter bierbrouwers, wolververs en leerlooiers langsliep. Sannas hief verbaasd haar neus in de lucht en vroeg Marlan waarom het er nauwelijks stonk.

‘Wordt er geen afval in de kanalen gegooid?’ vroeg ze.

Marlan keek niet eens op. ‘Er staan gevangenisstraffen op waterverontreiniging, m’gan. Sinds de Grote Ziekte wordt alles gefilterd en iedere producent gecontroleerd.’

‘Hoe filteren jullie dat? Met magie?’

‘Deels.’

‘Hm. Waar nu heen?’

De roeiboot kwam tot stilstand voor een splitsing. Ze dobberden op het stille water onder het straatniveau. Verschillende smalle achtertuinen torenden boven hen uit. Aanlegsteigers waren met trapjes

aan de achtertuinen verbonden. Aan de lage waterlijn was te zien dat de kanalen meestal meer water bevatten.

‘Links,’ zei Marlan. ‘De volksbuurt in.’

Zwijgend deed Sannas wat hij zei en ze stuurde de boot langs heggen, waterplanten en afgeschermdde schuttingen. Niet iedereen had een aanlegsteiger, wat wederom haar verbazing opwekte. Tot Marlan uitlegde dat er een vergunning voor nodig was en dat elke aanlegsteiger werd belast. Sommige stadsbewoners haalden daarop hun steiger weg, puur om geld te besparen.

‘Verdient Wesler zo goed?’ vroeg Sannas.

‘Alle bodes zijn vrijgesteld van belastingen op infrastructuur,’ lepelde Marlan op. ‘Dat is hun voorrecht.’

‘Je klinkt als een schoolboek, puntmuts.’

Daar gaf hij geen antwoord op. Ze draaiden een bocht door en kwamen uit in een uiterst smal stuk waar nauwelijks plaats was voor twee roeiboten. Aan de ene kant hield een metershoge schutting het daglicht tegen. Aan de andere kant blokkeerde een lange, hoge muur hun uitzicht. Daarachter werd een groene tuin zichtbaar met een aanlegsteiger waar een simpel bootje aan lag.

‘Daar, dat is het,’ zei Marlan.

‘Wat is dat grote bakstenen gebouw?’ vroeg Sannas. Ze schuurde er bijna met haar schouder tegenaan, zo ver kwam het gebouw over het water heen.

‘Een van Rafaëls kazernes,’ zei Marlan. ‘Op zonnedag is het zelfs daar rustig.’

Sannas stuurde de roeiboot tot achter het zeilbootje dat aan de steiger lag, klom eruit en haalde een losliggend touw van de zeilboot. Daarmee bond ze de roeiboot vast. Daarna tilde ze Marlan er pas uit.

‘Eens zien of hij thuis is,’ mompelde Marlan.

Aanvankelijk maakte Marlan zich zorgen over hun zichtbaarheid. Die zorgen werden door Sannas snel weggevaagd; zij hield hen verborgen met behulp van haar magie. In een menigte werkte dat niet, maar wel in een verlaten achtertuin.

Toch merkte Marlan dat hij zich niet helemaal op zijn gemak voelde toen ze doodgemoedereerd vanaf de aanlegsteiger door de tuin wandelden.

‘Wat hebben jullie toch mooie planten,’ verzuchtte Sannas, met haar blik op een stel rozenstruiken.

Dat kon Marlan niet ontkennen. De tuin van Wesler lag er geweldig bij; de rozen waren keurig gesnoeid, de bloembedden netjes winterklaar gemaakt, het gras gekortwiekt, de groenblijvende struiken

puntgaaf bijgehouden. Er lag een laag sneeuw door de hele tuin, behalve op het looppad in het midden. Dat was door Wesler vrijgemaakt. Als Marlan dit zo zag, vroeg hij zich af of Wesler een manier had gevonden om meer uren in zijn dag te creëren. Hoe deed hij dit, naast zijn werk als postbode, waar hij ook hele dagen mee in touw was?

‘Hij slaapt nog, denk ik,’ merkte Sannas op.

Via het looppad waren ze naar de achterkant van het huis gelopen. Daar zagen ze de erker, waar geen gordijnen hingen, en als ze naar boven keken konden ze zien dat de slaapkamer wel gordijnen had, maar die waren nog stevig dichtgetrokken.

‘Het is nog vroeg,’ zei Marlan. ‘Kunt u mij daar neerzetten? Dat raam staat op een kier...’

Sannas volgde zijn wijzende vinger. Marlan had een bovenraampje in de erker ontdekt dat inderdaad op een kiertje stond. Ze tilde hem op en moest op haar tenen gaan staan – als dhirling was ze zelf ook niet bepaald groot – om hem op de rand van het kozijn te kunnen krijgen. Eenmaal daar kon Marlan het raam openduwen en door de opening klimmen. Voorzichtig ging hij aan het kozijn aan de binnenkant hangen, bungelde zo even aan het houtwerk en liet zich op de vensterbank vallen. Het was een behoorlijke afstand voor zijn kleine lijf, maar hij kwam goed terecht en keek door het raam naar Sannas.

‘Ik maak hem wakker en kom dan hierheen,’ zei hij tegen haar.

Sannas knikte.

Marlan keek om zich heen. De erker was een oase van rust, met een brede vensterbank en slechts één luie stoel met een tafeltje ernaast. Omdat er niets anders op zat, liet hij zich van de vensterbank zakken door eerst aan zijn armen te gaan hangen en zich daarna te laten vallen. Opnieuw landde hij goed. Opgelucht drentelde hij verder, de woonkamer in, richting de hal.

Het was stil en schemerig in het huis en het rook er naar gedroogde kruiden en zaagsel. Marlan snoof de geur op en verbaasde zich over de opgeruimde woning. Hij was vaker bij Wesler geweest om iets af te geven, maar kwam dan nooit binnen.

De trap naar boven was een hele klim. Marlan prees in stilte het tapijt waarmee de trap was bekleed, want die gaf zijn handen houvast als hij van tree naar tree klom. Toch was hij volledig buiten adem tegen de tijd dat hij bovenaan kwam. Bezweet en bekaf hees hij zichzelf de overloop op en bleef enkele seconden uithijgen op de grond. Daardoor zag hij niet dat er iemand aan kwam lopen.

‘Marlan? Goeie genade, ik schrik me dood... wat doe jij hier?’

Bijna sprong Marlan de trap af van schrik. Hij wist overeind te blijven door zich vast te grijpen aan de trapbaluster.

Wesler stond in zijn onderbroek op de overloop. Zijn korte haar stond alle kanten uit en hij hield een hakbijl vast die niet voor hout

was bedoeld; het ding had een dubbelzijdig blad, glansde dreigend in het schemerdonker en de steel was van ijzer.

‘Ik hoorde gerommel,’ verklaarde Wesler. Met zijn goede oog bekeek hij Marlan nog eens. ‘Zeg, jij versteent niet meer.’

‘Rafaël,’ bracht Marlan uit. Die oude postbode zag er niet uit alsof hij zich ongemakkelijk voelde met dat vlijmscherpe wapen. ‘Ga je me doormidden hakken?’

‘Hè? Oh.’ Wesler liet de bijl zakken. ‘Ik dacht dat je een inbreker was.’

Marlan huiverde. De pezige armen van Wesler bolden op alsof hij elke dag volop oefeningen deed. Hij had het hoofd van een bejaarde en het lichaam van een doorgewinterde vechter.

‘Hoe kom jij binnen?’

‘Erkerraam,’ zei Marlan. ‘Wesler, kleed je aan. Je bent in gevaar. Wij allemaal, vermoed ik.’

Meer hoefde hij niet te zeggen. Wesler haastte zich naar zijn slaapkamer, op de voet gevolgd door zijn kleine bezoeker. Terwijl Wesler kleding zocht en aandeed, legde Marlan uit wat er aan de hand was. Het verbaasde hem niet eens meer dat Wesler een koffer onder zijn bed uit trok waaruit hij messen, dolken en blaaspijltjes haalde die hij her en der onder zijn kleding verstopte. Toen hij klaar was, zag hij eruit als de postbode die Marlan zo goed kende, in zijn geelbruine

uniform met zijn korte mantel, maar hij zou nooit meer hetzelfde naar de oude man kunnen kijken. Zeker niet nu hij wist wat voor arsenaal er onder die kleren verstopt kon worden.

Wesler trok de gordijnen open en keek naar zijn achtertuin met zijn blind-ziende oog. ‘Neem je me in de maling? Ik zie niemand.’

‘M’gan Sannas is de sterkste magicus die ik ooit heb gezien. Waarschijnlijk verstopt ze zich.’

‘Ik kan door álle magie heen kijken. Als ze zich verbergt, dan doet ze dat zonder magie.’ Wesler pakte Marlan op en bekeek hem kritisch. ‘Waarom vertrouw je mij?’

‘Die vraag wordt me vaker gesteld, de laatste tijd.’

‘Nou?’

‘Ik denk dat ik geen andere keuze heb, Wesler.’

Dat was voor de postbode voldoende. Hij liep met vederlichte tred naar beneden, Marlan stevig in zijn hand geklemd. Zodra hij in de woonkamer kwam, verstijfde hij.

Sannas was niet buiten te zien geweest, omdat ze zichzelf binnen had gelaten. Ze zat in de luie stoel in de erker op hen te wachten. Nu stond ze op en boog beleefd.

‘Het leek me veiliger om binnen te wachten,’ zei ze.

Wesler zette Marlan op het tafeltje naast de luie stoel. Zijn ogen flitsten heen en weer. Toen zonk hij langzaam op een knie. Zijn stem

was schor en hij leek volkomen misplaatst in zijn eigen huis, een relikwie uit het verleden.

‘M’gan...’ Meer kreeg Wesler niet zijn keel uit.

Met een opgetrokken wenkbrauw kwam Sannas een stapje dichterbij. Haar vermomming verdween, ze werd zichzelf weer. Haar wenkbrauwen losten op, de wangen kregen rozen, ze werd weer een dhirling. Pas toen ze vlak voor Wesler stond, haalde ze diep adem – en sprong achteruit.

‘Magicus?’ stamelde ze.

Wesler boog zijn hoofd dieper. ‘Nooit officieel.’

‘Wát ben jij?’ snerpte Sannas.

Nu keek Wesler op. De droefenis op zijn gezicht was genoeg om Marlan een weeïg gevoel in zijn buik te bezorgen.

‘Ik was ooit bendelid, in dienst van Achterwijk. Dat ligt achter me, ik heb sinds die tijd geen...’

‘Achterwijk kóókte dhirlingen,’ zei Sannas.

Wesler zei niets.

Sannas keek naar Marlan. ‘En dit is onze hoop?’

Marlan kon maar één ding doen. ‘Ja,’ zei hij.

Er was geen sprake van dat ze over straat zouden gaan, dat schoof Wesler direct van tafel omdat het veel te gevaarlijk was. De roeiboot was aan de kleine kant, maar ze waagden het erop. Zonder wind was het immers slecht zeilen, merkte Wesler droog op, toen hij zag dat Sannas vol interesse naar zijn zeilbootje keek.

Wesler ging aan de ene kant van de roeiboot zitten en Marlan en Sannas aan de andere kant. Voordat Marlan kon vragen hoe ze onopvallend de stad weer uit zouden kunnen komen, overlegden Wesler en Sannas al over hun magische camouflage. Binnen enkele seconden waren ze het eens. Samen mompelden ze enkele woorden. De lucht knetterde van de kracht die het tweetal uitstraalde – en Marlan kon plotseling dwars door alles heen kijken. Alsof ze allemaal uit lucht bestonden.

‘We zijn onzichtbaar, behalve voor onszelf,’ legde Wesler uit.

Het duizelde Marlan. De twee magici die bij hem in dat piepkleine bootje zaten, hadden samen een kracht die angstaanjagend was, maar hoelang zouden ze elkaar tolereren? Sannas moest van alles denken over de postbode. Als Wesler betrokken was geweest bij een bende die haar volk kookte...

Marlan durfde niet te vragen of oude verhalen op waarheid gebaseerd waren. Vroeger werd gezegd dat de bende van Achterwijk niet alleen sommige soorten kookte, maar dat hij ze vervolgens ook opat. Had Wesler daaraan meegedaan?

‘Deze kanalen en sloten reiken niet tot aan het kasteel,’ zei Sannas.

De peddel werd door Wesler gehanteerd. Met krachtige, rustige slagen stuwde hij de boot vooruit. Ze kwamen weer langs de achtertuinen en schuttingen en konden de weilanden in de verte al zien, waar de kanalen op sommige plekken in smalle sloten en op andere in brede rivieren uitmondde.

‘We gaan straks te voet verder,’ zei Wesler.

‘Ik had gehoopt,’ zei Marlan, ‘dat je ons in de postkoets...’

‘Op zonnedag?’ Wesler snoof. ‘Dat zou een fout zijn. Ik rijd op zonnedag alleen als er echt iets aan de hand is.’

Sannas wierp Marlan een verwijtende blik toe. ‘Hoe komen we dan ongezien het kasteel in?’

Wesler schudde zijn hoofd. ‘Het krioelt daar. Als Rafaëls vechters onbetrouwbaar zijn, is het levensgevaarlijk om er rond te lopen. Er is maar één manier om nu naar binnen te komen.’

‘En dat is?’ vroeg Sannas.

Wesler grijnsde zijn scheve tanden bloot en sprak zijn voorstel uit.

Hoe Marlan ook protesteerde en andere ideeën opperde, het voorstel van Wesler bleef het beste.

Ze lieten de roeiboot achter in het riet van een sloot en liepen het bos in. Marlan was misselijk geworden. Hij beseftte dat hij honger had, maar niet genoeg om erover te beginnen.

‘Een uil werkt meestal goed,’ mompelde Sannas.

Sannas en Wesler liepen allebei naar boven te turen. Tussen de takken van de bomen was het lastig grote vogels te ontwaren. Vooral als die vogels doodstil zaten omdat het nachtbeesten waren en ze overdag met hun verendek wegvielen tegen de takken om hen heen.

‘Daar!’ zei Wesler ineens. Hij wees naar de top van een cederboom waar een vogel net landde op een enorm nest. Vanaf de grond was het nauwelijks te zien, doordat lagere bomen het zicht belemmerden.

Marlan vroeg zich af waar hij naar keek.

‘Dat is te ver weg voor mij,’ zei Sannas, met haar hoofd in de nek om te kunnen zien waar Wesler naar stond te gebaren.

‘Het is een havik,’ zei Wesler.

Sannas keek hem schattend aan. ‘Kunt u die aan?’

‘Niet alleen. Ik denk dat we dat samen moeten doen.’

‘Dat wekt vertrouwen op,’ mompelde Marlan.

De twee magici negeerden hem volkomen. Wesler zocht een zacht plekje op de bosgrond en ging zitten.

Tot Marlans stomme verbazing ging Sannas vlak voor hem zitten en pakten ze elkaars handen.

Sannas sloot haar ogen – Wesler keek weer omhoog.

‘Marlan, ga op je buik liggen,’ zei Wesler. ‘Hij moet je niet bij je hoofd pakken.’

‘Zij,’ mompelde Sannas. ‘Het is een vrouwtje...’

De lucht werd zo droog dat Marlan voelde hoe zijn haren statisch werden. Hoog in de lucht kraste de havik. Marlan ging op zijn buik liggen, zijn handen beschermend op zijn achterhoofd, doodsbang. Hij moest plassen, hij had intussen volop honger, zijn maag buitelde rondjes en hij kon vóélen hoe de kracht van die twee magici alleen maar toenam.

Een zacht ruisend geluid van vleugelslagen weerklonk. Vanuit zijn ooghoeken zag Marlan een havik landen, vlak naast hem. De ogen van de vogel leken doorschijnend te zijn, er lag een waas overheen die er niet hoorde.

Afwezig mompelde Wesler, die nu ook met gesloten ogen zat, dat de vogel braaf was.

De havik keek even naar Marlan, hupste dichterbij – en klemde zijn klauwen voorzichtig maar stevig om hem heen.

Marlan hapte naar adem. Een zacht kreetje ontsnapte uit zijn keel.

Met enkele slagen steeg de vogel op, de tuinkabouter stevig in de poten geklemd. Binnen luttele seconden stegen ze boven de bomen uit. Dat zag Marlan niet. Die had zijn ogen stijf dichtgeknepen en mompelde aan één stuk door gebeden tot goden die hij dacht te zijn vergeten.

De wind speelde met Marlans kabouterkleren. Zijn wangen werden koud, zijn vingers en tenen voelde hij niet meer. Ondanks de hoge snelheid die de vogel bereikte, leek het een eeuwigheid te duren voordat ze aankwamen. Marlan werd ongeduldig. Hij opende alsnog zijn ogen.

De boomtoppen hingen onder hem. Het was misschien niet zo eenvoudig om de havik te sturen, want ze cirkelde een rondje boven het bos. Marlan liet de gebeden achterwege en mompelde nu zachte verwensingen.

Eindelijk draaide de havik richting het kasteel van Rafaël. De robuuste stenen, de hoge torens en tientallen gewapende vechters die als poppetjes overal te zien waren – Marlan herkende het wel, maar had het gevoel dat het uit een andere wereld afkomstig was. Wat zagen de wachters er klein uit van zo hoog. Onbeduidend.

De havik kraste en zette de daling in. Nu begreep Marlan waarom het zo lang had geduurd. Wesler had eerst moeten zoeken waar hij hem het beste kon afzetten. De havik vloog nu razendsnel richting een balkon aan een van de hoogste torens, met een spierwitte balustrade en een prachtige raampartij.

‘Hé! Wat heeft dat beest vast?’

‘Een konijn of zo, let liever op de weg!’

Marlan rekte zijn nek uit en kon nog net de twee wachters zien die boven op de toren de omgeving in de gaten hielden, voordat de havik precies onder de uitkijkpost de landing inzette.

Met enkele vleugelslagen landde het dier op het balkon. Daar lieten de poten Marlan los. Hij bleef een ogenblik liggen, argwanend de vogel in de gaten houdend, maar die hupste op de balustrade, sloeg de vleugels uit en zweefde terug naar het bos.

Rillend en beurs, want de vogelklauwen hadden hem stevig vastgehouden, ging Marlan rechtop zitten.

Zo keek hij recht in de kalme grijze ogen van Erica de Hoog, kasteelvrouw en echtgenote van Rafaël. In haar ene hand hield ze een schepje. Ze zat op haar knieën voor de open haard. Die was ze aan het schoonmaken toen de havik met Marlan op haar balkon landde.

Doodkalm legde Erica haar schepje opzij, klopte haar handen af en stond op. Ze opende het balkonraam en wenkte hem.

Zij was nog koeler dan Rafaël, schoot het Marlan te binnen. Haastig ging hij langs haar in sloffen gehulde voeten naar binnen.

Erica deed het raam zorgvuldig dicht en gebaarde naar het kussen waar zij met haar knieën op had gezeten. ‘Ga zitten, heer Marlan.’

‘U weet wie ik ben,’ zei hij krachteloos.

Erica trok een krukje bij. De kamer was een bibliotheek. De haard vormde een oase van leegte, hier was niets te vinden behalve een luie stoel en een lage tafel. De rest van de ronde kamer was volgepropt met boekenkasten die stuk voor stuk afgeladen waren.

Marlan wreef over zijn bovenarmen en liet zich op het kussen zakken.

‘Rafaël heeft me iets verteld over een kabouter.’

‘U bent... niet echt verrast.’

Erica was een forse vrouw met volle wangen en vrolijke blonde krullen. Nu glimlachte ze warm. Ze streek een plooi in haar blouse recht, klopte nog wat stof van haar broek en gebaarde naar buiten.

‘Ik ben niet verrast, nee. Mijn Rafaël is magicus. Ik heb wel vreemdere dingen meegemaakt dan een tuinkabouter die door een havik naar mijn balkon wordt gebracht.’

‘Nóg vreemder?’ flapte hij eruit.

Even fronste ze. ‘Ik veronderstel dat het voor jou een enerverende vlucht is geweest, maar inderdaad. Het kan gekker.’ Ze boog iets voorover en zei zacht: ‘Vorig jaar moest Rafaël een vrouw doden die er een hobby van had gemaakt om lijken tot leven te wekken. Dan heb ik liever vliegende tuinkabouters, hoor.’

‘Ik wou dat ik het niet had gevraagd.’

‘O, hemel. Het ergste was dat die vrouw zélf ook weer tot leven kwam.’

Marlan wist niet of ze hem in de maling nam. Hij wilde daar ook liever niet achter komen. ‘Ik moet hem spreken, mevrouw Erica,’ zei hij.

‘Ik ook. Iedereen hier, vermoed ik.’

Niet-begrijpend staarde hij haar aan. Voor het eerst vroeg hij zich af waarom Erica zélf haar open haard schoon had zitten maken.

De glimlach verdween van Erica’s gezicht. ‘Hij is gisteravond vertrokken voor een inspectie en ik heb hem niet meer teruggezien. Bovendien zie ik hier allemaal nieuwe gezichten rondlopen. Ze hebben de juiste papieren, maar niemand kent die vechters...’

‘Rafaël is kwijt en hier lopen vreemde vechters rond?’ vatte hij samen.

‘Ik weet niet wat ik moet doen,’ gaf Erica toe.

Razendsnel dacht Marlan na. Hoe hij het ook wendde of keerde, steeds kwam hij uit bij wéér iemand die hij kort geleden nog niet voor een fortuin om hulp zou hebben gevraagd. ‘Jullie eigen wachters zijn ook niet betrouwbaar, maar ik denk dat er één uitzondering is,’ zei hij. ‘Kunt u ongezien bij Nilda komen?’

‘Nilda?’ Erica keek hem verbaasd aan. ‘Ik dacht dat jij eens... onenigheid met haar hebt gehad. Toen je er nog niet zo bijliep.’

‘Ik probeerde haar te paaien om gemakkelijker bij mijn geliefde te kunnen komen, ja. Nilda liet zich niet omkopen, niet ompraten, niks. Ze werd furieus.’

‘En jouw geliefde was Nadia, de zus van mijn man.’

Er was weinig wat deze vrouw niet wist.

‘Nilda is betrouwbaar. Denk ik.’

Erica stond op. ‘Ze is een rots in de branding, maar wel een rots met stekels en gifpunten. Kom mee. Ik kan inderdaad ongezien bij haar komen. Ze ligt te slapen.’

Het idee dat Nilda ooit sliep, wilde geen vat krijgen in Marlans verbeelding. Hij kreeg het beeld in zijn hoofd van een vrouw in harnas die staand haar ogen sloot en bij het minste of geringste klaarwakker haar speer rondzwaaide.

Huiverend kwam hij van zijn kussen af. Hij was niet eens verbaasd toen Erica een stel boeken opzijschoof en een baksteen naar achteren duwde. De hele boekenkast kwam los. Ze trok de kast naar zich toe, controleerde dat er geen sporen op de vloer achterbleven en wenkte hem.

Zwijgend volgde hij de kasteelvrouw. Ze sloot de kast achter hen.

Het baarde Marlan meer zorgen dan hij wilde toegeven dat Rafaël kwijt was. Het was niets voor de kasteelheer om zijn vrouw zo ongerust achter te laten. Als hij was verdwenen, was er iets mis.

Piekerend liep hij achter Erica aan. Op haar sloffen sloop ze door een smalle, aardedonkere gang. Hoog boven hun hoofd kwamen smalle bundeltjes licht naar binnen die niet tot aan de vloer reikten. Waar ze waren kon Marlan niet zeggen, maar het was ergens onder het dak. De wind huilde door de spleten en af en toe greep een ijskoude vlaag hem bij zijn wangen.

‘Hier is het,’ fluisterde Erica. Ze bleef staan.

De kasteelvrouw was een schaduw tussen andere schaduwen. Marlan wilde zeggen dat hij geen hand voor ogen zag, maar Erica duwde al een verborgen deur open.

Die vervloekte geheimen ook overal.

Schemerlicht drong in het gangetje door. Marlan haastte zich achter Erica aan, de deur door. Ze kwamen terecht in een slaapvertrek met een eenvoudig bed, een hooggeplaatst raam – en Nilda.

‘Mevrouw Erica?’ vroeg Nilda. Toen zag ze Marlan. ‘En... jij.’

Marlan knipperde met zijn ogen. Voor iemand met zo’n hoge rang als Nilda sliep ze in een verrekt klein kamertje. Door het hoge

raam kwam voldoende daglicht binnen om elkaar te kunnen zien. Marlan keek even rond. Een puntdak, behalve dat ene raampje niets anders dan muren, een luik in de grond en die geheime deur. Dit moest een verborgen torenkamer zijn.

Nilda stond naast haar bed, gekleed in ondergoed en een lang hemd, met een dolk in de hand.

Erica knikte Nilda toe. ‘Meneer Marlan heeft nieuws.’

‘Meneer?’ Nilda bekeek Marlan eens goed, maar ondertussen liet ze toch haar dolk zakken. ‘Als u het zegt, mevrouw.’

Erica tilde Marlan op het bed. ‘Vertel haar alles.’

Er zat niets anders op. Marlan schraapte zijn keel en vertelde alles wat hij wist en had meegemaakt aan Nilda. Terwijl ze luisterde, kleepte ze zich aan. Er lag geen harnas in het kamertje, maar wel de stevige onderkleding die eronder hoorde.

Nilda’s brede torso was met kleding aan nog indrukwekkender dan zonder. Tegen de tijd dat Marlan klaar was met zijn uitleg, was haar gezicht duister geworden van woede – en bezorgdheid.

‘Verraad. Keer op keer,’ mompelde Nilda uiteindelijk.

‘Ik vrees voor Rafaël,’ gaf Erica toe.

‘Het is niet goed. Hij had allang thuis moeten zijn,’ zei ook Nilda. ‘Wat stelt u voor?’

‘We moeten hem,’ Erica gebaarde naar Marlan, ‘het kasteel uit zien te krijgen. Terug naar Wesler. Die kan onopvallend naar Thonstad reizen.’

‘U denkt toch niet...’

Voor het eerst vertrok Erica’s gezicht van woede. Haar ogen schitterden, haar lippen perste ze kort op elkaar.

Het ontging Marlan niet dat Nilda knipperde en terugdeinsde.

‘Rafaël is niet teruggekeerd uit Thonstad. Het lijkt mij wel duidelijk.’

‘Ging hij dáárheen?’ flapte Nilda eruit.

‘Hij had genoeg vechters mee!’

‘Als die net zo betrouwbaar waren...’ mompelde Marlan.

Nilda greep hem vast en tilde hem op. Ze bracht haar gezicht zo dicht bij hem dat hij haar naar mint ruikende adem in zijn neus kreeg. Ademhalen was onmogelijk, ze kneep hem doelbewust hard.

‘Denk erom, kleine meneer,’ fluisterde ze nijdig. ‘Ik vind jou ook onbetrouwbaar.’

Erica legde een hand op de pezige onderarm van Nilda. ‘Laat hem los. Rafaël vertrouwt hem.’

‘Misschien wordt dat wel zijn...’ Nilda slikte iets in. Na een onverstanebare vloek zette ze Marlan terug op het bed.

Onmachtig zakte hij door zijn benen. Raspend haalde hij adem. Met beide handen wreef hij over zijn pijnlijke ribben.

‘Als Rafaël gevangen is genomen, kan meneer Marlan weleens zijn enige hoop zijn,’ zei Erica.

‘En als hij dood is?’ vroeg Marlan.

‘Dat is hij niet,’ zei Erica stellig. ‘Een deel van zijn magie hangt samen met zijn leven. Als hij dood was, had ik dat geweten.’

Het was griezelig hoe rustig ze weer was. Marlan stond op, moeizaam, door elkaar geschud. Er prikte iets in zijn borst, alsof er een rib was gekneusd of gebroken.

Nilda greep de ring aan het luik in de vloer en opende het luik. ‘Kom mee. We zorgen dat hij bij Wesler komt en maken dan hier schoon schip.’ Over haar schouder wierp ze een blik op Erica. ‘Dit is ook úw kasteel.’

Daar bracht Erica niets tegenin. Achter Nilda aan ging ze naar beneden, met Marlan voorzichtig in haar hand.

De trap vanaf de torenkamer ging loodrecht naar beneden en kwam uit in een veel groter slaapvertrek. Toen ze eenmaal met beide benen op de grond stonden, duwde Nilda het onderste stuk van de trap naar boven, zodat dat deel boven het plafond verdween.

Marlan keek bewonderend naar de keurig afgewerkte planken van het luik dat in Nilda's benedenkamer was gemaakt. Zo zat het dus. Nilda had vanaf haar normale slaapvertrek via een verborgen trap toegang tot de torenkamer.

‘Nilda is mijn lijfwacht,’ zei Erica. ‘In tijden van nood en gevaar slaapt ze boven.’

Zwijgend raapte Nilda haar harnas van de standaard in een hoek van de kamer. Hier was veel meer ruimte. Een rek met haar wapens, een kleine boekenkast en een kledingkast waren tegen muren geplaatst. Een grote olielamp stond brandend op een leestafel. Voor een fors raam waren dikke gordijnen dichtgetrokken.

Erica liep naar de deur.

‘Wacht.’ Nilda hield haar tegen. Snel knoopte ze het laatste deel van haar harnas vast en greep haar helm en speer. Daarna ging ze Erica voor.

Samen trokken ze door het kasteel. Erica hield Marlan verborgen onder een opgerolde trui van Nilda.

In die opgerolde trui stond Marlan doodsangsten uit. Hij verwachtte elk moment het ultieme verraad mee te maken, bestaande uit een vechter die Erica zou aanvallen. Dat bleef echter uit.

Het ging goed, tot ze in de kasteeltuin kwamen. Daarvandaan wilden ze het kasteel verlaten om naar Wesler te zoeken. Daar stuitten ze op Erwin en Seb. Dat tweetal had met Urran samengewerkt en Laren om het leven gebracht.

Marlan voelde dat Erica de trui steviger om hem heen bond. Hij sloot zijn ogen en verwachtte dat alles nu verloren was.

‘Mevrouw Erica! Mevrouw Erica!’ De stem van Wesler snerpde door de lucht.

Als Marlan zijn neus tegen de stof van de trui drukte, kon hij door de gaatjes van de gebreide stof kijken. Zo zag hij, vervormd en onderbroken maar duidelijk herkenbaar, hoe Wesler door de toegangspoort van de kasteeltuin kwam rennen, een brief zwaaiend in zijn hand.

Erwin en Seb hielden Wesler tegen.

Erica liet zich niet gek maken. ‘Heren, ik weet niet wat hier allemaal aan de hand is, maar mijn man is verlaat en ik zie hier allemaal gezichten die ik niet ken. Ik ga een wandeling maken, dan kan ik even tot rust komen. En laat verdorie de postbode erdoor!’

Na een blik op Nilda, die in vol ornaat naast Erica stond, haalde Erwin zijn hand van Weslers borst.

De oude postbode duwde een verzegelde brief in Erica’s hand en keek haar gejaagd aan. ‘Spoedlevering. Mij werd verzocht u te zeggen dat u het zonder toeschouwers moest openen.’

‘Prima.’ Zonder te kijken van wie het was, stak Erica de brief in haar broekzak.

‘Gaat u altijd op sloffen wandelen, m’vrouw?’ vroeg Erwin. Glimlachend wees hij naar de zachtroze sloffen aan Erica’s voeten. ‘Het is een beetje koud voor zulk schoeisel.’

‘Mijn likdoorn speelt op,’ antwoordde Erica. ‘Deze sloffen zijn het enige wat ik nu aan mijn voeten kan verdragen. Ga je mij vertellen wat ik wel en niet mag dragen, Erwin?’

De glimlach vervloog. Erwin legde ongemakkelijk zijn hand op zijn zwaard. ‘Natuurlijk niet, m’vrouw.’ Hij schraapte zijn keel en wisselde een nerveuze blik met Seb. ‘Het is gevaarlijk om alleen rond te gaan lopen. Het...’

‘Dit is mijn grondgebied. Ik zie geen hordes in de buurt, jij wel?’

‘Nee, mevrouw.’

‘En hoe onveilig kan ik zijn, met al die vechters rond mijn kasteel, Erwin?’

Seb kwam tussenbeide. Hij nam zijn speer in de andere hand en wreef over zijn gladgeschoren kin. ‘Mevrouw, wat hij bedoelt is dat we niet weten wat er aan de hand is. Binnen de kasteelmuren bent u het veiligst.’

‘Ik neem Nilda mee, maak je geen zorgen.’

De gezichten van beide doorgewinterde verraders verstrakten. Erwin, de oude vechter, had als eerste zijn beheersing hervonden. Hij wrong een glimlach uit zijn lippen.

‘Waar kunnen wij u vinden, voor het geval er iets gebeurt?’ vroeg hij.

‘Het hele idee achter het maken van een wandeling is dat je gaat wándelen,’ zei Erica. ‘Ik zal op de paden blijven, dan worden mijn sloffen niet zo vies. Als je mij nodig hebt, raad ik je aan de noodklok te luiden, want dan zal het ernstig zijn. Of ben je niet in staat een half uurtje op het kasteel te letten terwijl ik even een frisse neus haal?’

‘Erwin, als ik niet beter wist,’ zei Nilda poeslief, ‘zou ik nog gaan denken dat je mevrouw Erica als vluchtgevaarlijk beschouwt.’

Er ontstond een rode blos op Sebs wangen.

De wangen van Erwin gingen verborgen onder zijn grijze baard.

Marlan wenste dat ze die twee ter plekke konden doden, maar dat zou dom zijn. Ze hadden geen idee wie er nog meer bij betrokken was en konden nu niet prijsgeven dat ze van verraad op de hoogte waren. Dan kwamen ze zéker niet meer zonder gevecht weg.

‘Meneer Wesler.’ Erica duwde Erwin opzij en liep ongehaast verder, met een hand op de bovenarm van de postbode. ‘Ik moet u even spreken. Kunt u met me meelopen?’

Goed verborgen in de opgerolde trui ademde Marlan zachtjes uit. Erica hield hem stevig vast en werkte met haar andere hand Wesler de kasteeltuin uit. Bij de toegangspoort draaide Erica zich echter onverwacht om.

‘O, Erwin?’

De wachter staakte zijn gefluisterde gesprek met Seb. ‘Ja, mevrouw Erica?’

‘Als ik dadelijk terugkom, wil ik een volledige lijst van alle wachters die hier momenteel in en rond het kasteel lopen. Zorg dat dat straks klaarligt. Iedereen die nieuw is aangekomen de afgelopen week, wil ik zien, mét de papieren die ze bij zich hadden.’

Haperend antwoordde Erwin dat dat enorm veel werk was.

‘Dan kun je maar beter snel beginnen,’ was Erica’s reactie. ‘En als alles in orde is, zou dat helemaal niet zo veel werk moeten zijn. Dat staat toch allemaal geregistreerd?’ Ze wachtte niet tot hij dat zou bevestigen, maar liep alweer verder.

Marlan beet op zijn tong om niet hardop te lachen.

Wat volgde was een snelle wandeling over de voetpaden die naar het bos achter het kasteel kronkelden. Erica zette er flink de pas in en groette om de haverklap wachters.

Marlan voelde zich weeïg worden. Het krioelde van de vechters rondom het kasteel. Hij begon al te denken dat het onmogelijk zou zijn om onder nieuwsgierige blikken uit te komen, tot Wesler ineens fluisterde dat dit hun kans was.

Erica zette een sprintje in. Op haar sloffen schoot ze het struikgewas in, achter een stel zwerfkeien langs die tot aan haar heupen kwamen, en verder. Het geritsel van takken en bladeren en het gehijg van het drietal, samen met het zachte geklepper van Nilda's harnas, was even alles wat Marlan hoorde.

Toen hurkte Erica neer en trok ze de trui van hem af. Ze liet hem op de grond zakken.

Verbouwereerd constateerde Marlan dat ze in een hut waren aangekomen. Een oude houthakkershut, als hij het goed zag. Het enige meubilair was een veldbed. Een smerige, bevlekte po lag in een hoek.

Sannas duwde de krakkemikkige deur dicht en voegde zich bij hen. Iedereen ging op de grond zitten.

'Ben ik in gevaar?' vroeg Erica plompverloren. 'U moet Sannas zijn.'

'Dat klopt,' zei Sannas. De rozen op haar wangen stonden in bloei, haar katachtige ogen keken Erica strak aan. 'En ja, ik denk dat u in gevaar bent.'

'Wat was dat met die...' Erica trok de brief van Wesler uit haar broekzak en verbrak de verzegeling. Een leeg vel papier kwam tevoorschijn. Ze trok een wenkbrauw op.

'Haastig geïmproviseerd,' zei Wesler. 'Er lopen hier dhirlingen rond, verborgen onder magie. We moesten u het kasteel uit krijgen.'

‘Hier, hoezo hier? In dit bos?’

‘Tussen uw wachters,’ zie Sannas. ‘Ze houden de dhirlingen verborgen bij mesthopen en wapenrekken, dat soort plekken. Plekken waar u niet snel komt.’

‘En deze hut?’ vroeg Erica.

‘Houden wij verborgen,’ zei Wesler. ‘We zijn hier voorlopig veilig.’

Marlan probeerde alles op een rijtje te krijgen. ‘Rafaël is verdwenen. Hier struikelen we over de vreemdelingen. Waarom doen ze zo moeilijk? Ze kunnen u met deze overmacht gevangennemen... of wat ook de bedoeling mag zijn.’

‘Ik snap dat eerlijk gezegd ook niet,’ zei Erica.

‘Rafaël verdwenen?’ vroeg Wesler.

Snel legde Erica uit dat Rafaël na een inspectie niet terug was gekomen. ‘Er moet iets zijn gebeurd. Maar als hij overvallen is en gevangengenomen, dan begrijp ik niet waarom er hier zo omslachtig wordt gedaan.’

‘Wat als zij hem ook kwijt zijn?’ vroeg Marlan.

Iedereen staarde hem aan.

Sannas was de eerste die knikte. ‘Dat is een mogelijkheid.’

‘Rafaël verdwijnt niet zomaar!’ beet Erica hen toe.

Nilda trommelde op haar bovenbeen. ‘Er worden hier duidelijk voorbereidingen getroffen om het kasteel over te nemen. Het gros van mijn wachters is echter betrouwbaar en zal zich doodvechten voor u, mevrouw. Hoe druk het hier ook is, een gevecht kan heel goed in uw voordeel uitpakken. Dus laten ze het liever niet zo ver komen.’

Sannas stak een hand op. ‘Luister. Ik wist niet dat Rafaël kwijt was. Hem opsporen kan heel eenvoudig zijn. Misschien heeft hij dit zelfs wel in gedachten gehad, want hij weet dat ik hem kan vinden.’

‘Wat bedoelt u?’ vroeg Erica.

Sannas gebaarde naar Marlan. ‘Portaalreizen gaat hier heel eenvoudig en hij is bijzonder klein én betoverd door uw man. Als ik voor hem een portaal open, is er maar één plek waar hij heen kan gaan.’

‘Rafaël,’ ademde Marlan uit.

‘Precies,’ zei Sannas.

‘Wat kan heer Marlan doen?’ vroeg Erica. ‘Hij is een kabouter.’

‘Dat leg ik zo wel uit,’ zei Sannas.

‘Kan dat zomaar?’ vroeg Marlan. ‘Portaalreizen?’

‘Ik ben een dhirling,’ antwoordde Sannas, ‘en een magicus. Voor jullie is het onmogelijk. Voor mij is het net zo gemakkelijk als het verwisselen van een broek.’

‘Nou.’ Marlan keek op toen hij van buiten stemmen hoorde. Snel drukte hij zijn puntmuts steviger op zijn hoofd. ‘Schiet dan maar gauw op.’

Sannas diepte een glazen balletje op uit haar broekzak en gaf het aan Marlan. In zijn kleine hand leek het veel groter.

Verbouwereerd bestudeerde Marlan het glazen ding. Het was voor de helft doorzichtig. De andere helft had een groene kleur en in het midden was een dunne, zwarte streep te zien. Herinneringen aan zijn kindertijd borrelden op. Kattenogen waren de duurste knikkers geweest.

‘Dit is een knikker,’ zei Marlan. ‘Wat moet ik hiermee?’

Sannas hield haar hand even boven de zijne en nodigde hem uit nog eens te kijken.

‘Wat...’ Zodra hij naar de glazen knikker keek, zag hij de verandering. Hij hapte naar adem en liet het ding vallen.

Erica raapte de knikker op en keek er gefascineerd naar. De knikker keek terug. Het katten oog dat in het glas zat, was door Sannas’ magie tot leven gekomen.

‘Ik heb hierover gehoord,’ zei Erica.

Marlan wreef zijn hand af aan zijn broek. ‘Ik ga dat niet meenemen! Dat is een oog, verdorie!’

‘Doe niet zo raar,’ zei Sannas. ‘Je lijkt wel een kind dat bang is van een regenworm.’ Ze nam het oog terug van Erica en gaf het

opnieuw aan Marlan. ‘Ik houd het portaal open en kan hiermee zien wat jij me laat zien.’

Gruwelend hield Marlan het kille glas op zijn platte hand. Hij had liever een hondendrol opgepakt. Het kattenoog draaide op eigen kracht en de verticale pupil keek hem strak aan.

‘Het is een betoverde knikker,’ verduidelijkte Sannas. ‘Niet een echt oog. Verlies het niet. Het is erg kostbaar.’

Met het gevoel dat hij braaksel in zijn vingers sloot, vouwde Marlan zijn vuist om de knikker heen. Hij huiverde.

Sannas boog voorover en kraste met haar nagel over de houten vloer. Zodra ze een volledige cirkel had gemaakt, begon het hout roze te gloeien. Uitnodigend gebaarde ze naar de kleine cirkel. Precies groot genoeg voor Marlan.

‘Je komt uit bij Rafaël,’ zei ze nog eens. ‘Zodra je de kans krijgt, laat je mij meekijken. Let erop dat je het kattenoog op je platte hand legt, anders kan ik niet draaien. Als het veilig is, kan ik een groter portaal maken.’

Marlan knikte zwijgend. De zenuwen gierden door zijn lichaam, hij balde zijn handen tot vuisten om niet te laten zien hoe erg ze beefden. Voordat hij zich kon bedenken, stapte hij op de roze cirkel. Heel even zag hij alles door een roze waas. Hij keek Sannas aan, die hem toeknikte en enkele woorden sprak.

Een flits.

Een ruk aan zijn lichaam.

Leegte.

Portaalreizen voelde wezenlijk anders aan dan reizen via een reisbron. Had hij bij de reisbron een gevoel gehad dat hij werd weggeblazen, bij portaalreizen was er niets. Helemaal niets. Het ene moment stond hij op het hout, daarna waren er momenten van totale leegte, donkere, koude leegte, waarna hij vanuit dat niets ineens met opengesperde ogen in een compleet andere omgeving om zich heen stond te kijken.

Alles was roze. Dat herinnerde hem eraan dat Sannas had gezegd dat ze het portaal open zou houden. Marlan stapte opzij, zodat de wereld haar normale kleuren terugkreeg.

‘Dat mocht tijd worden, zeg!’ zei iemand.

‘Wat is dat?’ vroeg iemand anders.

‘Ga opzij!’

Marlan negeerde de stemmen en keek om zich heen. Hij was in het struikgewas terechtgekomen. Meerdere wachters van Rafaël, mannen en vrouwen, dromden om hem heen, tot ze door hun werkgever opzij werden geduwd. Alle wachters zagen er moe en verformfaaid uit. Hun harnassen waren bekrast en besmeurd, wie geen helm op had,

had het haar alle kanten uit staan. Een eindje verderop stonden paarden. Iedereen bleef ontzettend dicht bij elkaar.

‘Marlan!’ Rafaël hurkte voor hem neer.

De kasteelheer droeg zwarte kleding. Er was verband aangebracht op zijn bovenarm en rond zijn knie. Het was haastig gedaan, over zijn kleding heen. Zijn blauwe ogen glansden van kracht en vastberadenheid, ook al waren er striemen en krassen op zijn gezicht en onderarmen te zien.

‘Ik hoopte al dat Sannas eraan zou denken om jou te sturen,’ zei Rafaël.

‘Je bent kwijt,’ zei Marlan plompverloren.

Rafaël trok zijn lip op. ‘We werden overvallen. Dat gaat Urran zijn kop kosten.’

‘Meneer?’ Een vrouw met lang, blond haar en haar helm bungehend aan haar vingers kwam voorzichtig dichterbij. ‘Gaat die kabouter ons redden?’

Rafaël tilde Marlan op en keek haar amper aan. ‘Ja, hij komt met regenbogen en glitters en als hij poef zegt gaan alle slechte mensen weg, nou goed,’ morde hij. ‘Ik wil je wat laten zien,’ zei hij vervolgens tegen Marlan.

Marlan wurmde zich heen en weer in Rafaëls greep.

‘Kijk.’ Rafaël was met Marlan een eindje van de groep wegge-
lopen en plaatste hem nu op een rotsblok. ‘Daar.’

‘Waar zijn we?’ stamelde Marlan.

‘Thonstad,’ zei Rafaël.

‘Maar...’ Hij zweeg. Het was te veel om te bevatten.

Ze bevonden zich op een hoge heuvel, aan de rand van een dal. Achter het rotsblok waar Marlan op stond ging de helling loodrecht tientallen meters naar beneden.

Het dal was kilometers lang en slokte het volledige uitzicht op. In de diepte waren honderden tenten en tentjes te zien, rook van kampvuurtjes, vechters die als kleine poppetjes heen en weer liepen en met elkaar oefenden. Het was een heel leger dat daar was neergestreken. Verderop, aan het eind van het dal, kon Marlan de contouren van een grote stad zien. Muren, hoekige gebouwen, spitse torens. Dat was Thonstad.

‘We waren in de val gelokt,’ zei Rafaël. ‘Iedereen die nu nog bij me is, heeft zich moeten verdedigen tegen de verraders die me probeerden aan Urran uit te leveren.’

‘En nu?’ vroeg Marlan.

Rafaël glimlachte. ‘Nu weet ik hoe ik dit hele gedoe in één klap tot een einde kan brengen.’

‘Wacht even...’ Marlan opende zijn hand. De knikker lag te glimmen op zijn handpalm en draaide op eigen kracht rond, bleef even hangen bij Rafaël, kreeg vervolgens het leger in de diepte in de gaten.

Rafaël keek mee, de mysterieuze, kille glimlach bleef rond zijn lippen hangen.

‘Zijn wij hier veilig?’ vroeg Marlan.

‘Ik houd ons onzichtbaar. Daarom staan we zo dicht op elkaar.’

‘Je vrouw maakt zich zorgen. En je kasteel is omringd door vreemde troepen.’

‘Zoiets had ik wel verwacht.’ Kalm wachtte Rafaël tot Marlan zijn hand om de knikker sloot. ‘Urran denkt dat ik ben gevlucht, maar hij weet het niet zeker. Daar wordt hij nerveus van.’

‘Wat ga je nu doen?’ vroeg Marlan. Staande op het rotsblok draaide hij zich naar Rafaël. Die pakte hem weer op en liep met hem het kleine stukje terug naar de rest van de groep.

‘Dit dal is een rivierbedding, Marlan. Bijna iedereen denkt dat de rivier is opgedroogd. Dat is Urrans grootste fout.’

‘Het ziet er niet heel nat uit,’ merkte Marlan op.

Weer die mysterieuze glimlach bij de kasteelheer. Hij zette Marlan naast het nog altijd roze gloeiende portaal neer.

‘Keer terug. Zeg tegen Sannas dat we magici nodig hebben. Sterke, met ervaring.’

Niet-begrijpend staarde Marlan hem aan. Hij trok aan zijn scheef geschoven puntmuts tot die weer recht stond en wachtte op meer uitleg.

Rafaël boog voorover, zodat ze elkaar goed konden aankijken, en zei zacht: ‘De rivier stroomt ondergronds. Urran heeft zijn hele gevechtsmacht neer laten strijken op een van de sterkste wapens die magici hebben: stromend water.’

Na die woorden gaf Rafaël hem een zacht duwtje.

Marlan struikelde het portaal in en met een ruk werd hij terug naar de hut in het bos bij Rafaëls kasteel geworpen.

Onmiddellijk na terugkomst sloot het portaal zich vanzelf. Marlan bleef wankel staan, van slag door de reis.

‘Wel heb ik... zo kan ik toch niet daarheen!’ liet Sannas zich ontvallen.

‘Niemand gaat nu daarheen,’ bracht Marlan uit. Hij hield een hand voor zijn mond. De terugreis beviel hem veel slechter dan de heenreis. Misschien was vlak achter elkaar portaalreizen geen goed idee. ‘Rafaël vraagt om magici,’ ging hij verder. ‘Hij wil de ondergrondse rivier uit de vallei gebruiken of zoiets.’

‘De Thonrivier,’ zei Erica. ‘Dat is briljant!’

‘Is dat zeker?’ vroeg Sannas. ‘Dat die er is?’

‘Rafaël is bevriend met een van de dijkgraven uit Bovendal,’ zei Erica. ‘Veel bestuurders weigeren te geloven dat er waterbeheer nodig is. De landen onder bestuur van Rafaël draaien al jaren op voor alle kosten...’

‘Een van de...’ Nilda fronste. ‘U bedoelt toch niet Pallard? Dijkgraaf Pallard?’

‘Die bedoel ik,’ bevestigde Erica.

‘Die was toch dood?’

Erica trok een zuinig gezicht. ‘Dat hangt van je definitie van “dood” af.’

‘Mevrouw.’ Wesler gebaarde naar de deur van de hut. ‘We kunnen hier niet te lang blijven. Wat is het plan?’

Iedereen staarde naar Marlan, die ongemakkelijk zijn schouders ophaalde. ‘Als Rafaël om magici vroeg, neem ik aan dat jullie zo veel mogelijk betrouwbare magici moeten verzamelen.’

‘Dat is exact wat wij gaan doen,’ zei Erica.

Erica liet het aan Wesler en Sannas over om zelf ongezien weg te sluipen. Dat moest voor hen geen probleem zijn, redeneerde ze. Zelf liep ze samen met Nilda terug over een van de voetpaden, met Marlan opnieuw in een trui gewikkeld.

In de kasteeltuin was het verbazingwekkend rustig. Na de drukte op de wandelpaden had Marlan meer verwacht. Een overval, een verrassing, een andere tuinkabouter, wat dan ook. Hij wist het zelf niet. Maar de opgeruimde tuin, waar alleen een tuinman en Erwin te vinden waren, leek uit een ander leven te zijn gegrepen.

Zodra Nilda – met Marlan onder haar arm – en Erica de tuin in kwamen, werden ze beleefd door Erwin begroet, waarna hij te kennen gaf dat Seb druk bezig was met het ordenen van de nieuw aangekomen wachters.

‘Ik verwacht deze week een grondig verslag te kunnen geven, m’vrouw,’ zei Erwin met een brede glimlach.

Erica stopte met lopen en staarde hem met onvervalste woede aan. Zo had hij haar waarschijnlijk niet vaak gezien, vermoedde Marlan, want zelfs hij kon haar woede herkennen, terwijl hij dwars door een trui heen moest kijken.

‘Ben je belatafeld?’ vroeg Erica ronduit. ‘Ik heb gezegd vandáág, Erwin. Als je dat niet kunt, leg ik je ontslag voor aan Rafaël. En dan bedoel ik de bevestiging daarvan, want ik kan je prima zelf ontslaan en van mijn grond verwijderen. Het zint mij helemaal niets dat er hier zoveel vreemde gezichten rondlopen en ik begrijp bij god niet dat jij daar zomaar overheen stapt.’

‘Het zijn honderden...’

Ze prikte een vinger tegen zijn borstkuras. Ook al was ze een kop kleiner dan de lange Erwin, hij was degene die terugdeinsde.

‘Precies. Honderden onbekenden. Maak jij je geen zorgen waar die allemaal vandaan komen? Juist nu Rafaël er niet is?’

‘Wat wilt u dat ik doe?’

‘Ik wil ze zien. Ik wil ze spreken. En ik wil hun papieren zien. Laat ze maar naar de werkkamer van Rafaël komen. Ik weet hoe vervalste papieren herkend kunnen worden, maak je geen zorgen. Jij,

Nilda en Seb verdelen het werk. Zorg dat de gewone wacht niet wordt onderbroken door dit gedoe.’

‘U wilt ze spreken,’ herhaalde Erwin.

‘Ja.’

‘Allemaal?’

‘Iedereen,’ bevestigde Erica.

‘Hun papieren zijn echt in orde, mevrouw, ze zijn...’

‘Dat controleer ik zelf.’

Zijn blik flitste naar Nilda, daarna terug naar Erica. De ervaren wachter had het zweet op zijn neus staan.

‘Stuur Seb naar mij. En haal versterking in de kazerne,’ voegde Erica toe. ‘Als dit niet deugt, kan er een probleem ontstaan.’

‘Ja, mevrouw,’ antwoordde Erwin, waarna hij zich omdraaide en de tuin uit liep. Tegen de wachters op het voetpad net buiten de kasteelmuur, die alles hadden gehoord, begon hij bevelen te bulderen.

Erica haastte zich naar binnen.

Op een drafje renden Erica en Nilda naar de werkkamer van Rafaël. Daar aangekomen smeed Erica de deur achter hen dicht.

Nilda zette Marlan op het bureau. Hij schudde de trui van zich af en kon de neiging bedwingen om lang naar het schilderij van Rafaël

en Nadia te kijken. Snel ging hij op een dik boek zitten. Hij voelde zich echt niet goed.

‘Waarom... waarom?’ vroeg Nilda. ‘Mevrouw, dit gaat uren duren. Wat is uw idee hierachter?’

Erica wreef door haar blonde krullen en ging op Rafaëls stoel achter het bureau zitten. ‘Urran heeft ze ongetwijfeld geld geboden. Dat geld heeft hij helemaal niet.’

‘Wat gaat u doen, dan?’ Nilda liep ongeduldig naar het raam, keek naar buiten en draaide zich om. ‘Gaat u meer bieden?’

‘En of ik meer te bieden heb. Nilda, jij moet Tobbie halen. En laat officieel iemand naar Laren zoeken, zogenaamd omdat hij ongeoorloofd afwezig is.’

‘Hoelang gaat u deze poppenkast volhouden?’ vroeg Marlan.

‘Tot ik zeker weet dat het niet meer hoeft,’ zei Erica. ‘Als er nu gevechten uitbreken, ben ik hier niet veilig. Erwin moet denken dat hij mij in de hand heeft. Hij weet niet wie mij zal beschermen en wie niet.’

‘Wat moet ik met Tobbie?’ vroeg Nilda.

‘Tobbie is getraind om magie op te sporen. Als hij iets ontdekt, gaat hij erbij zitten of hij plast eroverheen. Je kunt hem gebruiken om de dhirlingen te ontmaskeren.’

Marlan staarde Erica aan. ‘Hebt u al die tijd geweten dat ik geen normale tuinkabouter was?’

‘Ik... wat?’

‘Tobbie. Ik was zijn favoriete... plasplek.’

Erica knipperde met haar ogen. ‘Dat is me ontgaan, Marlan. Het blijft een hond. Ook niet alle bomen zijn ineens magisch.’ Ze richtte zich tot Nilda. ‘Erwin en Seb zullen er alles aan doen om hun hachje te redden en hun positie te behouden. Zij zijn Urrans belangrijkste inlichtingenbron, ondanks alle mankracht buiten de muren. Erwin heb ik net naar de kazerne gestuurd. Seb zal hierheen komen. Zorg dat Erwin buiten blijft.’

‘Mevrouw...’ Aarzelend kwam Nilda voor het bureau staan. ‘Wat moet ik doen als Tobbie dhirlingen vindt?’

‘Sannas was duidelijk genoeg. Dat zijn vechters van Ober die in mijn achtertuin staan. Ga niet alleen, Nilda.’

‘Ik heb een duidelijk bevel nodig, mevrouw.’

IJskoud keek Erica haar aan. Haar normaal zo vriendelijke grijze ogen leken nu van steen. Ze stond op, leunde met haar vingertoppen op het bureaublad en zei zacht: ‘Nilda, als je dhirlingen vindt die niet bij Sannas horen, heb jij hierbij het uitdrukkelijke bevel om ze tot overgave te dwingen. Geven ze zich niet direct over, dan dood je ze ter plekke. Is dat duidelijk genoeg?’

‘Ja, mevrouw.’

‘Mooi.’

‘En wachters met de verkeerde papieren? Of wachters die zulke dhirlingen proberen te beschermen?’

‘Daarvoor geldt hetzelfde.’

Marlan rilde.

Nilda boog en beende weg. Haar speer hield ze stevig vast. Toen ze de deur opentrok, kon ze die openhouden, want Seb kwam net aanlopen.

Marlan werd door Erica vliegensvlug op de grond gezet. Hij dook achter de houtmand en hield zich daar verborgen.

Zijn opstandige maag kwam langzaam tot rust. Vol bewondering over de onverwachte kracht van Erica, keek hij toe.

Seb was een man van middelbare leeftijd die altijd zijn werk netjes had gedaan. Of het gewoonte was of een poging om onopvallend te blijven wist Marlan niet, maar de wachter ging keurig voor het bureau staan, stram in de houding, zijn helm onder zijn arm.

‘U had mij gevraagd hierheen te komen, mevrouw,’ zei Seb.

Marlan kon tussen het hout en onder het bureau door kijken. Hij zag alleen de bovenste helft van Seb niet meer, maar de benen wel.

Erica stond op en liep naar de haard. Onderweg duwde ze de deur dicht. Ze porde in het vuur met de pook, tot de vlammen oplaaiden. ‘Hoe gaat het met de controle van die nieuwe wachters?’ vroeg ze.

‘Goed, mevrouw. Ik heb nog geen vreemde dingen kunnen ontdekken.’

‘Hm-hm.’ Erica stond op. Ze nam de pook mee.

Marlan kromp ineen. Seb had geen idee wat er op hem afkwam, die stond nog altijd keurig voor zich uit te kijken, maar Erica – ze was ontketend. Haar grijze ogen vlamden van woede, haar handen klemden zich om de pook heen. De ijzeren stok zwiepte met een venijnige boog door de lucht. Marlan zag waar dat heen ging. Erica bukte lichtjes en sloeg precies dáár waar het lichaam niet door harnas werd beschermd.

‘Wat...’ begon Seb, die vanuit zijn ooghoek beweging had gezien. Verder kwam hij niet.

De pook zwaaide met een boog onder zijn harnas door, tussen zijn benen, en het puntige uiteinde raakte doel.

Seb schreeuwde het uit. Hij zonk door zijn benen. Een hand greep zwakjes naar zijn zwaard, maar Erica haalde opnieuw uit. De pook sloeg genadeloos op zijn handpalm. Seb gilte nu. Kronkelend en jammerend lag hij op de vloer.

‘Erica, de deur!’ fluisterde Marlan.

Voetstappen klonken op de gang. Een wachter duwde de deur open en deinsde terug toen ze Seb zag liggen. De jonge vrouw zette grote ogen op.

‘Laat niemand binnen en houd je mond hierover,’ zei Erica direct. ‘Posteer jezelf voor die deur, begrepen?’

De jonge vrouw knikte haastig, draaide zich om en schoot de gang terug op. Er klonken meer voetstappen en stemmen, die gedempt werden toen de vrouw de deur dichtdeed.

Met tranen in zijn ogen lag Seb naar Marlan te staren. Eindelijk had hij de kabouters in de gaten gekregen.

Erica trok Sebs wapens weg op een routinematige manier die verried dat dit niet haar eerste keer was. Vervolgens schopte ze hem tegen zijn schouder, zodat hij op zijn rug kwam te liggen. De pook

hield ze nog altijd vast. Ze gebaarde naar zijn gebroken hand, die hij krampachtig onder zijn goede hand probeerde veilig te stellen. Hijgend en tranend lag hij onder haar.

‘Ik zou allebei je handen moeten breken,’ zei Erica rustig, ‘maar dat doe ik niet. Nog niet.’ Achteloos duwde ze met haar voet zijn gevallen helm opzij. Zijn wapens, een zwaard en een mes, had ze op het bureau gelegd.

Seb likte over zijn lippen.

‘Vertel me de waarheid over je verraad, Seb, dan laat ik je gezicht misschien heel.’

Seb wendde zijn blik af. Daardoor keek hij Marlan aan. De angst in zijn ogen deed Marlan terugdenken.

‘U kunt slaan, mevrouw.’ De tranen biggelden over zijn wangen en zijn woorden werden gesmoord door snikken. ‘Het is nu toch al gedaan.’

Erica fronste. Totaal onverwacht greep ze hem bij zijn goede arm en sjoerde hem omhoog.

Seb bleef staan, zijn ene hand in de andere, grimassend van de pijn. Hij staaarde naar de grond.

‘Mooi. Je kan nog staan.’ Erica smeede de pook op het bureau en ging er zelf achter zitten, alsof er niets was gebeurd. ‘Heb ik je aandacht?’

Seb knikte.

‘Jullie hebben Laren vermoord,’ meldde Erica zakelijk.

Weer knikte Seb.

‘Mijn man is aangevallen door troepen van Urran.’

‘Ik kon niet anders, mevrouw...’

‘Hoeveel wachters zijn er van Urran? Hier, bij dit kasteel? Hoeveel oplichters lopen hier rond?’

Hij hief zijn hoofd. Keek haar kort aan. Slikte. ‘Meer dan de helft.’

Ze boog over haar bureau heen en wenkte hem. ‘Steek je hand uit.’

De volkomen overrompelde man keek opzij, naar Marlan, en daarna naar zijn laarzen.

‘Ik zou doen wat ze zegt, Seb,’ zei Marlan. ‘Mevrouw Erica is pisnijdig.’

Erica trok een lade van het bureau open, haalde er een pot uit en wachtte.

Na enige aarzeling stak Seb zijn gewonde hand uit. De vingers hingen er slap bij en bij twee kootjes was het bot te zien. Het verbaasde Marlan dat er zoveel schade met een pook kon worden veroorzaakt, maar Erica had dan ook erg hard geslagen. Druppeltjes bloed tikten op het bureaublad.

Erica draaide het deksel van de pot, doopte haar vingers erin en hield diezelfde vingers vervolgens boven Sebs hand. Ze fluisterde enkele klanken die niet als woorden klonken. Een helder licht droop van haar vingers op de verwrongen hand.

Wonden schroelden dicht. Seb zonk opnieuw door zijn benen, dit keer bleef hij op zijn knieën voor het bureau zitten, zijn hand opgestoken als een drenkeling. Met grote ogen staarde hij naar wat er gebeurde. Zijn vingers werden eerst helemaal slap en kregen daarna hun gewone sterkte terug.

‘Zo.’ Erica schroefde de pot dicht, deed die terug in de la en gebaarde Seb op te staan. ‘Ik ga dat niet bij je onderstel doen. Daar mag je even mee blijven lopen.’

Zwakjes, zijn gezicht lijkbleek, hees Seb zich overeind. Hij wriemelde met zijn vingers en wreef eroverheen. ‘Het voelt... verdoofd.’

‘Had je het liever zo gelaten?’

De wachter keek de kasteelvrouw aan. ‘Urran heeft de meesten in de tang, mevrouw,’ zei hij zacht. Weer flitste zijn blik naar Marlan.

‘Ik breek alle botten in je lijf als je mij of mijn man opnieuw belazert, Seb. Dat is een belofte. Maar dat had je zelf al kunnen bedenken, is het niet?’

‘Wat wilt u?’

‘Waar dreigt Urran mee?’

‘Wie niet luistert, vermoordt hij. Meestal langzaam.’ Hij hui-
verde. ‘Hij belooft geld en hoge posities aan iedereen die hem helpt.’

Dit keer was het Erica die even naar Marlan keek. Ze glimlachte.
‘Goh. Urran is nog stommer dan ik dacht.’

‘Mevrouw?’ vroeg Seb.

Erica stond op. ‘Urran heeft geen geld, Seb. Hij is platzak. Hij
werkt samen met dhirlingen die weten dat ze zwakker zijn dan andere
dhirlingen. Dacht je werkelijk dat hij je iets zou geven?’

‘Ik kon dat niet gokken.’

‘Hoeveel wachters heeft hij zo... overgehaald?’

‘Dat weet ik niet. Ik weet alleen dat Erwin erbij betrokken is en
dat er hier meer aan Urran gehoorzamen, maar ik weet zelf niet wie.’

Erica trok haar buidel tevoorschijn en wierp die op het bureau.
Het leren zakje kwam met een klap neer. Het ding zat vol. ‘Ik beloof
geen geld. Ik héb geld. Jij hebt geen idee wat ik kan en waartoe ik in
staat ben. Urran is niet degene voor wie jij bang moet zijn.’

Seb zweeg. Een glinstering trok door zijn ogen.

Erica nam een beslissing. Ze greep Sebs wapens en hield ze naar
hem uitgestoken. Toen hij ze voorzichtig pakte, hield ze vast. Haar
grijze ogen glansden van kracht en zelfvertrouwen.

‘Dit wordt oorlog, Seb. Weet aan welke kant jij je verbindt.’

Een enkele traan trok een nieuw spoor over Sebs wang. ‘Iedereen dacht dat meneer Rafaël en u...’

‘Dat we overrompeld zouden worden?’

‘Ja.’

‘Urran dacht de verdedigingsplannen te hebben. Hij dacht dat hij de strijd al had gestreden. Hoeveel van zijn plannen en beweringen is tot nu toe waar gebleken, Seb?’

Langzaam schudde hij zijn hoofd. Zijn stem was niet meer dan een fluistering toen hij antwoordde: ‘Niets. Behalve de moorden.’

‘Begrijpen wij elkaar?’

‘Mevrouw...’ Toen ze losliet, kon hij zijn wapens terugnemen. Hij keek een laatste keer naar Marlan. Daarna boog hij diep. Voorovergebogen bleef hij staan. ‘Zeg me wat ik moet doen.’

Erica gaf enkele bevelen.

Seb vertrok zonder te vragen wie Marlan was. Zijn passen waren moeizaam. De ontmoeting met de kachelpook zou hij niet snel vergeten.

Na het vertrek van Seb vroeg Marlan of het slim was om hem te laten lopen.

Erica snoof. ‘Natuurlijk is dat een risico, maar Seb is beïnvloedbaar. Hij zal de winnende kant kiezen, zo simpel ligt dat.’

Marlan wreef over zijn baard. Dat was het enige wat hem wel beviel aan zijn kabouterbestaan; zijn lange, spierwitte baard. Als mens was zijn stoppelbaard nooit mooi vol geworden. Hij wilde vragen of Erica daadwerkelijk door zou gaan met de controles – haar bevel aan Seb was geweest om zijn werk voort te zetten. Daar kreeg hij de kans niet voor.

Rennende voetstappen en geschreeuw klonken op de gang. Seb smet de deur open en keek Erica gejaagd aan, zijn wangen rood en een bebloed zwaard in zijn hand.

‘Mevrouw, u moet weg. Nu meteen. Er zijn gevechten uitgebroken aan de westkant. Nilda...’ Hij slikte. ‘Nilda is dood.’

Tobbie stormde de kamer binnen en bleef blaffend voor Erica’s bureau staan. De waakhond hield slechts op om te kunnen grommen en aan Erica’s broekspijp te trekken.

‘Ik moet naar Erica, verdorie!’ snauwde een bekende stem vanaf de gang.

Erica griste Marlan van de grond en duwde Seb opzij.

Op de gang kwam Wesler aanrennen, hij werd doorgelaten door de verwarde wachters die niet wisten wat ze met de postbode aan moesten. Zodra hij Erica zag, kwam hij tot stilstand.

‘Seb heeft ons tijd gegeven, maar niet veel,’ zei Wesler. ‘Iedereen die te vertrouwen is, moet mee. M’gan Sannas heeft een plan.’

‘En de achterblijvers?’ vroeg Erica.

Wesler schudde slechts zijn hoofd.

Geluiden van schreeuwende vechters en metaal op metaal begonnen door te dringen tot in het kasteel.

Marlan, half geplet in de stevige greep van Erica, trok zijn neus op. Pas toen ze al aan het rennen waren en Erica betrouwbare wachters opdracht gaf mee te komen, beseftte hij wat hij rook: verbrand vlees.

Het zicht van Marlan werd verdraaid doordat hij op zijn zij in Erica’s arm lag. Een deel van hem ergerde zich daaraan, want zo kon hij niet zien wat er gebeurde. Een ander deel was er dankbaar voor. De strijd was smerig en massaal en de schaal ervan was groter dan alles wat hij ooit had meegemaakt.

‘Laat ons erdoor, laat ons erdoor!’ schreeuwde Seb.

In de tuin waren wachters tegen wachters aan het vechten. Seb sloeg iedereen opzij die in de weg bleef staan. Zijn zwaard proefde

die dag meer bloed dan in alle andere jaren van Sebs werk als kasteelwachter. Wesler greep een speer van een van de gevallen wachters en hielp Seb.

‘Nilda...’ fluisterde Erica zacht.

Tegen de toegangsdeur van de tuin zat Nilda, haar hoofd scheef, haar helm doorboord met een afgebroken speer die nog steeds uit de wond stak.

‘Kom óp!’ snauwde Wesler. Hij greep Erica’s vrije hand en sleurde haar mee.

Buiten de muren was het erger. De vechters van Urran gebruikten vuur. Er renden arme drommels rond die van top tot teen in brand stonden. Er lagen doden na te smeulen, zwartgeblakerd. Marlan zag een grote groep, meer dan vijftig wachters, vechten met dhirlingen en vermomde wachters. Ze gingen elkaar overal mee te lijf. Er lag een hoofd naast een voetpad waar geen lijf bij in de buurt te vinden was, er hinnikten paarden, mannen en vrouwen schreeuwden en de stank van verbrand vlees en de rook die met vlagen door de wind werd meegenomen, belemmerden hun ademhaling en zicht.

‘Dit had ik willen voorkomen!’ zei Erica.

Weslers speer brak af toen hij het wapen bij een man in de keel duwde en opzij trok. Hij liet het wapen los, greep onder zijn kleding en trok zijn bijl tevoorschijn. Er zat zo veel bloed aan zijn geelbruine

uniform dat hij nauwelijks nog als postbode herkenbaar was. Hij keek vluchtig naar Erica, gaf de stervende man met de speer in zijn keel een trap na en gebaarde met zijn bijl terug naar het kasteel.

‘Mevrouw, Nilda vond de dhirlingen. Ze sloegen meteen toe. Dat ze nog zo ver is gekomen, is een wonder. Wij kwamen precies op tijd om te laat te zijn. Sannas wacht op ons, we moeten opschieten.’

Dat was heel veel informatie in één ademteug, maar Erica knikte. Ze renden verder.

Marlan wenste dat hij meer kon doen dan stil toekijken terwijl Erica hem meedroeg. Achter hen renden minstens dertig wachters mee. Dat was hun hele leger.

Dacht hij.

Er stonden bomen in brand. De rookwolken die het slagveld beheersten, werden dikker en vetter. Het geschreeuw werd erger. Doodskreten. Marlan vroeg zich af of hij niet beter zijn ogen dicht kon doen, maar dat zou de stank en de geluiden niet tegenhouden.

Ze haastten zich over de voetpaden naar de waterput. Gaandeweg hun spurt werd de strijd anders. Minder rook. Minder weerstand. Tot ze te horen kregen dat ze door moesten rennen en dekking zouden krijgen en ze helemaal niet meer hoefden te vechten.

Verbouwereerd staarde Marlan naar de vechters die hier het bos beheersten. Dat waren dhirlingen, stuk voor stuk, allemaal gekleed in harnassen. De kleine figuren waren hier ruim in de meerderheid en rekenden moeiteloos af met wachters die deze kant uit kwamen.

Rondom de waterput stonden tientallen dhirlingen opgesteld. Meer sprongen er uit de put tevoorschijn, een constante aanvoer van troepen. Sannas riep bevelen die direct werden opgevolgd. Haar vechters, intussen moesten het er honderden zijn, stelden zich deels in rijen op en een ander deel rende weg om de omgeving veilig te stellen.

Sannas kwam naar Erica's groep toe, bekeek hen snel en keek Erica strak aan. 'Meer niet? Is dit alles?'

'Ja, de rest is dood of vecht aan de verkeerde kant,' zei Erica.

Marlan keek achterom. Er waren niet meer dan een stuk of twintig kasteelwachters over die moe en bebloed en met kapotte uniformen, bekraste harnassen en kapotte wapens achter hen stonden. Onderweg waren ze een derde van hun kleine groep kwijtgeraakt.

'Marlan gaat als eerste,' zei Sannas. 'Als het veilig is, gaan we allemaal achter hem aan. Heb je het kattenoog nog?'

Het duurde even voordat Marlan beseftte dat ze dat laatste aan hem vroeg. Erica zette hem op de grond. Hij diepte het kattenoog op uit zijn broekzak.

'Mooi.'

‘Ik snap niet...’ begon Erica, maar Sannas liet haar niet uitpraten.

‘Er is geen tijd voor uitleg. Klaar?’

Weer vroeg ze dat laatste aan hem. Marlan knikte.

Sannas kraste met haar vinger in de bosgrond. Een roze portaal gloeide op. Tobbie kwam aanrennen en blafte.

Voordat Marlan het portaal in stapte, zag hij nog net hoe Sannas Tobbie aaide en bevelen begon te schreeuwen. Haar vechters kwamen terug.

Een ruk aan zijn lichaam en alles werd zwart.

‘Stop, stop! Wacht!’

Marlan vloog het portaal uit en rolde over de grond tot hij tegen een stel laarzen tot stilstand kwam. Duizelig bleef hij liggen.

‘Opzij.’ Het was Rafaël die zo nijdig sprak. ‘Marlan?’ Hij hurkte bij hem neer en zette hem rechtop. Zijn blauwe ogen keken Marlan onderzoekend aan.

Het was hem meteen duidelijk dat Rafaël met zijn gezelschap onderweg was geweest. Ze ademden allemaal snel, stonden heen en weer te wippen op hun voeten en hielden de omgeving scherp in de gaten. Het was een andere omgeving dan de vorige keer dat hij naar Rafaël reisde. Ze stonden nu tussen twee rotswanden en het was hier bijna donker.

‘Waar zijn we?’ vroeg hij.

Rafaël grimaste. ‘De nauwe kloof. Vlak bij de toegangsweg naar de dijkgraaf.’

‘Hebben jullie zo hard gerend?’ Vanaf de heuvel waar hij Rafaël zo kort geleden nog had gezien tot De nauwe kloof – dat was een afstand van tientallen kilometers. Dat was fysiek onmogelijk om daar zo snel te voet heen te zijn gelopen.

‘Nee, natuurlijk niet,’ liet Rafaël zich ontvallen. ‘Ik heb een portaal gebruikt. Kostte twee man het leven – mijn portalen zijn niet zo stabiel als die van een dhirling. En mijn materiaal is op.’

Marlan onderbrak hem. ‘Punt is, jullie staan nu hier. M’gan Sannas stuurt haar troepen en Erica hierheen. Het kasteel is overrompeld. Jullie moeten ruimte maken voor een klein leger.’

‘Wát? Ik vroeg om magici, niet om...’

‘Nilda is dood en Erica zou dat ook zijn als Seb en Wesler haar niet waren komen halen! Er is geen tijd voor onzin!’ Zonder op antwoord te wachten, drukte hij het kattenoog in Rafaëls hand. ‘Sannas wacht op informatie om een portaal te openen. Schiet op.’

Rafaël hief de hand met de knikker en gebaarde het groepje wachters dat hij nog over had, niet meer dan tien mannen en vrouwen, om een flink eind opzij te gaan. Hij draaide een rondje om zijn as met de knikker in zijn hand.

Enkele meters verderop vormde zich een roze cirkel die snel fel-ler begon te gloeien. De cirkel spande van rotswand tot rotswand en was bijna vier meter in doorsnee.

‘Blijf uit de buurt.’ Rafaël nam Marlan mee. ‘Anders word je erin gezogen.’

Iedereen bleef zwijgend staan en keek. Al snel was de roze gloed zo fel dat het zeer deed aan Marlans ogen. De eerste die vanuit het

niets in de roze kring verschenen, waren Erica, Wesler en Seb, samen met een handvol kasteelwachters. Een ogenblik tuurden ze versuft om zich heen. Rafaël riep hen naar zich toe. Ze werden begroet door de al aanwezige wachters en Rafaël omhelsde Erica stevig.

Vanaf dat moment ging het snel.

De ene na de andere groep verscheen in het roze gloeiende portaal. Er stak een zuigende kracht op die stofdeeltjes en dorre blaadjes het portaal in zoog. De nieuwkomers renden tegen een wind in naar de reeds gearriveerde vechters. Er waren steeds meer dhirlingen bij en de stank in de kloof nam toe. Zweet, bloed, verbranding. Marlan hield zich stevig vast aan Rafaëls broekspijp en keek ongeloofig toe hoe snel de groepen elkaar afwisselden. Een nieuwe aankomst zorgde voor een windvlaag de ene kant uit. Zodra ze er waren, trok de wind uit het portaal juist krachtig de andere kant uit. Nu begreep hij de waarschuwing van Rafaël dat niemand te dichtbij moest blijven staan.

Als laatste kwam Sannas zelf, met enkele dhirlingen in een git-zwart harnas. Haar persoonlijke lijfwacht. Ze droeg Tobbie in haar handen en er bungelde iets tussen haar vingers. Een ranzige stank, anders dan alle stank die hij tot nu toe had geroken, hing om haar en haar laatste vechters. Achter hen sloot het portaal zich. Er bleef niets van over.

Sannas kwam naar Rafaël toe en liet Tobbie op de grond zakken. Het ding dat tussen haar vingers bungelde, gaf ze aan de kasteelheer.

‘Ik dacht dat u dit wel wilde zien.’ Sannas knikte Erica toe. ‘Het is gebeurd. Iedereen die nu nog bij het kasteel rondloopt, is binnen enkele minuten dood. De gifwolk blijft uren hangen.’

Rafaël staaarde haar aan. Keek daarna naar het voorwerp in zijn handen. Het was een bebloede zakdoek met geborduurde initialen erop en een lakstempel met dezelfde initialen: E.A.L.

‘Het spijt me, Rafaël,’ zei Erica. Ze vouwde zijn vingers om de zakdoek. ‘Erwin volgde Urran. Sannas’ troepen hebben hem gevonden en naar mij gebracht.’

‘Wie... is hij dood?’

Erica haalde diep adem. Ze legde een korte dolk op de zakdoek. Háár dolk. ‘Ik heb het zelf gedaan. Ja. Hij is dood. Net als Nilda. Net als zo veel anderen. We moeten hier een einde aan maken, voordat Urran dat doet.’

Het leek erop dat dit nieuws Rafaël diep schokte. Er stonden tranen in zijn ogen. Hij kwam niet in beweging. ‘Erwin werkte samen met Urran? Dat weet je zeker?’

‘Ja,’ zei Erica.

Rafaël kneep de zakdoek stevig vast. Vervolgens haalde hij diep adem en verstrakte zijn gezicht. Met een enkele worp smeed hij

zakdoek, stempel en dolk met flink wat kracht tegen de rotswand. De spullen kletterden op de grond. ‘We gaan,’ grauwde hij verbeterd, waarna hij Erica’s hand greep en langs de rest naar de voorhoede van de groep beende.

Wesler pakte snel Marlan op. Toen Marlan vroeg waarom Erica persoonlijk had afgerekend met Erwin, fluisterde Wesler het antwoord zachtjes, zodat niet iedereen het kon horen.

‘Erwin was Rafaëls neef.’

De vechters van Sannas vormden het grootste deel van de groep die door De nauwe kloof trok. Marlan lag behoorlijk comfortabel in de elleboog van Wesler en doezelde zelfs weg. Het leven als tuinkabouter had flink wat nadelen, maar de voordeeltjes bevielen hem prima. Terwijl iedereen moe werd van de lange wandeling, was hij juist een beetje aan het bijkomen.

‘Zeg, Marlan?’ vroeg Wesler aan het eind van de middag.

De groep was net de kloof uit gelopen. Nu stonden bijna honderd vechters, waarvan het overgrote deel dhirlingen uit Sannas’ strijdkrachten, op een steile helling naar boven te kijken. De kloof en het omringende bos maakten hier plaats voor rotsen en steile bergwanden. Veel lager, tientallen meters naar beneden, kronkelde een beek door het landschap. Hoger, gebouwd op een plateau in een bergwand, doemde een gebouw op.

Marlan bekeek vluchtig het enorme landhuis dat tegen de berg aan geplakt leek en gaapte. ‘Wat is er? We zijn er bijna.’

Ongemakkelijk krabde Wesler zich op zijn kin. ‘Ken jij dijkgraaf Pallard?’

‘Ja. Maar noem mijn naam niet waar hij bij is, alsjeblieft.’

‘Waarom niet?’

‘Oud zeer, Wesler. Ik heb iets gedaan waarvoor hij me denk ik niet kan vergeven.’

Tot zijn opluchting vroeg Wesler niet verder. Net als de rest was de oude postbode vooral gefascineerd door het landhuis. Dat was opgetrokken uit bergkeien en leek robuuster dan Rafaëls kasteel. Hoe dichterbij ze kwamen, hoe groter het leek te worden. En hoe donkerder. De muren waren grijs, de ramen waren klein, de omgeving bestond louter uit keien, stenen en rotsen.

Op het plateau was genoeg plaats voor iedereen om te wachten. Rafaël wenkte Wesler. Samen met Sannas en Erica liepen ze naar de gitzwart geverfde voordeur. Rafaël klopte aan.

De deur zwierde open. Erachter was slechts een lege hal te zien.

Zodra Rafaël de drempel over wilde stappen, pakte Sannas zijn arm vast. ‘Het stinkt hier naar zware magie,’ zei ze.

‘Dat klopt,’ zei Rafaël, waarna hij zacht maar beslist haar hand wegduwde. ‘Ik weet hoe het ruikt.’

Er was geen weg terug. Ze stapten met hun vijven naar binnen. Achter hen viel de deur met een klap dicht.

‘Pallard!’ riep Rafaël. ‘We moeten...’

‘Is dat Tobbie?’ De stem die dat zei, echode op een vreemde, kille manier. ‘Dat ís Tobbie! Kom, Rafaël, laat hem binnen, je weet dat hij dol op me is.’

Marlan rilde. Sinds de dood van Pallard was hij hier niet meer geweest. Hij had verhalen gehoord. Hij wist wat hij kon verwachten. Desondanks bezorgde het hem kippenvel.

Rafaël draaide zich om en liet Tobbie binnen. Die rende het huis door. Het hele gezelschap ging achter de hond aan.

Ze kwamen door een keuken, een bijkeuken en een woonkamer. Alles was ingericht met robuuste houten kasten, stevige meubels met kussentjes op de zittingen en spierwitte gordijnen bij de ramen. Tobbie ging hen voor, een brede trap af die naar een kelder leidde.

Terwijl de hond met de lichtbruine vacht enthousiast kwispelend de dijkgraaf begroette, wurmde Marlan net zolang tot Wesler hem op de grond neerzette.

De kelder was een grote open ruimte met een forse waterput, vele brandende lampen aan de muren en tafels vol paperassen en potten, brandende komfoortjes en borrelende kleine ketels. Rook kringelde naar een gat in het plafond.

Naast de waterput zat een gehurkte gestalte die Tobbie aaide. De hond ging gewillig op zijn rug liggen, zodat de man hem over zijn buik kon kriebelen. Hoe hij dat deed, was Marlan een raadsel. Wat

zijn ogen zagen, was slechts een donkerbruine mantel met een kap en daaronder leegte.

‘Da’s een brave hond, is het niet?’ kirde de doodse stem. ‘Da’s een brave hond.’

Tobbie kwijlde en likte over schijnbaar niets.

‘Pallard,’ zei Erica, ‘we zijn hier niet voor de lol.’

De mantel bleef even stil. Schaduwen kolkten onder de kleding. Een gezicht verscheen, kronkelend, alsof het uit schaduw en rook bestond – behalve de ogen.

Marlan klemde zich vast aan Weslers broekspijp. Pallards ogen waren schitterende zilveren stippen en ze keken naar hem. Een roke-
rige hand verscheen onder de mouw uit en wees met priemende vin-
ger.

‘Wat doet hij hier?’

Rafaël verbrak het oogcontact door voor Marlan te gaan staan. Hij legde een hand op het zwaard dat aan zijn heup hing en leek zich toen te realiseren hoe futiel dat gebaar was, want hij zuchtte diep. ‘Je herkent hem.’

‘Marlan,’ spuugde de dijkgraaf uit. Het was alsof de dood zelf de naam uitsprak. ‘Ja, ik herken hem. Ik proef zijn angst.’

‘Godallemachtig, zeg.’ Erica duwde Rafaël opzij, liep naar Pallard en trok de man omhoog. Zijn lichaam leek vaster te worden toen

ze dat deed. Vinnig keek ze hem aan – daarvoor moest ze naar boven kijken, want hij was een kop groter. ‘Ik had die opdracht gegeven. Als je iemand de schuld wilt geven van je dood, moet je bij mij zijn.’

‘U...?’

‘Ik, ja. Je was een losgeslagen projectiel en vormde een gevaar voor Rafaël. Ik had niet verwacht dat je... zo zou worden.’

Het gezicht kreeg gestalte. Wenkbrauwen, jukbeenderen en een neus verschenen. Het leek alsof er door een waterige barrière werd gekeken, maar er was nu een gelaat van een man te herkennen. Hij keek vol afgrijzen op Erica neer en schudde langzaam zijn hoofd.

‘Erica?’ vroeg Rafaël. De kasteelheer staaarde naar zijn vrouw alsof ze plotseling paars haar had gekregen.

Erica hield voet bij stuk. ‘Hij had gokschulden. Er waren halers onderweg om het bij jou te komen halen, omdat hij het niet had. Ik heb Marlan op hem af gestuurd. Dat was de beste optie.’

Nu keerde Rafaël zich naar Pallard. ‘Jij hebt altijd gezegd dat je door criminelen...’

‘Ik kon moeilijk toegeven dat het een van jouw mannetjes was geweest. Jij wist duidelijk nergens van. Ik dacht eigenlijk al die tijd...’ Pallard rekte zijn nek en keek langs Rafaël naar Marlan. ‘Ik dacht dat hij het zelf had bedacht. Om jou te beschermen. Mevrouw heeft gelijk. Als ik niet was gedood, zouden ze jou hebben gepakt.’

Wesler schraapte zijn keel. ‘Dit is niet waarvoor we hier zijn.’

Sannas haakte daar meteen op in. ‘Dat is maar goed ook. Ik werk niet graag samen met een dodeling. Hoe heb je dat gedaan? Het is niet normaal om na je dood verder te leven.’

Pallard snoof. ‘Marlan doodde me, op klaarlichte dag, met een giftig blaaspijltje. Tijdens mijn doodstrijd riep ik mijn magie aan. Mijn lichaam stierf. Mijn geest niet. Ik ben sindsdien gebonden aan deze vallei, dit huis, deze bergen.’

Nieuwsgierig kwam Wesler dichterbij. ‘Kun je dan ooit wel doodgaan?’ vroeg hij.

‘Vast wel, maar tot nu toe ben ik alleen sterker geworden.’ Pallard gebaarde naar Marlan.

Tot zijn ontsteltenis kwam hij los van de grond. In volle vlucht vloog hij naar Pallard, waar hij voor zijn neus bleef hangen. De roke-rige man glimlachte koud.

‘Jij ziet er ook niet uit als vroeger, is het wel?’ vroeg hij.

‘Kunnen we ter zake komen?’ vroeg Sannas. ‘We moeten een leger wegspoelen en daar hebben we hulp bij nodig.’

‘Hulp?’ Langzaam liet Pallard Marlan op de grond zakken. Nu pas leek hij hen allemaal te zien. Zijn ijzige, zilveren blik gleed over zijn bezoekers. ‘Hulp, hm? Wat is er over van onze vriendschap, Ra-faël?’

‘Dat weet ik niet. Jij had me kunnen zeggen wat de werkelijke reden van je dood was. Wie waren die halers die achter je aan zaten?’

‘Mannen van de heer van de noordelijke steden.’

‘Urran,’ gromde Wesler.

‘Meen je dat nou?’ vroeg Erica. ‘Dat wist ik ook niet...’

Marlan wilde vragen waarom ze hierover doorgingen, maar hij hield zijn mond. Pallard, de dode dijkgraaf, zweefde een eindje bij hen vandaan. Bij een van de overvolle tafels bleef hij staan, met zijn rug naar hun toe.

‘Bij Urran is niets eerlijk.’ Hij draaide zich om. ‘Ik gokte graag en veel. Toen ik begon te verliezen, eiste hij een onderpand. Ik was dronken, bedwelmd waarschijnlijk. Ik denk dat er iets in mijn drinken...’

‘Zeg wat je wilt zeggen,’ zei Rafaël.

‘Ze kwamen jou halen, Rafaël,’ gaf Pallard zacht toe. ‘Niet je geld. Jij. Mevrouw Erica had het goed aanvoeld. Als zij het niet had tegengehouden...’

‘Ik begrijp het niet,’ zei Rafaël.

Sannas begreep het wel. Ze staaarde met grote ogen naar de dijkgraaf, de rozen op haar wangen verschrompelden tot uitgedroogde knoppen. ‘Je had hem verkócht?’

Pallard knikte.

Marlan wreef over zijn baard. ‘Misschien een stomme vraag, maar waarom hebben ze dat dan opgegeven na jouw dood, Pallard?’

‘Omdat zijn dood,’ zei Rafaël, die het nu wel degelijk snapte, ‘ervoor zorgde dat zijn band met mij werd verbroken.’

‘Welke band?’ vroeg Wesler.

‘Vriendschap,’ zei Rafaël, ‘en levensschuld. Ooit heeft Pallard mijn leven gered. Ik moest die schuld nog inlossen.’ Hij bleef even stil. ‘Ik kan niet geloven... Ik kan dit niet geloven.’

Marlan liep een paar passen heen en weer. Afwezig aaide hij Tobbie, die naar hem toekwam en hem besnuffelde. De snuit van de hond was zacht en warm. De neus liet natte vlekken achter op zijn kleding. ‘Dit is jaren geleden. Zat Urran toen al doelbewust achter jou aan, Rafaël?’

‘Blijkbaar,’ reageerde Rafaël kortaf.

‘Wat heeft hij tegen je?’

‘Hij is een tovenaar,’ zuchtte Sannas. ‘Hij heeft niets tégen Rafaël. Hij wil hebben wat hij heeft. Magicusmagie is veel sterker dan alles wat Urran ooit zal kunnen.’

‘Wat voor hulp hebben jullie nodig?’ vroeg Pallard.

‘De rivier,’ zei Rafaël. ‘Urrans leger ligt in de vallei bij Thonstad. Als we de Thonrivier omhoog kunnen halen...’

De zilveren ogen van Pallard begonnen harder te glinsteren. ‘Als die klootzak magie wil hebben, zal hij het krijgen. De volle laag.’

Stilletjes knikte Rafaël.

Pallard zweefde de kelder door. Voordat hij bij de trap naar boven kwam, stopte hij weer. ‘Ik heb wel één vraag, als ik zo vrij mag zijn, mevrouw Erica.’

‘En dat is?’ vroeg ze.

‘Waarom loopt u op roze sloffen rond?’

De verschijning van Pallard zorgde voor minder beroering bij de vechters dan Marlan had verwacht. De dhirlingen keken er amper van op en de overgebleven troepen van Rafaël waren zo murw van de gevechten dat er slechts hier en daar een kreet van schrik te horen was. Bijna honderd dhirlingen en een dozijn vechters van Rafaël stonden stram in de houding op het plateau voor het landhuis te wachten tot hun iets werd verteld.

Rafaël wreef door zijn warrige haar. Zijn blauwe ogen gleden over de vechters. Met rechte rug begon hij te praten.

Marlan luisterde maar half. Steeds opnieuw keek hij opzij, naar Pallard, die naast hem was blijven staan. De dijkgraaf was de ene keer vooral rokerig, de andere keer vooral waterig. Alsof hij constant van vorm veranderde. Af en toe leek hij helemaal te verdwijnen en dan bleef alleen de donkerbruine mantel over.

‘... van de rivier zal het gros van Urrans troepen wegvagen,’ zei Rafaël. ‘We smoren daarmee elke kans op grootschalige oorlog in de kiem, maar besef wel wat we gaan doen.’

‘M’gan?’ vroeg een van de dhirlingen. ‘Dit hebben we al besproken...’

Sannas knikte en richtte zich tot Rafaël. ‘Mijn troepen weten wat er wordt verwacht. U woont uw hele leven al in de Rivierlanden, maar wij strijden ons hele leven al tegen Ober. Dat is aan u voorbijgegaan, dat begrijp ik. U kijkt naar mijn beste vechters. Ik heb meer dan vijftig magici meegenomen. Als wij hier falen en Ober op ons spoor zetten, dan is Urran niet uw grootste zorg. Onze aanval moet genadeloos en onverwacht zijn en mag niet mislukken.’

Ober. Marlan onderdrukte een rilling. Hij had Rik gezien, de kat van Urran die in een dhirling veranderde. Rik was een ondergeschikte van Ober. Het enige wat hij over Ober wist, de grote tegenhanger van Sannas, was dat hij iedereen angst inboezemde.

Rafaël haalde diep adem. De zorgen die hij had, stonden in de rimpels op zijn gezicht te lezen. ‘Goed. Dan stellen we dit niet langer uit. Het enige probleem dat we dan nog hebben, is dat we zelf niet kunnen zien wat er aan de andere kant van de vallei gebeurt.’

De dijkgraaf werd zichtbaar onder zijn mantel. ‘We kunnen iemand naar de zuidelijke toren van Thonstad sturen. Vanaf de top heb je daar prima uitzicht op het dal en op de stadspoorten.’

‘Hoe...’ begon Rafaël, maar Pallard liet hem niet uitpraten.

‘Mijn waterput. Dat is een reisbron. De andere kant bevindt zich in de kerker onder de toren.’

‘Wat hebben we eraan om iemand daarheen te sturen?’ kaatste Rafaël ongeduldig terug. ‘Ik ken die toren, Pallard. En de kerker. Je komt er niet meer uit als je daarbinnen zit.’

Pallard glimlachte. Het was alsof een hoofd van gebarsten klei ineens een extra scheur kreeg. ‘Een man niet, nee. Een dhirling ook niet. Maar een tuinkabouter? Die loopt zo tussen de tralies door.’

Alle ogen richtten zich op Marlan. De beslissing werd zo snel genomen dat hij de kans niet kreeg om te beseffen hoe krankzinnig het plan was.

De zuidelijke toren van Thonstad was een bolwerk van Urrans elitetroepen. Als hij uit de kelder naar boven moest om vanaf de top van de toren de aanval in de gaten te houden, zou hij langs een hele hoop van Urrans wachters moeten gaan.

Sannas liep naar de rand van het plateau en bekeek het lagergelegen dal. Hier, bij het landhuis van Pallard, waren de sporen van de rivier goed te zien. Op hogere stukken een droge bedding, een beekje dat tientallen meters lager rustig over de rotsen kabbelde. Haar blik verplaatste zich naar de bergen, waar de beek vandaan kwam. Daar verdween het water tussen rotsen en keien uit het zicht.

‘Een dijkgraaf beheert toch dijken?’ vroeg ze.

Daar moest Pallard om grinniken. ‘De dijken zijn bij Thonstad te vinden, m’gan. Daar komt de rivier weer enigszins boven de grond. Maar ze zijn slecht onderhouden en zullen doorbreken bij hoogwater.’

‘De stad...?’ Sannas maakte haar vraag niet af.

‘Nee,’ antwoordde Rafaël, voordat Pallard de kans kreeg. ‘De stad zelf is gebouwd op een heuvel. Die zal droog blijven staan. De troepen mogen niet de kans krijgen om weg te komen, want dan zullen ze zich achter de muren van Thonstad verschansen.’

Sannas krabde aan haar wang. De roos onder haar vinger trok zich snel terug in een knop. ‘Mocht de stad ten onder gaan, dan kunt u niet halverwege de aanval de boel afbreken. Houd er rekening mee dat er burgerslachtoffers kunnen vallen. En ik denk dat dat ook zal gebeuren, dat het niet alleen bij de mogelijkheid blijft.’

‘Als we Urran zijn gang laten gaan,’ zei Rafaël vlak, ‘zal het aantal slachtoffers uiteindelijk veel groter zijn. Ik weet wat de gevolgen kunnen zijn.’

Sannas keerde zich naar haar troepen en riep enkele bevelen. Onmiddellijk stelde de helft van de vechters zich op in een lange rij, evenwijdig aan de beek.

Marlan keek nog eens naar beneden. Het was moeilijk voor te stellen dat dat stroompje in werkelijkheid een machtige rivier was die erop wachtte om uit de grond getrokken te worden.

‘Wesler, Seb, ga met Marlan mee,’ zei Rafaël. ‘Raak hem niet kwijt, want jullie zijn geen dhirlingen. Zonder hem kun je niet terugkeren door de reisbron.’ Hij tilde Marlan op en duwde hem bij Wesler in zijn hand. ‘Die toren is een kleine vesting, Wesler. Kun je dat aan op je oude dag?’

Wesler knikte grimmig en bestudeerde Seb. ‘Klaar?’

‘Ik heb wat goed te maken,’ zei Seb.

‘Dat kun je wel stellen, ja,’ merkte Marlan op.

‘Wacht tot ik...’ Pallard schudde zijn mantel af, bewoog zijn armen en benen en maakte meer kledingstukken los van zijn lichaam. Pas toen hij ze uitdeed, werden ze zichtbaar als kleding. Tegen de tijd dat hij uitgekleed was, was hij volledig doorzichtig. Rimpelingen en vegen in de lucht toonden aan waar hij stond. ‘M’gan, wacht tot ik opga in de rivier,’ zei hij, en ook zijn stem was anders. Hij klonk alsof hij zijn mond half in een bak water had gestoken. Borrelend.

Sannas staarde naar hem. Ze zei niets.

Pallard gleed de grond in. Een tijdlang gebeurde er niets. Stilte daalde neer over het gezelschap. Toen slaakte een van de dhirlingen, een oude man, een kreet en wees naar de diepe bodem van het dal.

‘Daar! Het water...’

Marlan zag het ook. Het beekje begon omhoog te stuwen, alsof er een ondergrondse bron water omhoog spoot.

‘Nu!’ zei Sannas. ‘Tegelijk, en hou je niet in!’

De dhirlingen sloten hun ogen en staken hun handen voor zich uit, alsof ze de beek wilden grijpen.

‘Gaan, Wesler,’ zei Rafaël, en hij gaf de oude postbode een duwtje.

Dat liet Wesler zich niet opnieuw zeggen. Met Marlan in zijn arm en Seb vlak achter zich, rende hij het landhuis in. Onder hun voeten trilde de grond. Met zijn drieën zochten ze de waterput op in de kelder van Pallard. Toen ze de kelder in renden, stonden de potten en flessen op de planken te rammelen en meende Marlan het geraas van stromend water te horen. Hij kon niet vragen of zijn metgezellen het ook hoorden. Wesler greep Sebs hand, hield Marlan stevig vast, en klom over de rand van de put.

Ze vielen naar beneden, naar een groenige gloed. Leegte en duisternis rukte hen naar het andere eind van de reisbron.

Even dacht Marlan dat hij blind was geworden. Ze werden zachtvaardig de put uit gestuwd en landden op een harde ondergrond. Onmiddellijk tastte hij paniekerig om zich heen.

‘Ik zie niks, ik zie niks,’ fluisterde hij.

‘Rustig aan, Marlan,’ fluisterde Wesler terug. ‘Het is hier gewoon donker. Niets aan de hand.’

Wesler wreef een keer over zijn rug, een aanraking die hij zowel geruststellend als griezelig vond. Zijn geringe grootte zou bij deze expeditie hun voordeel moeten zijn, maar het gemak waarmee Wesler hem betastte, herinnerde hem vooral aan zijn kwetsbaarheid.

‘Kan ik licht maken?’ vroeg Seb.

‘Even wachten.’

Er klonk gestommel. Marlan zuchtte opgelucht toen Wesler hem losliet. Geschuifel werd gevolgd door stilte.

‘Ik denk dat we alleen zijn,’ zei Wesler toen. ‘Ga eens opzij.’

‘Wie?’ vroeg Seb.

‘Welke kant uit?’ vroeg Marlan.

Wesler mompelde iets onverstaanbaars en greep Marlan en Seb vast en trok ze opzij. ‘Blijf daar.’

Weer was er een moment van stilte. Terwijl Marlan zich afvroeg wat Wesler aan het doen was, merkte hij ineens dat hij meer kon zien.

‘Hoe doet u dat?’ vroeg Seb ademloos.

Het was de put. Uit de diepte van de waterput steeg een groenig licht op dat de kerker nu spaarzaam verlichtte. Wesler had het zweet op zijn voorhoofd staan en wreef over zijn wang. Hij glimlachte beverig.

‘Veiliger dan een andere lichtbron. Als er iemand komt, doof ik dit weer. Het is magie, Seb. Ik kan dat. Uitleggen hoe ik dat doe, is als uitleggen hoe je poept.’

Daar kon Seb geen antwoord op verzinnen. Een beetje verloren liep hij naar de tralies die hen insloten.

Marlan kreeg nu de kans om goed te kijken waarin ze terecht waren gekomen. Het was een hok met aan drie kanten stevige muren en aan een kant een hekwerk van dikke tralies. Er was een scharnierend deel in het hekwerk te herkennen, maar hij zag geen klink of slot.

‘Het gaat open met een simpele schuif,’ zei Wesler. ‘Aan de zijkant. Zie je die dwarsstang?’ Hij wees op een ijzeren stang die horizontaal was bevestigd, ter hoogte van zijn heup. ‘Ik til je op. Ga erlangs opzij, dan kom je vanzelf bij de schuif. Die moet je open zien te krijgen.’

‘Jij bent hier eerder geweest?’ flapte Marlan eruit.

‘Gelukkig nooit aan deze kant van het ijzer. Er zijn verderop meer cellen. Ze worden nauwelijks gebruikt. Gevangenen gaan hier te snel dood.’

‘Gezellig,’ murmelde Seb.

Wesler pakte Marlan op en duwde hem door de tralies. Aan de andere kant van het hekwerk hield hij hem op de hoogte van de horizontale ijzeren stang. Marlan greep de stang vast. Langzaam liet Wesler hem los, tot hij met zijn hele gewicht aan zijn handen hing.

‘Naar jouw links, Marlan,’ zei Wesler.

‘Rustig aan,’ perste Marlan tussen zijn lippen door. Zijn armen brandden nu al. Het was lang geleden dat hij in goede conditie was geweest.

Stukje voor stukje schuifelde hij opzij, bungelend aan niets dan zijn handen. De dwarsstang was gelukkig niet erg breed, waardoor zijn kabouterhanden goed eromheen konden klemmen. Steeds als hij een verticale tralie tegenkwam, moest hij een grotere slinger opzij maken, maar het lukte. Hij ging voorbij de cel. Daar hielden de verticale tralies op. Alleen de dwarsstang bleef over.

‘Meer licht,’ hijgde hij.

Onmiddellijk versterkte de groene gloed in de kerker. Marlan zag naast zich een simpel schuifmechanisme. Hij hees zich omhoog, greep het handgreepje dat nu omhoog stond en deed een gebedje.

Toen liet hij de dwarsstang los en ging hij met zijn volle gewicht aan het palletje van de schuif hangen. Met een schok schoot die omlaag. Marlan kreunde, zijn vingers glipten weg en hij viel.

‘Marlan?’ vroeg Wesler gealarmeerd.

De val was niet lang. Hij landde op zijn voeten, zonk door zijn benen en liet zich achterover rollen. Zijn puntmuts bleef achter tegen de muur en zelf bleef hij even versuft op zijn hurken zitten, starend naar het schuifje dat de traliedeuren tegen had gehouden.

‘Je kunt die stang opzij duwen nu,’ zei hij.

Wesler greep de stang en stukje voor stukje duwde hij het ijzer opzij, tot de deur in het traliewerk vrij was. Eindelijk konden Wesler en Seb de cel bij de waterput verlaten. Ze snelden naar Marlan. Seb gaf hem zijn puntmuts aan en Wesler tilde hem op.

‘Waarom hebben ze een waterput in een cel gemaakt?’ vroeg Marlan.

‘Dit waren oorspronkelijk voorraadkamers, heb ik me laten vertellen,’ antwoordde Wesler. ‘Urran heeft er cellen van gemaakt. De waterput is afgesloten om de bewakers gerust te stellen. Die beweerden dat er soms iets uitkwam.’

Seb grijnsde, een angstaanjagend gezicht in de groenige lichtval. ‘Ik wed dat dat Pallard was.’

‘Het zou kunnen,’ antwoordde Wesler slechts. ‘Het is in elk geval relatief nieuw allemaal.’

‘Kunnen we door?’ vroeg Marlan.

‘Graag.’ Wesler liep onbevreesd langs de andere cellen. Het waren er aan elke kant drie en ze waren allemaal leeg. De gewone cellen hadden stuk voor stuk een hangslot aan de sluiting hangen.

Marlan bedacht dat zij geluk hadden gehad met de halfslachtige afsluiting van de waterput. Als daar een slot aan het traliewerk had gehangen, had hij alleen verder gemoeten.

Aan het einde van de nauwe gang werd de ruimte afgesloten met een dikke deur.

‘Hopelijk zit die niet op slot,’ zei Seb.

Wesler gaf Marlan aan hem en trok zijn bijl tevoorschijn. Hij drukte de klink naar beneden. De deur ging soepel naar binnen toe open. Erachter was de zachte gloed van lamplicht te zien. Wesler keek om het hoekje van het kozijn, haalde opgelucht adem en ontspande iets.

‘Kom op. Het zal niet overal zo rustig zijn en we hebben niet veel tijd.’

Een bevende trilling trok door de stenen. Ze voelden het door hun voeten en zelfs in hun borstkas, een laag, brommend gebulder. Even keken ze elkaar verschrikt aan.

‘Schiet op,’ zei Marlan toen. ‘Volgens mij is het al begonnen.’

Van achter muren en boven plafonds klonk gedempt het geluid van schreeuwende stemmen en stampende voetstappen.

De aanval van Rafaël was ingezet.

Toen Wesler voorzichtig poolshoogte nam en ze konden horen hoe vechters met rammelende harnassen en schreeuwende stemmen een trap afdaalden, kwam hij snel terug.

‘Dit is een hoek van de stadsmuren,’ fluisterde Wesler. Met zijn ene goede oog keek hij hen aan. ‘De hele toren loopt leeg, alle manschappen zijn naar beneden geroepen.’

‘Er blijft altijd iemand achter,’ zei Marlan.

Wesler tilde hem op en wurmde hem onder zijn overhemd, zodat hij zijn hoofd naar buiten kon steken en zichzelf goed kon vasthouden aan de panden van het kledingstuk.

‘Ik heb benen,’ merkte Marlan op.

‘Dat is te traag, we gaan rennen. Zit je goed?’

Hij keek omhoog, tegen de kin van Wesler aan. Die moest zich nodig scheren, bedacht hij. Gelukkig droeg de postbode een onderhemd en hoefde hij zich niet te verschansen tussen zijn borsthaar.

Seb trok geluidloos zijn zwaard uit de schede en keek om het hoekje. Het geluid van rennende voetstappen was afgenomen. ‘We moeten gaan.’

De vloer trilde. De muren trilden mee. Het gerommel was tot diep in hun borst te voelen.

‘Hou je vast, Marlan,’ zei Wesler nog, waarna hij zijn bijl greep en begon te rennen.

De beklimming van de toren van Thonstad was een dollemanstocht. Marlan kon niets anders doen dan zich uit alle macht vasthouden en toekijken.

Ze renden vanuit de kelder door een hal naar de stenen wenteltrap die de toren inging. Marlan begreep onmiddellijk dat er een trap was die manschappen gebruikten om naar boven te gaan en een andere om naar beneden te gaan. Het was veel te smal voor tweerichtingsverkeer. Zij renden nu de trap op en kwamen daardoor de vechters tegemoet die nog naar beneden moesten. Twee op de trap. Wesler had zijn bijl in hun hals geslagen voordat ze doorhadden dat hij een vreemde was. De lichamen gaf hij door aan Seb, die ze kunstig op de trap neerlegde. Zo lawaaierig als het om hen heen was, zo stil gingen zij te werk.

Na de eerste wenteltrap kwamen ze in een soort verzamelkamer uit waar nog enkele vechters achter waren gebleven met pijl en boog en in verhitte discussie. Drie boogschutters stonden bij het open raam. Twee andere vechters zagen Wesler en Seb binnenkomen. Niemand hierbinnen droeg een harnas. Wesler gooide zijn bijl in de borst van

de ene, Seb rolde over de grond en sloeg zijn zwaard door de onderbenen van de andere.

Het geschreeuw zorgde ervoor dat de boogschutters zich abrupt omdraaiden. Tegen die tijd had Wesler een boog te pakken en voordat de schutters iets konden doen, had hij ze met drie razendsnel afgevuurde pijlen te pakken.

Seb doodde de vechter die hij in de benen had geraakt en knikte Wesler toe. ‘Postbode, hè.’

Wesler grijnsde breed. Het was een humorloze, koude grijns. ‘Dat was ik graag gebleven, Seb. Daarheen.’ Hij liet zijn pijl en boog vallen, rukte zijn bijl uit de borst van de eerste man die hij had gedood en rende verder.

De enige deur van de kamer leidde naar de volgende wenteltrap. In het voorbijgaan kon Marlan heel even door het raam naar buiten kijken, maar het was de verkeerde kant van de stad. Dit raam bood uitzicht op de binnenzijde van Thonstad. Daken van huizen, straten vol bange burgers die het gebulder en gerommel van de aarde voelden, hier en daar ingestorte muren en daken. Stofwolken en brandjes. Vechters die door de straten renden. Hij zag het allemaal in dat ene ogenblik. Het was niet waarvoor ze hier waren.

Wesler duwde Marlan met een hand dieper in zijn kleding en doodde de volgende vechter, een jonge vrouw. Net als de

boogschutters en vechters in de torenkamer droeg ook zij nauwelijks bescherming. Deze keer liet Seb haar stomweg naar beneden stuiten. De volgende vechters dienden zich al aan.

Op die trap doodde Wesler nog drie mannen en twee vrouwen. Zelf raakte hij gewond aan zijn bovenarm. Uiteindelijk stormden ze de volgende kamer in – dat bleek de bovenste torenkamer te zijn.

Het was er stil. Een stevige trap in de hoek was waarschijnlijk de enige toegang tot de top van de toren. Hier konden ze aan twee kanten door open gaten naar buiten kijken. Recht tegenover de plek waar zij binnen waren gekomen dook een andere trap naar beneden, wat Marlans idee van de bouw bevestigde. Eén trap voor manschappen die naar boven kwamen, een andere voor wie naar beneden moest. Er kwam nu niemand.

Vanaf het gat boven de robuuste houten trap in de hoek riep iemand wat er aan de hand was.

Seb en Wesler keken elkaar kort aan.

Een volgende trilling deed de vloer schudden. Het lawaai was oorverdovend. De toren, niet gemaakt op bevingen, begon bij een muur te scheuren. De man op het dak schreeuwde bevelen tegen iemand anders.

Dit keer ging Seb voorop.

Vanaf zijn plekje tegen Weslers borst zag Marlan hoe Seb voor hen uit de trap op rende, lichtvoetig, zwaard vooruit. Wesler volgde hem. Ze kwamen uit op het uitkijkpunt van de toren. Wind sloeg hen om de oren en Seb aarzelde geen moment.

‘Wat doe jij in vredesnaam hieeee....’ Verder kwam de man in zijn keurige kleding niet.

De leider van de torenwachters, die herhaaldelijk naar beneden had geroepen om te vragen wat er aan de hand was, had pal voor het trapgat gestaan en zijn verbazing kostte hem zijn leven. Hij was oud en broodmager en herkende Seb.

Zoals Seb hem ook herkende.

Een moment verstilde de tijd. Marlan staarde naar Seb, die zijn zwaard zonder pardon door het hart van Urran dreef. Urran greep krachteloos naar het staal dat door zijn borst stak. Nog altijd keek hij verbaasd.

Bij de kantelen, aan alle zijden om hen heen, hieven boogschutters hun wapens. Het waren er een dozijn en zij stonden in het midden. Dit moest de lijfwacht van Urran zijn, besefte Marlan.

Urran zakte door zijn benen. ‘Dood... hen...’ stootte hij uit.

Wesler sprong terug het trapgat in. Seb bukte, maar meerdere pijlen vonden hun doelwit. Hoewel hij ook wegdook, was hij dood voordat hij zijn beweging afmaakte.

Wesler werd gered door zijn snelheid en brutaliteit. Met een ongelukkige val en een bonk rolde hij de trap af, de torenkamer in. Pijlen boorden zich om hem heen in het hout. Marlan viel halverwege de val uit het overhemd en kwam hard op de traptreden terecht. Snel liet hij zich eraf vallen. Hij landde op de vloer van de kamer, rolde om zijn as en stond snel weer op.

Boven klonken stemmen. Iemand vloekte en riep dat Urran dood was. Een ander gaf bevel naar beneden te gaan. De eerste schutters kwamen halsoverkop naar beneden rennen.

Marlan bleef onder de houten traptreden staan en keek om zich heen zonder te weten wat hij moest doen. De kamer was verlaten. Een rek met speren en zwaarden, een tafel met daarop nog speelkaarten, een karaf drinken en houten bekers, de scheur in de muur, het uitzicht naar buiten. Mannen die de trap af kwamen rennen.

Wesler was nergens meer te bekennen.

Als mens zou hij hebben gevochten. Als tuinkabouter kon hij maar één ding bedenken: zich schuilhouden onder de onderste traptreden. Marlan dook in elkaar en keek toe hoe de boogschutters zich opsplitsen en aan beide kanten van de kamer via de wenteltrap naar beneden gingen. Ze hadden hem niet in de gaten. Achter elkaar renden ze naar beneden.

Twee bleven er achter. Die maakten ruzie over wat ze nu moesten doen. Plotseling was hun werkgever dood.

‘Hoe kwamen ze hier, verdomme?’ vroeg de ene boogschutter, een beer van een vrouw die een kop groter was dan haar mannelijke metgezel.

‘Hoe moet ik dat weten,’ snauwde de ander. Hij beende naar een van de gaten met uitzicht op de stad, keek naar buiten en vloekte. ‘Als je weg wilt, moet je snel zijn. Het gaat snel...’

Wat hij nog meer wilde zeggen, zou Marlan nooit weten. Vanuit de schaduwen naast de kaarttafel vloog een bijl in de nek van de man. De vrouw richtte meteen haar boog op de duisternis, maar voordat zij kon schieten, eindigde een pijl in haar gezicht. Precies in haar oog. Ze viel achterover, op slag dood. Haar eigen boog kletterde op de grond.

Uit de duisternis kwam Wesler tevoorschijn. Hij viel op zijn knieën, haalde diep adem en kokhalsde. Slechts met moeite wist hij te voorkomen dat hij braakte.

‘Hoe... Wesler?’ vroeg Marlan zacht.

‘Naar boven. Voordat ze terugkomen,’ stamelde Wesler. Hij grabbelde de pijl en boog die hij had gebruikt bijeen, strompelde naar de man en trok zijn bijl los. Opnieuw kokhalsde hij. Met zijn hand voor zijn mond kwam hij naar Marlan.

‘Jij kunt je onzichtbaar maken,’ zei Marlan.

‘Je wilt niet weten hoe dat voelt, echt niet.’ Wesler slikte iets door, grimaste en greep Marlan stevig vast. Met twee treden tegelijk rende hij de houten trap op, naar boven.

Boven op de toren was het uitzicht overweldigend. Marlan gaapte om zich heen, stevig vastgehouden door Wesler. Ze gingen niet naar de rand toe. De bevingen die door de aarde trokken, trilden door de hele toren. Wolkjes stof en steengruis brokkelden af van de kantelen. De borstwering van de toren kreeg steeds meer haarscheurtjes.

‘Ik weet niet wat Pallard was,’ zei Wesler, ‘maar ik weet wel wat hij nu is. Die wil ik niet tegen me hebben.’

Marlan antwoordde niet.

Vanaf hun positie, enkele stappen van de borstwering vandaan, konden ze gemakkelijk naar de vallei kijken. Thonstad was hoog in de vallei gebouwd, op een flauwe helling. Vanaf de stad gingen verschillende wegen en paden naar beneden. Op het laagste punt van de vallei waren normaliter alleen graslanden, akkers en boomgaarden te zien. Het was de vruchtbare achtertuin van Thonstad, de plek die de stad voedsel en handelswaar verschafte.

Midden op dat vruchtbare land waren tenten opgezet, renden vechters heen en weer en probeerden dhirlingen en mensen uit alle macht te ontsnappen aan het naderende onheil.

De grond scheurde doormidden, bomen vielen om, schapen en runderen waren in volle paniek naar boven aan het rennen. Glinsterend stroomde water uit meerdere scheuren naar boven, het welde op alsof er een geiser onder zat. Waar het water plotseling omhoog spoot, werden mensen en dhirlingen de lucht in geslingerd als lappenpopjes.

Vechters renden naar de stad. Anderen waren juist bezig met wegsturen van karren en burgers. Bij de stadspoorten was het een chaos. Brokstukken van stenen vielen naar beneden. Een deel van de stedelingen wilde uit alle macht de stad in, een ander deel wilde de stad juist uit, burgers liepen vechters in de weg en andersom.

Een bulderend geraas klonk op. Weslers ene goede oog werd groot.

‘Marlan...’ fluisterde hij.

Marlan keek opzij. Aan de horizon, waar de bergen als spitse punten naar de hemel reikten, kwam een witte muur hun kant uit rollen.

Water.

‘We moeten hier weg,’ zei Wesler.

Marlan viste het kattenoog uit zijn broekzak en hield het omhoog. Het oog staaarde eerst naar de vallei, draaide op zijn handpalm en zag de witte waas waar nu wolken mist omheen hingen. Daarna hield hij zijn hand opzij, zodat Sannas met het oog kon zien wat er in Thonstad gebeurde.

Een nieuwe, harde beving deed de toren trillen en Wesler moest opzij stappen om zijn evenwicht te behouden. Marlan sloot zijn vingers om het kattenoog en greep zich vast aan Weslers mouw.

‘Weg hier!’ riep Wesler.

Het geraas werd sterker.

Wesler rende met Marlan in de hand langs de dode boogschutters naar beneden. In het voorbijgaan hield Marlan nog heel even zijn hand met het kattenoog uitgestoken, zodat het lichaam van Urran goed in het zicht van het oog kwam.

Om de haverklap werd Wesler heen en weer geslingerd. De toren kraakte en barstte. Ze waren bijna in de kerker, toen een deel van een muur instortte en de weg versperde.

Wesler kwam hijgend tot stilstand.

Het gerommel in de aarde ging gewoon verder en had gezelschap gekregen van het geraas van water en het gegil van duizenden mensen.

‘Daarlangs!’ Marlan wees naar een zijgangetje. Het was uiterst smal. Hij zag er een bediende en een dikke rode kater in wegschieten.

Wesler bedacht zich geen moment. Zijwaarts, want alleen zo kon hij erdoor, schoof hij door het gangetje. Het leidde naar een uit de scharnieren geslagen deur. Wesler schopte de deur verder open en struikelde naar buiten.

‘Rennen! Dat hele ding valt om!’ schreeuwde Marlan.

Wesler rende. Ze waren niet langer in de toren. Het gangetje had hen aan de voet van de toren uitgebraakt, op een grashelling aan de buitenkant van Thonstad, en achter hen beefde de aarde.

Wesler klauterde de helling op. Er waren meer mensen uit de toren gekomen, maar het waren er niet veel.

Het kostte Marlan moeite zich te oriënteren. Wesler hield hem in zijn hand vast, waardoor hij bij iedere struikelende pas flink heen en weer werd geschud.

‘Daarheen!’

‘Omhoog, hoger klimmen!’

Paniekerige stemmen spoorden anderen aan. Marlan zag bomen voorbij schieten, gras, en af en toe ving hij een glimp op van de stad, de toren die nu met donderend geraas naar beneden stortte, en de vallei in de diepte.

De rivier kwam eraan. Bomen knapten als tandenstokers, soldaten werden meegesleurd, een deel van de toren gleed over de helling naar beneden en werd door het water opgeslokt.

Wesler bleef klimmen. Tussen bomen en struiken door rende hij omhoog, tot hij plotseling bij een dikke beukenboom bleef staan. Even keek hij om zich heen. De andere mensen, waaronder een vader met een peuter, een stel jongeren, een moeder met een baby en een oude vrouw met een kat, renden door. Ze zagen hem niet.

‘Wat doe je?’ vroeg Marlan. Ook hij klonk paniekerig, tot zijn eigen irritatie. Wat hadden ze ontketend? De rivier had de vallei moeten inunderen, meer niet. Het leek er echter op dat het water nu een eigen plan trok. Het kolkte hoger dan de rivier ooit was geweest en stormde met volle kracht door. Het waterpeil reikte nu al tot aan de hoofdweg en de muren van de stad.

‘Mond dicht.’ Wesler propte hem tussen zijn kleding. ‘Hou je vast.’

‘Wat...’ Perplex klapte hij zijn mond dicht toen Wesler een piepklein houten paard uit zijn broekzak haalde. Het was niet groter dan zijn duim en prachtig gesneden.

Wesler begon woorden te mompelen. Hij hield zijn handen als een kommetje voor zich, het paardje op de palmen. Terwijl hij mompelde, werd de lucht koud. Marlan proefde een zilte smaak en rook zwavel. Rook steeg op van Weslers handen. Diepdonkere rook. Eerst een beetje. Al snel werd de rook dikker en voller, stroomde het sneller uit zijn handen. Weslers stem kreeg meer intonatie. Zijn gebrom, hoe zacht hij ook sprak, kon Marlan tot diep in zijn onderbuik voelen.

‘Karkan!’ brulde Wesler ineens, waarna hij het houten paard van zich afwierp. In de lucht zwol het beeldje op, razendsnel, en tegen de tijd dat Marlan beseftte dat hij het écht zag, was het kleine paardje een beest van levensecht formaat geworden.

‘Maar...’ Marlans ogen waren groot geworden. Dat was geen levensecht beeld. Dat was een echt paard!

Uit de manen, staart, ogen en neusgaten braakte het rook uit, dikke vette wolken. De ogen waren spierwit en de hoeven stonden in brand.

Wesler aarzelde geen moment. Hij greep de manen en klom op het gitzwarte dier. De stank die eraf kwam benam Marlan de adem. Vluchtig keek hij opzij. Het water was nog enkele tientallen meters van hen verwijderd.

‘Hou je vast, Marlan, dit wordt een wilde rit.’

Meer waarschuwing kreeg hij niet.

Wesler spoorde zijn helse paard aan en ze stoven weg, sneller dan mogelijk was, in een walm van rook en zwavel en brand. Weg van het water, zigzaggend tussen bomen door, met snelle sprongen over stenen en takken heen.

Thonstad lieten ze snel achter zich. Om Marlan heen werd alles al snel een zwartgrijze waas.

Het was een raadsel hoelang ze onderweg waren. Voor Marlan voelde de rit aan als iets uit een donderpreek van een oververhitte priester: de stank, de hitte, de flitsende wijze waarop alles voorbijging, de enorme snelheid. Hij kreeg geen lucht.

Toen ze eindelijk vaart minderden, waren ze op het pad naar het huis van Pallard aangekomen. Marlan hapte naar adem en kokhalsde, waarop Wesler hem tussen zijn kleding uit viste en opzij hield.

‘Als je moet kotsen, dan liever niet in mijn hemd,’ merkte Wesler op.

Opnieuw gedesoriënteerd keek Marlan om zich heen, bungelend aan de vingers van de postbode. Rotswanden, rotsen onder hun voeten, nauwelijks daglicht. Ze waren in De nauwe kloof.

‘Gaat het?’ De vraag klonk vriendelijk.

Marlan wachtte tot Wesler hem voor zich op de schoft van het paard had gezet. Het zweet van het dier trok door zijn broek. Hij ging staan – het beest was er breed genoeg voor en stond nu stil – en keek omhoog. ‘Wesler, leg dit uit. Is dit een duivelspaard?’

‘Dit is Karkan. Mijn knol.’

‘Dit is verdorie geen knol, het is een paard uit de hel!’

Wesler trok zijn schouders op. Hij klopte het dier op de hals. Daarvoor moest hij vooroverbuigen. Marlan bukte, zodat hij niet naar beneden werd gesmeten.

‘Wesler!’

‘Ik heb misschien ooit een meningsverschil gehad met een bepaald wezen. Ik had gelijk. Dus kreeg ik zijn paard. Je moet magicus

zijn om met haar om te kunnen gaan. Meestal laat ik 'r in haar gewone vorm lopen.'

'Háár?'

'Ja. Ze is een merrie.' Wesler grinnikte zacht. 'Hoe dacht jij dat ik altijd alle post op tijd bezorgde, zelfs de spoedbestellingen? Ik heb zo mijn foefjes.'

Marlan draaide zich om en plofte op de zeiknatte rug neer. Hij was liever groot genoeg om zelf te kunnen rijden, zeker met dit gevaarte. 'Ze is bezweet.'

'Het laatste stuk zijn we dwars door de opkomende rivier gegaan. Ze is niet nat van het zweet. Dat is rivierwater.'

'Waarom zijn wij dan niet nat?'

'Weet ik veel, Marlan, ik snap weinig van transdimensionaal reizen, ik gebrúík het alleen.'

'Trans-wat?'

'Trans-maakt-het-wat-uit?'

'Nee. Kunnen we gaan?'

Wesler spoorde het dier aan.

Ondanks zijn afkeer voor het paard moest Marlan toegeven dat Wesler ermee om kon gaan. Niet elke ruiter kon zijn paard laten doen wat hij wilde zonder zadel en zonder hoofdstel. Ze reden weg, rookwolken in hun kielzog achterlatend.

De aankomst bij het huis van Pallard was een deceptie. Marlan staarde naar de dhirlingen en de laatste manschappen van Rafaël die overal verspreid op het plateau op hun kont zaten, duidelijk uitgeput, een groot deel van hen zeiknat. De koude wind die door de vallei trok, kon ze niet eens in beweging krijgen.

Een enkeling stootte een maat aan toen Wesler met zijn helse paard aankwam. De meesten keken slechts vluchtig op, een doffe blik van vermoeidheid in de ogen, om daarna weer in de verte te staren.

De rivier die ooit diep in de vallei had gelegen, stroomde nu onder het plateau langs, wild en bruisend. Alsof die daar altijd was geweest.

‘U moet naar binnen,’ zei een van de dhirlingen. Haar harnas glom in het zonlicht van de vroege middag. Achter de spleet van haar helm waren alleen de schitteringen van haar ogen te zien. ‘Daar wachten ze op u.’

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Marlan.

Een van Rafaëls wachters gaf antwoord: ‘Tel koppen, heer. Er zijn er zeven het water in gesleurd. Ze verzopen omdat wij de aanval aan moesten houden, anders hadden we ze kunnen helpen...’

De geharnaste dhirling wendde zich af en liep weg.

Marlan vermoedde dat zij vrienden aan het water had verloren. Stilletjes liep hij achter Wesler aan. De postbode hield de deur voor hem open.

Ze moesten helemaal naar de kelder, waar ze Rafaël, Erica, Sannas, Pallard en Tobbie aantroffen, op de grond gezeten om een grote landkaart. Iemand had met rood krijt een streep getrokken over de kaart waar de rivier stroomde.

Het stonk in de kelder naar schoonmaakmiddelen en braaksel. Wat bij elkaar geveegde scherven in een hoek, enkele losse planken en een hoopje smurrie vertelden Marlan dat sommige planken het hadden begeven en Pallards middelstuk op de grond uiteen waren gespat. Dat veroorzaakte waarschijnlijk de stank.

‘Het leger van Urran heeft een klap gekregen,’ zei Rafaël met vlakke stem, zonder op te kijken van de landkaart, ‘maar over de vervolgstappen zijn we het niet eens.’

‘We moeten Ober en Rik vinden,’ zei Sannas. Zij keek wel op. Haar gezicht was spierwit. Geen rozen te zien. Zo zag ze er naakt uit.

Tobbie kefte een keer. Marlan liep naar de hond en kriebelde het dier achter zijn oor. Daarvoor moest de hond de kop omlaag doen, anders kon hij er niet bij.

‘Urran is dood,’ zei Wesler. ‘Thonstad heeft een flinke...’

Pallard sprong op. Er kwam een gifgroene steekvlam uit de waterput. De reisbron, diep in de put verborgen, spugde rook en een hoge gil uit. Een gestalte vloog de put uit en knalde eerst tegen het plafond, daarna op de vloer.

Iedereen stond op, Wesler en Rafaël met getrokken wapen, Marlan vooral verbaasd.

‘Rafaël!’ schreeuwde een schorre, gebroken stem.

De gestalte die door de reisbron was uitgebraakt, kreeg vorm. Hij was broodmager, had spierwit haar en hees zichzelf overeind. De kleding die in flarden om zijn lijf hing, was ooit duur en prachtig geweest. Nu waren het gerafelde lompen, rokend van vuur en grijs van steengruis.

Marlans mond zakte open. Die oude, gerimpelde, gehavende man was dood. Hij had hem zien sterven. ‘Urran...’ fluisterde hij.

Urran prikte een vinger richting Rafaël. In zijn mondhoek glinsterde bloed. ‘Jij zult boeten, klootzak! Jij en je...’

Wesler deed een stap naar voren en haalde uit met zijn bijl. Voor dat Urran zijn zin kon afmaken, hakte Wesler zijn hoofd eraf.

‘Wat doe je!’ schreeuwde Erica paniekerig.

Marlan liep naar het hoofd van Urran, daarbij oplettend dat hij niet in zijn bloed stapte. Hij bekeek de gerimpelde tronie. ‘Is hij nu blijvend dood? Of komt hij ook nog eens terug?’

Rafaël trok Erica tegen zich aan. Ook hij staarde naar Urran. ‘Die is voorgoed dood. Maar wat jullie hebben gedood op die toren, was niet deze.’

‘Wát?’ vroeg Wesler.

‘Kijk maar.’

Dat deden ze allemaal. Het lichaam en het hoofd begonnen te roken. Eerst zacht, daarna werd de rook dikker. Stukken huid en vlees vielen eraf en losten op in het niets. Zacht ritselend verging Urran helemaal, binnen enkele tientallen seconden, tot er niets van over was.

‘Projectie,’ mompelde Sannas. ‘Als hij dat kan...’

‘We moeten hier meteen weg,’ zei Rafaël. ‘Voordat de echte Urran begrijpt waar zijn projectie de reisbron uit is gekomen.’

Marlan staarde hem aan. ‘Wil je nou beweren dat we die smeerlap tot twee keer toe hebben gedood en dat hij dat al twee keer níét was?’

‘Een stukje van hem...’ Rafaël liet Erica los en raapte iets op, zijn gezicht vertrokken van walging. ‘Voor projectie is een stukje van de echte persoon nodig.’

‘Wat is dat?’ vroeg Pallard.

Rafaël hield het omhoog. Tussen zijn vingers bungelde een plukje haar.

‘Jakkas.’ Erica trok haar neus op. ‘Verbrand dat of zo.’

‘Nee!’ Sannas stak haar hand uit. Ze grijnsde breed. Op haar wangen groeiden nieuwe ranken. De eerste knoppen waren al zichtbaar. ‘Geef aan mij. Die sukkel heeft een fout gemaakt.’

Met een vragende blik gaf Rafaël de haren aan. ‘Wat voor fout?’

Sannas rook aan de lok haar. Ze ademde diep in en grijnsde nog breder. Haar kleine tanden glansden in de schaars verlichte kelder en er gloeide iets in haar katachtige ogen. Meer dan ooit leek ze op een roofdier. Een wolf die prooi had geroken. ‘Urran kan dit niet alleen. Zelfs de beste tovenaar is geen magicus. Hij moet bij Ober in de buurt zijn, dichtbij. En ik kan hem vinden. Ik hoef alleen zijn stank maar te volgen.’

De put begon opnieuw te vlammen. Pallard duwde Erica en Rafaël richting de keldertrap. ‘Gaan. Ga hier weg, nu meteen. Ik hou achtervolgers tegen, zo lang als ik kan.’

De reisbron spuugde figuren uit. Dhirlingen, een handvol, landden in de kelder.

‘Gá dan!’ snauwde Pallard. Hij danste van dhirling naar dhirling. Wie hij aanraakte, viel krijsend op de grond. Een van de aanvallers wist een pijl af te schieten, maar die eindigde in de muur, ver van iedereen vandaan.

Rafaël griste Marlan mee. Toen de waterput voor de derde keer groene rook spuwde, renden ze achter elkaar de trap op. Alleen Pallard bleef achter. Pallard en het geluid van krijsende dhirlingen.

Zodra Sannas buiten kwam, gaf ze haar troepen bevel om Pallard te helpen. De enige die een opmerking durfde te maken over de kans dat een dodeling opnieuw dood zou gaan, kreeg van Sannas een klap tegen haar helm.

‘We hebben tijd nodig, domme gans!’ snauwde Sannas. Haar katachtige ogen lichtten fel op. De dhirling tegenover haar zette haar helm rechtop. ‘Help Pallard, dat geeft ons tijd om weg te komen!’

Rafaël stuurde zijn vechters achter die van Sannas aan. Daarna keek hij naar de dhirling met de rozen op haar wangen. ‘Het water heeft onze vluchtroutes beperkt. Waar moeten we heen?’

‘Via een portaal,’ zei Sannas direct. Ze grimaste. ‘Ik zal proberen dicht genoeg bij de bron in de buurt te komen, zonder dat we direct door een stel zwaarden en speren worden doorboord.’

‘Praktisch,’ mompelde Marlan.

‘Kan ik helpen?’ vroeg Wesler.

‘Kun je een portaal openhouden dat nog niet op de eindbestemming is vastgezet?’

Wesler knipperde niet eens met zijn ogen. ‘Ja. Niet lang, m’gan. U zult snel moeten zijn.’

Ze keek strak naar zijn gezicht, waarbij haar blik over zijn melkwitte oog gleed en daarna bleef hangen op zijn goede oog. ‘Een kasteelvrouw met roze sloffen, de kasteelheer heeft zijn beste vechter ooit in een tuinkabouter veranderd en de postbode is een hoge magicus. Om over die dodeling maar te zwijgen. Ik moet hier vaker komen, meneer Rafaël. Jullie zijn enerverend.’

Erica snoof. ‘Ik ga de geschiedenis in als de roze-sloffen-dame.’

‘Kun je vechten?’ vroeg Sannas.

Erica gaf niet meteen antwoord.

Rafaël schraapte zijn keel. ‘Beter dan ik, m’gan. Erica is een aanwinst. Zelfs op dat schoeisel.’

‘Goed dan.’ Sannas wenkte Wesler. De grond onder hun voeten beefde. Even viel ze stil, daarna sprak ze snel verder. ‘Dan kunnen we maar beter maken dat we hier wegkomen.’

Het was een terloopse opmerking geweest van Sannas, iets wat hem niets had moeten doen. Ze had gelijk. Rafaël had hem in een tuinkabouter veranderd – maar was hij zijn beste vechter geweest?

Afgewend van de rest, starend naar de rivier die zo vanzelfsprekend langs het plateau stroomde, trok hij zijn jasje recht. Het was stoffig geworden, bekleet en er ontbrak een knoop. Hij had geen andere

kleding. Zou hij de rest van zijn leven zo rond blijven lopen? Wat had hij dan nog voor leven?

‘Marlan.’ Rafaël wenkte hem. ‘Blijf erbij. We moeten snel zijn.’

Elk tegenargument dat hij kon bedenken, slikte hij in. De kans was groot dat ze niks aan hem hadden, maar hij kon ook zomaar een handige troef blijken te zijn. Niemand rekende op een vijand van dertig centimeter hoog. Sterker nog, als er op hun bestemming ruimte was voor Rik om in zijn kattenvorm rond te lopen, zou hij daar extreem goed van pas komen. Rafaël zou niet door een kattenluikje passen.

‘Wat sta jij te grijnzen?’ vroeg Wesler.

‘Ik denk na over mijn lot,’ antwoordde hij.

Sannas rook aan de haren van Urrans projectie. Ze snoof de lucht diep op, hield haar adem even vast in haar longen en ademde weer uit. Haar ogen hadden een troebele blauwe glans gekregen. Ze kraste met een nagel een grote cirkel in de grond. De roze gloed van een portaal lichtte op, maar het was zwak. ‘Wesler,’ zei ze zacht.

Wesler hurkte neer en drukte zijn vingertoppen in de cirkel op de grond. Onmiddellijk versterkte de gloed tot het pijn deed aan Marlans ogen. Wesler kromp ineen en beet zijn kaken op elkaar.

Even bleef het stil, terwijl Sannas enkele keren de lucht van de haren opsnoof en Wesler zijn pijn zat te verbijten.

‘Hebbes,’ fluisterde Sannas ineens. Ze wierp de haren in de gloed en maakte een zwaaiend gebaar met haar hand. Het portaal stabiliseerde, de roze gloed kreeg de sterkte die Marlan gewend was van portalen.

Wesler liet los en zakte op zijn billen. Bibberig wreef hij zweet van zijn voorhoofd. ‘Als dit voorbij is, neem ik een paar dagen vrij.’

‘Opschieten,’ zei Sannas, waarna ze prompt het portaal in stapte. Marlan ging als tweede achter haar aan.

Het bekende gevoel van een ruk, ademloosheid en zweven, werd gevolgd door een enorme kracht die Marlan het portaal uit smeed. Met een rotvaart vloog hij door de lucht. Hij knalde tegen iets hards, stuurde op de grond en bleef kermend liggen. Alles voelde beurs. Toen hij om zich heen keek, zag hij dat de anderen meer geluk hadden. Ook zij werden hardhandig het portaal uit geslingerd, maar zij waren zwaarder. Rafaël, Erica en Wesler rolden over het gras en stonden meteen weer op.

‘Gaat het?’ Sannas raapte hem op en klopte gras van zijn kleding.

Marlan wreef over zijn achterhoofd. Het drong tot hem door dat ze tientallen meters van het portaal stonden. ‘Moest dat zo hard?’

‘Allemachtig,’ stamelde Rafaël.

Marlan vergat zijn ongelukkige reis. Sannas draaide zich om, waardoor hij ook kon zien waar ze terecht waren gekomen.

Het portaal had hen uitgespuugd op een grasheuvel vlak achter een enorm gebouw. De grijsrode stenen, imposante bouw en vierkante torens kwamen Marlan bekend voor. Eén keer was hij hier geweest, een bezoek dat hij liever niet opnieuw had gedaan. Niet als gast. Zéker niet als vijand.

Vlak voor hun neus stond het zeshoekige gebouw dat het Kloosterkasteel werd genoemd. Er leefden daar geen mensen en geen dhir-lingen. Het was de vesting van de Orde van Lazàr.

‘Wat is dit?’ vroeg Sannas. Ze keek van Rafaël naar Marlan en weer terug. ‘Jullie herkennen het?’

‘Dit kan niet,’ zei Rafaël.

‘Dit is onlogisch.’ Marlan wurmde totdat Sannas hem neerzette en keek omhoog, naar de muur die ver boven hen uit torende. Een muur van twintig meter hoog. ‘De Orde werkt niet samen.’

‘De...’ Wesler deed onwillekeurig een stap achteruit. ‘Ik hoop niet dat jullie het over die ene Orde hebben.’

‘Lazàr,’ beaamde Rafaël. ‘Dit is het Kloosterkasteel.’

Nu keek Sannas met een diepe frons in haar voorhoofd naar de onwrikbare muur. ‘Ik dacht dat dat een bakerpraatje was.’

‘O, nee,’ zei Marlan. ‘Ze zijn echt en ze zijn erger dan de verhalen beweren. Maar het kan niet dat Ober en Urran hier zijn. Hebt u geen fout gemaakt?’

Sannas kneep haar ogen samen. ‘Nee. Ik heb geen fout gemaakt. Ze zijn daarbinnen. Wat moet ik weten? Jullie zijn duidelijk beter op de hoogte...’

Het was Erica die antwoord gaf. ‘De Orde van Lazàr bestaat louter uit vrouwen.’

‘Vrouwen?’ Sannas wachtte op meer, maar dat kwam niet, dus drong ze aan: ‘Waarom zijn jullie daar zenuwachtig over?’

‘Ik niet. Zij.’ Erica trok een roze slof uit, haalde er een steentje uit en trok de slof weer aan. ‘Mannen zijn hier normaal niet welkom. Daarom is het zo raar dat Ober en Urran hier zouden zijn.’

‘Ik ben er één keer geweest,’ zei Marlan. ‘Er moest een verdrag met ze worden besproken.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Als Ober met hen samenwerkt, kunnen we het wel vergeten.’

‘Dat geloof ik geen moment,’ zei Erica. Ze keek om zich heen. ‘Waar is de ingang?’

‘Daar om de hoek,’ zei Rafaël. ‘Maar wat ben je...’

Erica was al aan het lopen. ‘Ik ga aankloppen, wat dacht jij dan? Wilde je hier ongevraagd naar binnen proberen te sluipen?’

‘Mevrouw Erica!’ Sannas was stijf blijven staan. ‘Wat is er zo angstaanjagend aan een klooster vol vrouwen?’

Marlan trok zijn puntmuts af en wreef door zijn haar. Voordat Erica kon antwoorden, deed hij dat. ‘Als u de verhalen enigszins kent, moet u er een idee van hebben.’

‘Ze zeggen alleen maar dat die Orde kannibalistisch is. Dat kan niet kloppen.’

‘Zoiets.’ Moedeloos duwde hij zijn muts weer op zijn hoofd. ‘Deze vrouwen aanbidden geen goden, m’gan. De Orde van Lazàr leeft samen met duivels. En tot op zekere hoogte kloppen de verhalen.’ Hij slikte. ‘Als een man daarbinnen iets verkeerd doet, gebruiken ze hem als voedsel.’

‘Ze eten hem dan op?’ vroeg Sannas ongelovig. ‘Wat, met mes en vork?’

Hij kon er niet om lachen. ‘Nee, m’gan. Dan laten ze hun duivelse wederhelft los die de man van binnenuit opeet.’

‘Komen jullie nog?’ riep Erica.

‘Waarom blijven jullie niet buiten, als ze alleen mannen ongunstig gezind zijn?’ vroeg Sannas.

Marlan grimaste. ‘Ze hebben ons allang opgemerkt, m’gan. Voor vluchten is het te laat. Dit is hun land.’ Hij haalde diep adem. ‘Hopelijk worden ze niet opgewonden van tuinkabouters.’

Jarenlang was Marlan in dienst geweest van Rafaël. Hij kende Erica als kasteelvrouwe en als echtgenote van zijn baas, maar nooit had hij haar gezien als... alles wat ze was.

Rafaël liet haar voorop gaan. Erica stapte zelfverzekerd naar de massieve deuren van het Kloosterkasteel en greep de klopper die op de rechterdeur hing. Ze trok zich niets aan van duivelskop die de klopper voorstelde, hoewel ze toch echt de ijzeren ring in de opengesperde muil van het monster moest slaan.

Vrijwel meteen deed een oudere vrouw de deur open. Ze droeg een spierwit habijt, gemaakt van ruwe stof. Een plukje grijs haar piepte onder de kap van haar kloosterkleding uit.

Marlan gaf enkele rukjes aan de broekspijp van Wesler, net zolang tot die hem optilde. De postbode begreep wat hij wilde en hield hem bij zijn oor.

‘Er is hier iets mis,’ fluisterde Marlan zacht.

De oude vrouw hief haar kin en keek tussen Rafaël en Erica door. Er glansde iets in haar groene ogen. De pupil was smal en lag horizontaal, als de pupil van een geit.

‘Mogen de goden met u zijn,’ zei Erica vriendelijk.

De blik van de oude vrouw schoot terug naar haar. ‘En met u, zuster.’ Het kwam met forse tegenzin over haar lippen. Ze bewoog haar mond amper.

‘Ik verzoek nederig om een onderhoud met de Dochter van Lazàr,’ ging Erica verder.

Marlan bewonderde haar moed. Ze ging meteen voor de hoofdprijs, geen omwegen. Een normaal bezoek ging heel anders. Die ene keer dat hij hier was geweest, had hij eerst urenlang voor de deur gestaan voordat iemand hem binnen had gelaten.

‘Wie verzoekt dat?’ vroeg de oude vrouw.

‘Erica de Hoog, uw zuster en soldate.’

De ogen van de oude vrouw werden groot. Onmiddellijk duwde ze de deur verder open en boog diep. Ze gaf hun de ruimte.

‘Waarschuw uw mannen en wacht hier, hoge zuster,’ ratelde de oude vrouw razendsnel, ‘ik zal...’

‘Nee.’ Erica legde een hand op de schouder van de vrouw. Ze wachtte tot die volkomen geschokt haar rug rechtte en haar aankeek. Vriendelijk glimlachend keek Erica haar aan. ‘Wij gaan nu meteen mee. Leid de weg. Mijn mannen zijn mijn dienaars, ze zullen zich gedragen.’

Vertwijfeld bekeek de oude vrouw het groepje.

Erica bleef naar de oude vrouw kijken. ‘Rafaël, jij en de rest zijn hierbinnen mijn verantwoordelijkheid. Je doet niks zonder mijn expliciete toestemming. Niet praten. Geen gefluister. Niets. Maak zo min mogelijk geluid en kijk niemand aan.’

Rafaël opende zijn mond om iets te zeggen. Wesler schudde langzaam zijn hoofd, waarop de kasteelheer uit Beneestad snel zijn mond weer dichtdeed.

‘U kent de straf die overtreders te wachten staat?’ vroeg de oude vrouw.

‘De marteldood,’ antwoordde Erica kalm.

De oude vrouw leek gerustgesteld. Ze knikte traag, draaide zich om en begon te lopen. ‘Volg mij.’

Achter hen viel de deur met een klap dicht.

Het was doodstil in het kille gebouw. Marlan was blij dat Wesler hem droeg. De warmte van zijn arm was welkom. Rillend in zijn dunne kabouterkleding keek hij om zich heen.

Het kloosterkasteel was donkerder dan hij zich kon herinneren. Er hingen lampen in de gangen die de vorige keer allemaal hadden gebrand. Nu brandden er slechts enkele op een laag vlammetje, alsof er bezuinigd werd op de olie.

De kamers waarvan de deuren openstonden, waren stille grotten vol werkvlijt. Zusters in witte kleding zaten er aan tafels vol gedroogde kruiden zaadjes te stampen en blaadjes te plukken. Het geritsel van de gedroogde planten was het enige geluid dat daarvandaan kwam.

Af en toe kwamen ze een andere vrouw in het wit tegen die langzaam langsloep. De kap van de kleding was altijd zo ver over het gezicht getrokken, dat Marlan alleen het habijt zag.

De oude vrouw leidde hen door lange gangen, trappen af, door grote lege kamers. Al snel had Marlan het gevoel dat ze afdaalden naar de hel. Het werd warmer. Klammige warmte, als van vlak voor een onweersbui.

Bij een witte deur bleef de oude vrouw staan. ‘Hier is het.’ Vanuit haar ooghoek keek ze naar Erica. ‘Help ons, zuster. Als u dat kunt.’ En voordat Erica de kans kreeg om daarop te reageren, duwde de oude vrouw de deur open. Erachter lag een goed verlichte, bloedhete kamer. De warmte sloeg in Marlans gezicht.

Erica stapte naar voren. Na enkele passen bleef ze staan en maakte ze een buiging.

Marlan viel bijna toen Wesler op een knie zakte. Hij zat zo te staren dat hij vergat wat de regels van dit klooster waren.

Tegen de wanden stonden vuurkorven die fel brandden. De rook verliet door gaten in het plafond de ruimte. De vloer was gemaakt van zwart marmer. Een verhoging tegen de muur, gemaakt van bleek uitgeslagen botten, was comfortabel gemaakt met dubbelgevouwen dekens en kussens. Op die verhoging zat de Dochter van Lazàr, de leider van het Kloosterkasteel. Om haar heen hielden zes vrouwen in witte harnassen de wacht. Hun speren glinsterden en hun ogen starden strak voor zich uit.

De Dochter droeg een jurk van grijze zijde en had een huid zo goudgeel als honing. Rimpels tekenden haar gezicht en armen. Haar haren waren donkergrijs. Ze stond op en kwam van haar troon af. Haar blik, gifgroene ogen met horizontale pupillen, gleed langs Marlan. Hij boog haastig zijn hoofd en knielde.

‘Dat is lang geleden,’ sprak de Dochter. Haar stem was zacht en zangerig. De stem van een vriendelijke dame.

‘Een crisis brengt mij hier,’ zei Erica. ‘Vergeef...’

Vanonder zijn wenkbrauwen keek Marlan voorzichtig toe. Zijn adem stakte in zijn keel.

De Dochter was voor Erica blijven staan en hield nu haar hals vast. Haar lange nagels drukten in Erica’s huid en de twee vrouwen keken elkaar aan. De Dochter trok haar lip op, waardoor slagstanden zichtbaar werden.

‘Ik heb honger,’ fluisterde de Dochter.

‘Wat zegt moeder van je toestand?’ vroeg Erica hees. Ze had haar handen tot vuisten gebald en drukte ze tegen haar dijbenen aan. Ongetwijfeld moest ze zich inhouden om zich niet los te worstelen aan de greep van de Dochter.

De Dochter verstijfde. ‘Moeder weet dit niet.’

‘Raak mijn mannen aan en ze zal het weten. Ze zijn van mij. Niet van jou.’

Langzaam liet de Dochter de hals van Erica los. Ze haalde diep adem en deed een stap achteruit, terwijl Erica haar rug rechtte en slikte.

‘We volgen het spoor,’ zei Erica, ‘van een magicus, een tovenaer en mogelijk een veranderlijke dhirling. Het spoor leidde hierheen. Waarom herberg jij twee of drie mannen?’

De Dochter liep een rondje om haar gasten heen. Ze bekeek iedereen aandachtig en had veel aandacht voor Marlan, die uit alle macht naar de grond bleef turen. Het was alsof hij haar blik in zijn rug voelde branden. Toen ze klaar was, bleef ze weer bij Erica staan.

‘Ik zie ze niet,’ zei de Dochter uiteindelijk. ‘Ik hoor ze niet. Onzichtbaar en ongrijpbaar begeven ze zich tussen de zusters. Ze teren op onze kracht.’

‘Hoe kan dat?’

De Dochter sloot kort haar ogen. ‘Ze vonden Asmov. Mijn zoon.’ Er rolde een traan over haar wang. Ze wendde zich af. ‘Ze hebben mijn zoon vermoord en van zijn hart gegeten. Alle drie. Ga hier weg, zuster. Dit is mijn sterfbed. Je kunt niets voor ons doen. Zeg moeder... zeg haar dat ze gelijk had.’

Erica deed iets waar Marlan de rillingen van kreeg. Ze stapte naar voren en trok de Dochter tegen zich aan. Zacht fluisterde ze woorden van troost. De Dochter barstte in tranen uit en hilde uit op Erica’s schouder.

‘Er is een manier,’ zei Erica.

Marlan had geen idee waar ze het over had. Hij begreep niet wat er aan de hand was, maar Erica scheen alles prima te snappen.

De Dochter maakte zich uit de omhelzing los, de tranen nog in haar ogen. ‘Nee. Daar is een drager voor nodig en moeder zal nooit...’

‘Niet moeder. Lazàr.’

De Dochter deinsde terug. ‘Dat... dat gaat niet.’

‘Waarom niet?’

Het antwoord was niet meer dan een fluistering. ‘Omdat Asmov ook zún zoon was. Hij heeft me verlaten.’

‘Haal hem dan terug.’

‘Denk je dat ik dat niet heb geprobeerd! Ik heb gesmeekt, ik heb gebeden, ik heb geschreeuwd... Hij sluimert. Ik krijg hem niet wakker.’

‘Goed. Dan moet het maar zo.’ Erica draaide zich om naar haar gezelschap. ‘Blijf zitten waar je zit. Dit wordt... onprettig.’

Rafaël beet zichtbaar hard op zijn tong. Hij kromp ervan ineen.

Opnieuw liepen de tranen bij de Dochter over haar wangen. Ze schudde verwoed haar hoofd. ‘Nee, dat mag je niet...’

‘Geef hem aan mij, Dochter,’ zei Erica kortaf. ‘Dan móét hij ontwaken.’

‘Hij haat je!’

‘Daarom juist.’

Aarzelend kwam de Dochter een stap dichterbij. ‘Weet je dit zeker?’

‘Wat een ongelooflijk stomme vraag. Doe het nou maar.’

De Dochter duwde haar nagel in haar wijsvinger tot er bloed opwelde. ‘Als hij je aan stukken scheurt, is het niet mijn schuld,’ mompelde ze, waarna ze haar bloedende vinger tegen Erica’s lippen drukte.

Erica likte een druppel bloed op.

Het volgende moment werd het aardedonker in de kamer.

In de stikdonkere duisternis bulderde een stem zo hard dat Marlan zijn handen tegen zijn oren drukte.

‘Bij het vuur van de aardse diepten, haal haar weg!’

‘Niemand haalt mij weg,’ antwoordde Erica rustig – en misschien zelfs een beetje geamuseerd.

De stem schreeuwde, het gerommel resoneerde tot diep in Marlans buik. Erica gilte het nu ook uit.

Licht opende zich vanuit een centraal punt in de kamer. Marlan kon niet anders dan ernaar kijken. Het kwam uit Erica’s borst, alsof het uit haar explodeerde. Hel wit licht schoot uit haar en verlichtte de kamer. Erica viel op haar knieën en greep naar haar hart. Met haar andere hand zocht ze steun bij de grond. Woest keek ze naar iets voor zich.

Er stond een enorme, spierwitte figuur. Marlan had het verkeerd gezien. Het licht was niet uit haar gekomen. Het was ín haar gegaan.

‘Hoor mij aan, Lazàr, dat is je plicht!’ snauwde Erica.

‘Waarom zou ik een afvallige aanhoren?’ vroeg hij. De stem kwam uit de witte figuur, uit het licht, uit alle hoeken van de kamer. Het was alsof hij overal was.

‘Mannen vermoorden je vrouw en alle zusters die hier zijn. Laat jij dat toe?’

‘Nonsens!’ brulde de witte Lazàr. ‘Dat kan helemaa...’ Hij kantelde zijn hoofd. Het licht begon te pulseren. Toen trok het zich, volkomen onverwacht, terug in Lazàr. Wat overbleef, was een felle bundel licht, zwevend boven de grond. Hij leek niet meer op een persoon. Er was slechts licht overgebleven.

Erica haalde opgelucht adem en stond wankel op.

De Dochter hapte naar adem. ‘Nee!’

Maar het was te laat. De bundel licht schoot als een heldere bliksembol door de ruimte en zocht doelbewust een slachtoffer.

Marlan zag nog net hoe Erica stomverbaasd omkeek. Het volgende ogenblik klapte de bundel in volle, vernietigende vaart tegen hem aan.

‘... sta op... sta op, vervloekte vent!’

De stem was die van Lazàr. Marlan herkende het woedende gemommel. Het geluid kwam dit keer niet vanuit de ruimte of vanuit een mond. Het kwam vanuit hemzelf. Diep in hem.

‘Wees niet zo’n zacht ei en ga maïnsh overeind!’

Marlan had geen idee wat maïnsh betekende. Hij vermoedde dat de duivel in hem zojuist had gevloekt.

‘Ik vloek wanneer ik wil,’ was de reactie die in zijn hoofd werd gesnauwd.

Half verdoofd door de klap en de pijn knipperde Marlan met zijn ogen. Hij lag op de grond, tegen de muur aan. Om hem heen stond iedereen naar hem te staren. De Dochter vroeg zacht aan Erica of niemand wat kleren voor hem had. Rafaël was lijkleek geworden en Wesler bleef angstvallig op afstand. Met dat blindziende oog van hem kon hij waarschijnlijk dwars door Marlan heen kijken en Lazàr zien.

Zijn lijf voelde vreemd zwaar. Hij wiebelde met zijn vingers en zijn tenen. Hij wreef over zijn schouders en buik, waar hij vreemde schaafwonden had opgelopen. Toen drong het pas tot hem door.

Hij was naakt.

‘In moedersnaam, starre stomkop...’

‘Houd je mond nou toch eens,’ morde Marlan.

Erica deinsde geschrokken terug.

Rafaël hurkte voor hem neer, nog altijd bleek weggetrokken. ‘Marlan?’ vroeg hij aarzelend.

Marlan negeerde hem. Hij krabbelde overeind en bleef onwennig staan. De wereld wiegde heen en weer.

‘O, nee. Dacht het niet,’ zei Lazàr. ‘Wakker blijven...’

‘Nog één belediging en ik ga hier zitten en je zoekt het zelf maar uit,’ beet Marlan voor zich uit.

Iedereen staaide hem aan, behalve de Dochter. Die glimlachte opgelucht.

‘Het is geslaagd. U draagt Lazàr!’

‘Wacht eens...’ fluisterde Marlan. Voor het eerst sinds tijden kon hij mensen in de ogen kijken. Hoewel, mensen – hij wist niet zeker wat de Dochter was, maar ook haar bekeek hij vanaf een normale hoogte. Dáár kwamen die schaafwonden vandaan. Hij was uit zijn kabouterkleding gescheurd toen hij zijn gewone gestalte terug had gekregen.

‘Dringt het nu bij Lucifer eindelijk tot je door!’ Lazàr porde in zijn geest en uitte een kreet, want dat leverde niks op. ‘Dwarse...’

‘Pas op je woorden, smeerlap,’ zei Marlan.

‘Niemand zei iets,’ zei Rafaël voorzichtig.

‘Hij zit in mijn hoofd,’ antwoordde Marlan. Hij keek van de Dochter naar Erica en terug. ‘Jullie...’

Erica schraapte haar keel. ‘Marlan, als drager heb jij nu meer rechten dan andere mannen, maar pas op wie je aanspreekt.’

De duizeligheid verminderde. Achter hun eigen kleine cirkel van nieuwsgierigen stonden de lijfwachten van de Dochter met hun speren klaar om toe te slaan. Ze keken woest.

De Dochter hief een hand. ‘Geef de Drager van Lazàr een wapen en laat hem door.’

Maar Marlan keek eerst naar zichzelf. Hij betastte zijn hoofd, zijn buik, zijn geslacht. Alles zat er nog aan. Alles leek intact. En alles, van zijn kruin tot zijn tenen, was zoals hij was geweest vóórdat Rafaël hem in een tuinkabouter veranderde. Voor hem geen puntmuts meer.

De man die de speer aannam van een van de lijfwachten van de Dochter, was een gespierde vechter met het vuur van de duivel sluimerend in zijn ogen.

Een tintelende kilte daalde over Marlan neer. De kracht keerde terug in zijn lichaam. Geluidloos liep hij langs iedereen. Ze keken om zich heen, zonder hem te zien.

‘Jij helpt mij, dan help ik jou,’ zei Lazàr in zijn hoofd. ‘Niemand kan je zien. Als je wilt dat dat ooit wel weer zo wordt...’

‘Ik was een tuinkabouter. Onzichtbaarheid is een verbetering,’ merkte Marlan op.

‘Je bent niet onzichtbaar!’ merkte Wesler op. ‘Niet voor iedereen.’

Sannas knikte. ‘Ik zie hem ook. Niet helder, maar ik zie hem.’

Marlan bleef staan, met zijn rug naar hen toe. De speer stevig vastgehouden in zijn vingers. Met zijn hoofd een tikje schuin luisterde hij naar Lazàr.

‘Laat mij toe... Marlan, is het niet?’

‘Ja.’

‘Laat mij toe.’

‘Waarom ik?’ vroeg Marlan. ‘Er zijn hier sterke magici. Waarom koos je mij?’

Lazàr lachte zacht. Koude lucht stroomde langs Marlans lichaam, alsof iemand hem over zijn borst streelde. Lippen drukten tegen zijn oor. Lippen die hij niet kon zien, maar wel kon voelen.

‘De magie in jouw bloedlijn, Marlan,’ fluisterde Lazàr. ‘De reden dat je niet stierf, maar in een kabouter veranderde. De reden dat je anders reageert op magie dan anderen.’

‘En dat is?’ vroeg Marlan.

‘Puur toeval,’ grinnikte Lazàr. Hij zoog lucht naar binnen.

Voor Marlan voelde dat alsof hij lucht uit zijn longen slobberde. Hij walgde van de duivel.

‘Jij zou de Dochter drie eeuwen in leven kunnen houden én mijn volgende kind bij haar kunnen verwekken.’

‘Je vergeet iets.’

‘En dat is?’

‘Je kunt me niet dwingen.’

Lazàr hield eindelijk op met zijn gelispel bij Marlans oor. De kilte trok bij Marlan naar binnen. De stem kwam weer alleen uit zijn eigen binnenste.

‘Begeer je de Dochter niet?’ vroeg hij, oprecht verbaasd.

Marlan keek om. Rafaël en Wesler waren weer op een knie gaan zitten. Erica overlegde zacht met de Dochter. Sannas stond als enige naar hem te staren. Hoewel hij moest toegeven dat de Dochter een bepaald soort schoonheid en kracht uitstraalde, schudde Marlan toch zijn hoofd. De honinggouden huid en grijze haren van de vrouw konden hem niet opwinden.

‘Je...’ Lazàr proefde zijn woorden. ‘... rouwt.’

‘Nadia,’ fluisterde Marlan.

‘Oh,’ fluisterde de duivel diep in hem. ‘Ik heb me vergist, Marlan. De oorsprong van jouw magie mag dan toeval zijn, de kracht ervan is dat niet.’

‘Wat dan?’ vroeg hij kortaf.

‘Jijzelf. Jouw geest, jouw ziel...’ Lazàr ademde langzaam uit.

‘En dat moet ik snappen?’ vroeg Marlan.

‘Nee. Je moet er iets mee dóén. Blijf je me tegenhouden?’

Marlan zuchtte diep. Hij sloot zijn ogen en liet zijn weerstand varen. Onmiddellijk hapte achter hem Sannas naar adem.

De duivel dook in de kracht die hij in zich meedroeg en versterkte die. Marlan omarmde de kilte die door zijn aderen schoot. Toen hij verderliep, was hij volkomen geluidloos en onzichtbaar. Zelfs voor Sannas en Wesler.

Hij opende de deur niet.

Hij ging er moeiteloos doorheen.

‘De Dochter,’ zei Marlan, toen hij op de gang was aangekomen. ‘Is dat jouw dochter?’

Het antwoord klonk verontwaardigd door zijn hoofd: ‘Doe niet zo smerig! Wat denk jij nou, natuurlijk niet!’

‘Waarom heet ze dan...’

‘Lazàr betekent geest,’ snauwde de duivel. ‘Of god, maar mensen denken meestal aan een ander soort god dan wat wij zijn. Ik ben een van velen. Ze noemen mij Lazàr omdat er geen andere naam voor mij is. Ik ben degene die verbonden hoort te zijn aan de Dochter.’

‘Ze zei dat jullie een zoon hadden.’

‘Asmov.’ Er klonk iets anders dan chagrijn door in de stem. ‘Ja.’

Marlan bleef staan bij een gang die twee kanten uit ging. Hij kon de trap op of hij kon de hoek om. Iets zei hem dat hij de drie verstekelingen in een uithoek moest zoeken, dus negeerde hij de trap. Ondertussen luisterde hij naar de stem in zijn hoofd.

‘Dochter copuleerde met een bijzonder sterke man. Iemand zoals jij. Ik voegde mezelf erbij. Zodoende verwekte die man mijn kind. Ik had niet voorzien dat het een mannelijk kind zou zijn, maar toen hij eenmaal was geboren, was hij welkom en geliefd.’

‘Hoe konden die drie hem dan te pakken krijgen?’

‘Is dit een plaats voor een jongen om op te groeien?’ kaatste Lazàr terug.

Marlan wilde een deurklink pakken, maar zijn hand ging er dwars doorheen. Struikelend viel hij de deur door.

‘Dit is een voorraadkast...’ Lazàr slikte een belediging in.

‘Dat zie ik ook wel.’ Snel ging hij de gang weer in. Het was er donker. Dat hij iets kon zien, had hij waarschijnlijk aan de duivel te danken. Er waren hier geen lampen, toortsen of ramen. Slechts versleten plavuizen en vochtige bakstenen.

‘Enkele zusters voedden de jongen op in een dorp hier vlakbij,’ legde Lazàr uit. ‘Tot de heer van het land langskwam.’

Er trok een rilling door Marlans lijf. ‘Ben je bang voor hem?’

‘Asmov was pas vier jaar oud,’ zei Lazàr zacht. ‘Iemand die de kracht van een kind aanvoelt en bereid is hem daarvoor te doden en zijn hart te eten, maakt mij niet bang, beste man. Die maakt mij woedend. Als ik had geweten dat die klootzak h  er was, had ik veel eerder korte metten met hem gemaakt.’

Bij een trap naar beneden bleef Marlan abrupt staan. ‘Jullie wisten het niet. Wie hier rondneust. Wie hier zichzelf verbergt.’

‘De machteloosheid en vernedering van Dochter door de indringers leek me een passende straf voor haar falen om onze zoon te beschermen,’ zei Lazàr. ‘Ik zou ingrijpen als de tijd daar was.’

‘Wat ben jij een...’

‘Vergis je niet in Dochter. Onderschat ons niet.’

Daar gaf hij geen antwoord op. Het was logisch dat Dochter net zo duivels was als de duivel zelf.

‘Waarom hier?’ vroeg Marlan. ‘Van alle plaatsen waar ze zich hadden kunnen verbergen, kwamen ze hierheen.’

‘Loop nou maar door.’

‘Goh, dat was verder geen ontwijkend antwoord.’

Lazàr verviel in stilzwijgen.

Marlan liep een aantal gangen door en ontdekte opnieuw een trap. Deze was smal, de treden waren glad en glommen. Peinzend tuurde hij naar beneden. In de diepte meende hij een lichtpuntje te kunnen zien.

‘Er is hier een reisbron,’ bekende Lazàr totaal onverwacht.

Bijna gleed Marlan weg van de eerste traptrede. Hij zocht houvast bij de muur, vond glibberend zijn evenwicht en bleef hijgend staan. Die trap afvallen was geen goed idee. Dat waren heel veel treden voordat hij beneden kwam.

‘Die bron komt uit in een klooster in het westen.’

‘Wat voor klooster?’ vroeg Marlan, al meende hij het antwoord al te weten.

‘Het was altijd verborgen,’ ging Lazàr verder, alsof hij Marlans vraag niet had gehoord. ‘Het ligt diep in de Lichte Wouden, een plek waar dhirlingen niet komen. Niet kwamen. Ik denk dat het nu gevonden is.’ Hij zuchtte. ‘Daar wonen ook Dochters. Als ze er nog zijn. Als Ober de reisbron heeft gevonden in dat klooster, is de kans groot dat hij daar is begonnen. Dat hij daar... dat daar niemand meer leeft.’

‘Dat is geen antwoord op mijn vraag,’ wees Marlan hem terecht. ‘Waarom zijn ze hierheen gekomen? Sannas volgde Urran. En we weten dat Urran niet de gaven heeft om zichzelf te projecteren, daar heeft hij een magicus voor nodig. Dat moet Ober zijn. Zij zijn dus zeker te weten hier. Wat zóéken ze hier?’

Lazàr wachtte even. ‘Snap je dat werkelijk niet?’

‘Heeft het te maken met de verzwakking van Dochter?’

‘Ja. Ik...’ Het klonk alsof Lazàr zich daadwerkelijk schaamde. ‘Ik ben machteloos zonder drager. Ik kon Dochter niet op ze af sturen. Ze zouden haar doden. Moeiteloos. Dat is wat ze doen, Marlan. Je weet hoe een tovenaar aan zijn macht komt?’

‘Nou, deze specifieke tovenaar schijnt er vreemde eetgewoontes op na te houden.’

‘Dat klopt. En wie zal voedzamer zijn voor hem dan de Dochter en zusters? Zij leven van de energie van anderen. Ik voelde hen. Hoe ze af en toe tussen de zusters door glipten. Dochter voelde ze ook.

Niemand kon ze zien. Of horen. Of waarnemen op een ander niveau. Ze zuigen leven uit iedereen die hier is. In de nacht, als de zusters slapen. Als muggen en vlooien. Steeds een beetje.’

‘Wat gebeurt er als ik ze niet tegen kan houden?’

‘Dan gaan we allemaal naar de hel, beste man. Niet alleen ik.’

‘En hoe moet ik ze tegenhouden?’

‘Dat is niet zo moeilijk. Gebruik die speer.’

Marlan keek naar het wapen dat hij vasthield. Hij ging in zijn eentje op een vijand af die waarschijnlijk in de meerderheid was, een overmacht had en was voorbereid op weerstand. En wat had hij? Hij was naakt en had één speer. Zijn lichaam voelde, na wie weet hoelang als tuinkabouter te hebben rondgelopen, nog steeds wiebelig. Er huisde een duivel in zijn hoofd.

Voorzichtig begon hij de trap af te dalen.

‘Je kunt me maar beter meehelpen, Lazàr,’ zei hij tussen zijn tanden door, ‘want ik ben niet topfit.’

Er vlamde iets op in zijn hoofd en in zijn hart. Oerkracht. Sterker dan alles wat hij ooit had gevoeld.

Diep in hem antwoordde Lazàr: ‘Jij dráágt me, mijn beste man. Ik ben geheel de jouwe.’

En hoewel die gedachte Marlan beangstigde, doemde er ook iets anders in hem op. Marlan glimlachte.

De trap was echt zo monsterlijk als Marlan had gevreesd. Aanvankelijk telde hij de treden, totdat hij de tel kwijtraakte. Het lichtpuntje in de diepte kwam niet dichterbij.

‘Hoe diep gaat dit?’ fluisterde Marlan.

‘De trap is niet zo lang. Er is magie gebruikt. Sluit je ogen en sta stil.’

Onmiddellijk deed Marlan wat Lazàr zei. Hij was buiten adem van de afdaling en het zweet stroomde over zijn rug.

Een trilling trok door zijn lichaam, gevolgd door warmte die hem de adem even benam. Marlan zocht steun bij de muur en greep zijn speer steviger vast, vervaarlijk wankelend op de smalle trede waarop hij was blijven staan.

‘Kijk nu nog eens,’ zei Lazàr.

Marlan opende zijn ogen en moest zich inhouden om niet heel hard te vloeken. Dat bespeurde Lazàr, die zacht grinnikte.

‘Houd je voor mij niet in, hoor.’

‘Schei uit,’ bromde Marlan zo zacht mogelijk.

Nauwelijks twintig treden lager was een halletje te zien waar een toorts een flauwe gloed verspreidde. Nauwelijks twintig treden hoger hield de trap op.

‘Iemand heeft een bezwering gebruikt,’ legde Lazàr uit, ‘waar-
door je denkt dat je loopt, je wordt zelfs moe, maar in werkelijkheid
sta je alleen maar stil. Het duurde even voordat ik erdoorheen kon
kijken.’

‘Sterke magie?’

Een korte stilte.

‘Ze moeten dood,’ was het korte antwoord uiteindelijk.

Daar was Marlan het mee eens.

Het halletje bleek L-vormig. Zodra Marlan de hoek om ging, kreeg
hij een deur in het oog. Die zag er zo stevig uit, dat hij even naar zijn
speer keek en weer terug. Het was een massief ijzeren deur, glimmend
in het licht van de toorts dat om de hoek piepte. Marlans schaduw
danste over de muren.

Lazàr lachte zacht. ‘Geen zorgen. Je kunt er gewoon doorheen,
weet je nog?’

‘O, ja.’ Fronsensd liep hij erheen. ‘Als ik zo overal doorheen kan,
hoe moet ik hen dan raken?’

‘Zodra je iets kunt raken, zorg ik dat het zeer doet.’

‘Dus ik moet jou gewoon vertrouwen.’

‘Weet je dat de meeste mensen me beleefder zouden bejegenen.
En banger zouden zijn voor mij dan voor dat stelletje ratten.’

‘Ik ben niet de meeste mensen.’

Lazàr zuchtte. Dat amuseerde Marlan dan weer. Goedgehumeurd stak hij eerst zijn hand door de ijzeren deur. Daarna ging hij er zelf achteraan. Ook de speer kwam moeiteloos mee.

Waar hij terecht kwam, was het zo fel verlicht dat hij even bleef staan om aan het licht te wennen. Voordat hij iets kon zien, welde de woede van de duivel in hem op. Marlan wankelde een stap terug om te voorkomen dat hij onnadenkend vooruit zou rennen.

Hun vermoedens bleken juist. Ober, Urran en Rik waren hier. En dat was niet het enige.

Asmov, de zoon van de duivel, leefde nog.

‘Rijg ze aan je speer!’ spuwde Lazàr uit. ‘Rijt hun buik open en...’

Marlan schudde zijn hoofd.

De drie indringers hadden het zich gemakkelijk gemaakt aan een ronde tafel. Ze aten van borden vol eten en dronken uit kroezen donker bier. In een hoek van de kamer was een blauwgloeiende reisbron te zien, als een plas water op de grond. In een andere hoek lag een kleine jongen opgekruld op een smoezelige deken. Een ketting liep van zijn hals naar een ring in de muur. Op een onderbroek na was het kind naakt. Striemen en vuil tekenden zijn magere, honingbruine lichaam.

Marlan wilde niet weten wat de mannen met het kind hadden gedaan. Hij wist wel wat er zou gebeuren als hij verkeerd aanviel. Dat schrikbeeld stuurde hij naar Lazàr, waarop de duivel zichzelf in bedwang kreeg.

Naast Urran lag een kleine bijl op het tafelblad. Marlan had gehoord van de vaardigheden van de oude, bebaarde tovenaar. De kans bestond dat hij Asmov zou doden zodra hij onraad rook.

‘Ga naar mijn zoon,’ zei Lazàr met verstikte stem.

Schuifelend ging Marlan de kamer door. Het was niet groot. Hij moest zich tussen de muur en de rugleuning van Riks stoel wringen. Rik keek even om, alsof hij aanvoelde dat er iets was. De dhirling dacht er echter niet lang over na. Al snel ging hij verder met het verorberen van zijn kippenbout.

Het gesprek van het drietal ging over hun volgende stap. Marlan hoorde ze plannen maken om het Kloosterkasteel volledig uit te roeien en de kracht die ze daarvan kregen, te gebruiken om Rafaël op te sporen. Ze hoopten via hem bij Sannas terecht te komen. Ober gromde wat hij met Sannas van plan was.

‘Smeerlappen,’ mompelde Lazàr, waarna hij een kreet van afschuw slaakte toen hij van Marlans gedachten ontdekte dat Sannas de zuster van Rik was. Zijn woede welde wederom op.

Marlan was aangekomen bij de jongen. Asmov sliep, rillend van koorts en kou. Marlan legde zacht een hand op zijn schouder en wilde zichzelf al heel wat verwijten, want hij kon niets aanraken, maar voordat hij zo ver kwam, opende Asmov zijn ogen – en keek hem recht aan.

‘Niet bewegen,’ zei Lazàr.

Marlan hoorde de stem dubbel.

‘Laat ze niet merken dat je wakker bent,’ ging de duivel verder.

De jongen gehoorzaamde direct. Hij sloot zijn ogen weer.

‘Ik wist dat u zou komen,’ klonk het helder en opgelucht in Marlans hoofd.

‘Ik dacht dat je dood was,’ zei Lazàr.

‘Dat was een list. Het idee van die stomme kattenkop.’

‘We halen je hieruit,’ beloofde Lazàr. ‘Blijf liggen tot het voorbij is. Niet kijken, Asmov.’

‘Stuurt u ze weg?’

Lazàr bromde wat. ‘Ja. Ik stuur ze voorgoed weg.’

Marlan voelde de dankbaarheid van de jongen door hem heen stromen. Het drong tot hem door dat Asmov niet alleen de zoon van een duivel en een Dochter was – hij was ook gewoon een kind. Een vierjarige jongen die uit zijn leven was gesleurd, ontvoerd en aan wie weet wat voor smerigheden was blootgesteld.

‘Alsjeblieft,’ zei Lazàr. ‘Houd je kennis over wat er met hem gedaan kan zijn voor jezelf. Ik kan me nauwelijks beheersen.’

‘Sorry,’ mompelde Marlan – en dat werd opgepikt.

Met een ruk keek Ober op. De gifgroene ogen van de dhirling schoten heen en weer. Hij stond zo ruw op dat zijn stoel achterover viel. ‘Dat joch!’ schreeuwde hij.

Urran keek verbaasd opzij.

Rik stond ook op.

Ober griste een toorts van de muur en blies tegen de vlam. Die groeide en zwol aan. Een vuurzee dook brullend op Marlan af.

‘Doe iets!’ schreeuwde Lazàr.

Marlan deed het enige wat in hem opkwam. Hij smeed de speer die hij had gekregen naar de bleke, goedgeklede dhirling. In een flits drong het tot hem door dat Ober een prachtig groen gewaad droeg – maar geen harnas.

De speer begon te gloeien zodra Marlan hem losliet. Vlammen rood zoefde het wapen door de ruimte.

Rik en Urran deinsden terug. Ober ook, maar die ging precies achteruit, wat niets uithaalde.

De speer boorde zich in Obers borst.

De vuurzee klapte tegen Marlan aan – en deed niets. Vol verbazing constateerde hij dat het aanvoelde als een sterke zomerwind. De

vlammen walmden om hem heen en schoten rakelings langs Asmov. De jongen bleef doodstil liggen, alsof hij nog steeds in slaap was.

Met luid geraas klapte Obers aanval stuk tegen de muur achter Marlan en Asmov.

Ober viel op zijn knieën.

‘Roep de speer terug,’ beet Lazàr tussen zijn tanden door.

Marlan vroeg niet hoe hij dat moest doen. Hij stak simpelweg zijn hand uit en dácht aan het terugkrijgen van de speer.

Ober gilde het uit toen het wapen, dat dwars door zijn borst was gesuisd, achteruit eruit vloog.

‘Wat is dat!’ gilde Rik.

‘Een lijfwacht van Dochter!’ schreeuwde Urran. ‘Bij de jongen!’

Rik krijste iets onverstaanbaars en stooft op Asmov af.

‘Nee!’ Urran greep naar hem, maar was te laat. Hij greep mis.

Marlan hoefde niet veel te doen. Rik stormde naar hem toe, kennelijk met de bedoeling om de speer te pakken.

‘Laat hem!’ zei Lazàr.

Dus liet Marlan hem.

Rik greep de speer, die voor hem eruit moest zien als een in de lucht zwevend, roodgloeiend wapen – en hij gilde. Zijn handen brandden vast aan het ijzer.

‘Nu,’ zei Lazàr koud.

Marlan rukte de speer los en probeerde de geur van verbrand vlees te negeren. Met een snelle stoot duwde hij het wapen een flink eind in de borst van Rik. Net als Ober zakte ook Rik door zijn benen.

‘Ik maak ons zichtbaar,’ deelde Lazàr mee. ‘Pas op.’

Urran had zijn bijl gepakt en stond nu moederziel alleen in het midden van de kamer, achter de gedekte tafel. Met grote ogen keek hij toe.

Marlan voelde de kracht in hem opborrelen. Zijn lichaam was koortsig warm. Plotseling voelde hij de koude vloer onder zijn voeten en vielen hem meer dingen in de kamer op, dingen die hij eerst niet had gezien; een haardvuur, een kist vol spullen, stapels papieren, een emmer vol afval.

‘Marlan?’ vroeg Ober. Een ongelovig lachje ontsnapte aan zijn mond. Hij liet zelfs zijn bijl ietwat zakken. Zijn rimpelige gezicht ontspande toen hij grijnsde. ‘Hier ga je spijt van krijgen.’

Lazàr kronkelde zich om Marlans armen en benen. ‘Je linkerhand. Gooi naar hem.’

Hoe Marlan het katten oog van Sannas had meegenomen, begreep hij zelf niet. Het lag ineens in zijn handpalm. Koud, rond, klein. De duivel vragen stellen kwam niet in hem op. Marlan hief zijn linkerhand en wierp de knikker naar Urran toe.

Ober kreunde zacht, het enige protest dat hij nog kon uitbrengen.

Urran brulde en wierp zijn bijl naar Marlan.

‘Kijk uit!’ schreeuwde Lazàr.

Marlan dook opzij. Vanuit zijn ooghoeken zag hij de knikker met een bovennatuurlijke snelheid door de lucht schieten en inslaan tussen de ogen van Urran. De tovenaar werd door de kracht en snelheid van het projectiel achterover geworpen en eindigde tegen de muur naast de open haard.

Marlan kreeg de bijl in zijn schouder. Hij wentelde om zijn as en viel op een knie. De pijn vlamde op. Net als zijn verontwaardiging.

Rik kroop naar de jongen toe. De dhirling had een mes vast en was er al bijna.

‘Roep Dochter,’ zei Lazàr.

Opnieuw vroeg Marlan niet hoe hij dat moest doen. Met een grimas trok hij de bijl uit zijn schouder en keek toe hoe hij bloed over de vloer sproeide. Terwijl Rik stukje bij beetje steeds dichterbij Asmov kwam, wreef Marlan door het bloed dat hij op de vloer drupte.

‘Dochter,’ fluisterde hij slechts. Met zijn rechterhand hield hij zich vast aan zijn speer.

Rik keek op. Doodsangst kroop over zijn verwrongen gelaat.

Uit alle muren kwam mist sijpelen die razendsnel de kamer overnam. De Dochter kon eindelijk zelf afrekenen met de mannen die haar zoon te pakken hadden gekregen.

Pal voor Marlans neus vormde een figuur zich uit de mist. Hij herkende Dochter. Ze boog zich over hem heen en nam zijn gezicht in haar handen. Haar lippen drukten zacht op de zijne. Lazàr gleed uit hem.

Marlan viel opzij. Zijn lichaam raakte de koude vloer. Het gegil van de drie mannen die hij dodelijk had verwond, echode na in zijn oren toen hij afgleed naar bewusteloosheid.